

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\McBain_Ed-Horko.pdb

PDB Name: McBain - Horko
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

ED MCBAIN
Horko

Příběh z 87. revíru

Přeložila Alena Maxová

Věnováno Annii a Sydovi Solomonovým

Město v této knížce,
lidé a místa,
všechno je smyšlené.
Jen postupy policie
se zakládají na zavedené
technice pátrání.

1

Pět let starý neoznačený sedan, v němž Steve Carella jel na místo činu, byl vybavený klimatizací opravenou loni v létě, a teď, když byla zoufale potřebná, rozhodnutou trucovat. Všechna okna vozu byla spuštěná, ale vzduch, který proudil dovnitř, byl rozpařený, protože ve městě často doprovázela stoupající teplotu vlhkost - podobný úkaz, jako když těžkopádný tanečník zdvíhá do výšky tlustou partnerku. Auto projíždělo centrem a mířilo ven. Vedle Carelly se mlčky dusil Bert Kling.

Původní hlášku na čísle telefonu 911 - tísňové volání - přijalo operační středisko na Hlavní třídě v 7.30 a okamžitě ji předalo dispečerovi, který krátkovlnkou vyslal na místo činu služební vůz Frank z 87. revíru. Vyslané pochůzkáře nepřekvapilo, když tam našli mrtvolu, protože žena, která vytočila 911, oznámila, že se právě vrátila domů a našla manžela mrtvého. Dispečer ukončil svou zprávu slovy „Promluvte si s ní“ a ona skutečně čekala na policii ve vestibulu před vrátnicí. Ale policisté nevolali zpátky na stanici se žádostí o detektivy, dokud nevešli do bytu v šestém poschodí a nepřesvědčili se na vlastní oči, že na podlaže obýváku skutečně leží mrtvý muž.

Dům stál v té části 87. revíru, která byla značně elegantnější než mnoho jiných. Byl jedním z polokruhu činžovních domů, které lemovaly část Silvermineského Oválu a měly vyhlídku na Silvermineský park, pobřežní dálnici a řeku za ní. Budovy samy podlehly náporu sprejerů, který útočil na zrak jako rána obuškem, ale byli tu pořád ještě vrátní v uniformě a domy byly pečlivě hlídány. Malý pohotovostní vůz devětsetjedenáctky a tři hlídková auta parkovala před domem, když Carella zajel svým neoznačeným sedanem k chodníku. A právě v tu chvíli se ozval Kling, který celou cestu od policejní stanice až sem mlčel. „Steve,“ řekl, „já myslím, že mi je žena nevěrná.“

Jeden policista z hlídkového vozu, který odpověděl na dispečerovo zavolání, stál u chodníku a čekal na detektivy. Nejdrive poznal opotřebovaný, rezavě hnědý vůz, když Carella vypnul motor, pak už i Carellu a Klinga, a přistoupil, když se dveře na obou stranách otevřely. Carella zíral na Klinga přes střechu auta a Kling šel se skloněnou hlavou k strážníkovi. Ještě nedávno byl v pátrací skupině nejmladší; měl světlé vlasy a modré oči, chlapecký, hladce oholený obličej a nevinný pohled, který neodpovídal jeho zaměstnání. Byl o něco větší než Carella a širší v ramenou, na sobě měl lehké sako, tmavší kalhoty, bílou košili a podle poručíkova nedávného příkazu - kravatu. Dosud ušaslý Carella obešel auto a vkročil na chodník. Měl nedbalou atletickou chůzi, tmavé vlasy a tmavé, zvláště sešikmené oči, které mu dodávaly poněkud orientální vzhled. Oblek z lehké vzdušné látky, který vzal na sebe ráno ve tři čtvrtě na sedm, už podlehl horku a připomínal opotřebovaný hadr na nádobí.

„Kde je?“ zeptal se policisty.

„Nahoře, byt 6 B. Kolega je na chodbě před bytem. Ta paní je tady dole ve vestibulu s vrátným. Přišla domů a našla manžela mrtvého.“

Ta paní byla vysoká tmavovláška s účesem ve stylu, který proslavil jednu známou krasobruslařku, a vypadala svěže

a vůbec ne uvařeně v bavlněných vzorkovaných šatech a lodičkách s vysokým podpatkem. Měla úzký, téměř dravčí obličej, v němž vynikaly překvapivě zelené oči a široká ústa. Zřejmě plakala, oči se jí dosud leskly slzami a po tvářích jí stékalo ličidlo. Carella zaváhal, než se k ní přiblížil. Ten moment nenáviděl: byl ze všeho nejtěžší. Zhluboka se nadechl. „Jsem detektiv Carella,“ řekl. „Sedmaosmdesátá pátrací skupina. Je mi velmi líto, madam, ale musím vám položit několik otázek.“

„To je v pořádku,“ řekla. Měla hluboký hrdelní hlas. Zdála se ztuhlá a mžikala, aby zadržela slzy.

„Můžete mi říct, jak se jmenoval váš manžel, prosím?“

„Jeremiah Newman.“

„A vy se jmenujete?“

„Anna. Anna Newmanová.“

„Řekli mi, že jste přišla domů a -“

„Ano.“

„Kdy to bylo, paní Newmanová?“

„Těsně předtím, než jsem zavolala policii.“

„A to bylo v kolik?“

„Asi v půl osmé.“

„A přišla jste domů, jak jste řekla?“

„Ano.“

„Pracujete v noci?“

„Ne, ne. Byla jsem pryč, přijela jsem rovnou z letiště.“

„Pryč kde?“

„V Los Angeles. Chytila jsem Rudé oko včera večer v půl jedenácté a měli jsme tu být dnes ráno v půl sedmé. Ale letadlo mělo zpoždění, a tak jsme přistáli skoro až v půl osmé.“

„A v půl osmé jste opustila letiště?“

„Hned jak jsem si vyzvedla zavazadla, ano.“

„Když jste přišla nahoru, byly dveře zamčené?“

„Ano.“

„Dotkla jste se v bytě něčeho?“

„Ničeho.“

„Ani telefonu?“

„Volala jsem zdola z vestibulu. Nemohla jsem zůstat v bytě už ani minutu.“

By t připomínal páchnoucí troubu.

Jakmile detektivové otevřeli dveře, zavalila je vlna vedra doprovázeného puchem, takže bezděky couvli. Přiložili k nosům kapesníky, vešli do bytu jako do doupěte smradlavého draka sršícího oheň a šli rovnou do obývacího pokoje. Mrtvý muž ležel na koberci naznak, jeho tělní dutiny, tkáň a žíly byly nadmuté plynem a kůže na rukách, obličej i krku - pokud byla vidět v rozhaleném koupacím plášti - zbarvená do hněda, téměř do černa. Vnitřní tlak plynu mu vysunul rty, mezi nimiž byl vidět vyplazený jazyk. Oči mu vylezly z důlků. Krev, která mu vytryskla z nosu, se srazila pod nosními dírkami a na hořejším rtu, kde se smísila s nazelenalou tekutinou. Páchl počinajícím rozkladem, zvratky a výkaly.

„Proboha, musíme otevřít nějaké okno,“ řekl Kling.

„Nemůžeme, dokud nepřijdou technici z laborok.“

„Tak co klimatizace?“

„Doktor bude chtít, aby se vzduch zachoval tak, jak byl, když jsme přišli.“

„Co tedy uděláme?“

„Nic.“

A skutečně, dokud nepřijde zbytek týmu, nemohli dělat nic. Trvalo téměř hodinu, než technici z pojezdové laborok poprášili byt kvůli otiskům prstů, ale Carella ani potom nedovolil otevřít okna, dokud nepřijde policejní lékař.

Jeho asistent, který cestou z centra uvízl v dopravní zácpě, přijel dvacet minut po desáté. Škubl sebou, když vstoupil do bytu, a pak automaticky zkontroloval termostat na zdi. „Jestli ta věc ukazuje správně, tak je tady skoro čtyřicet stupňů.“

„Já bych řekl padesát,“ přidal se Carella. „Smíme už pustit klimatizaci?“

„Ne, až budu hotov,“ řekl lékař, poklekl vedle mrtvolky a dal se do práce.

Anna Newmanová čekala venku na chodbě. Dvě přepychová zavazadla stála u zdi zřejmě tam, kam je postavila, než odemkla dveře. Oči měla už suché a setřela si i rozmazané ličidlo. Pořád ještě vypadala ve svých bavlněných šatech neuvěřitelně svěže.

„Jestli se cítíte lépe,“ řekl Carella, „směl bych vám položit ještě několik otázek?“

„Samozřejmě,“ odpověděla.

„Paní Newmanová, můžete mi říct, kdy jste odjela do Kalifornie?“

„Prvního.“

„Přesně před týdnem?“

„Ano.“

„Právě včas, abyste se vyhnula těm vedrům.“

„Ráno, když jsem odjížděla, bylo už horko.“

„V kolik hodin to bylo?“

„Asi ve tři čtvrtě na devět.“

„Byl váš manžel doma, když jste odjížděla?“
„Byl.“
„Musím se vás na tohle zeptat, paní Newmanová - byl ještě naživu?“
„Ano. Snídali jsme spolu.“
„To jste ho viděla živého naposledy?“
„Když jsem odcházela z bytu, ano.“
„Co měl na sobě?“
„To si nepamatuju.“
„Nebyl to ten koupací plášť, co má teď?“
„Ne, myslím, že ne.“
„Mluvila jste s ním po příjezdu do Kalifornie?“
„Ano, zavolala jsem mu minulý pátek, hned jak jsem se nastěhovala do hotelu. A pak znovu v úterý.“
„To by bylo...“
„Tohle úterý.“
„Pátého. Před třemi dny.“
„Ano.“
„O čem jste spolu hovořili?“
„Kdy?“
„Posledně, co jste s ním mluvila.“
„Volala jsem ho, abych mu řekla, že ve čtvrtek sednu na noční letadlo a budu doma dnes ráno.“
„Jak to přijal?“
„Víte... u Jerryho se to nedalo nikdy říct.“
„Jak to myslíte?“
„Byl alkoholik. Někdy na tom byl dobře, někdy hůř.“
„Dělal na vás dojem, že pil, když jste spolu mluvili?“
„Byl v depresi.“
„V kolik hodin to bylo, paní Newmanová? Když jste ho volala?“
„Bylo to po večeři. Asi v devět kalifornského času.“
„To znamená tady půlnoc.“
„Ano.“
„Byl vzhůru, když jste volala?“
„Byl. Řekl mi, že se dívá na televizi.“
„Kolik mu bylo, paní Newmanová?“
„Sedmačtyřicet.“
„Můžete mi říct, kolik je vám?“
„Šestatřicet.“
„Jak dlouho jste byli manželé?“
„Patnáct let. Totiž patnáct let by to bylo v říjnu.“
„Bylo to u vás obou první manželství?“
„Ne, Jerry byl už jednou ženatý.“
„Věděla byste, jak se jmenovala jeho první žena?“
„Ano. Jessica.“
„Jessica Newmanová?“
„Já nevím, jestli ještě užívá své příjmení po manželovi.“
„Věděla byste, jak se jmenovala za svobodna?“
„Jessica Herzogová.“
„Žije tady ve městě?“
„Myslím, že ano.“
„Měl váš manžel nějaké dosud žijící příbuzné?“
„Ano, matku. A bratra v San Francisku.“
„Víte, jak se jmenují?“
„Susan a Jonathan.“
„Oba Newmanovi?“
„Ano.“
„Vaše tchyně žije tady ve městě?“
„Ano.“
„Předpokládám, že znáte její adresu?“
„Ano.“
„Rád bych ji měl, než odejdete, když dovolíte.“
„Samozřejmě.“
„Paní Newmanová, můžete mi říct, kde jste bydlela v Los Angeles?“
„Hotel Beverley Wilshire.“
„Byla jste tam služebně, nebo soukromě?“
„Obchodně.“

„Co děláte?“
„Zařizuji interiéry. Tento týden tam byla výstava.“
„Navštívila jste švagra během svého pobytu?“
„Jonathana? Ne, žije v San Francisku.“
„To je poměrně blízko Los Angeles, že?“
„Nenavštívila jsem ho.“
„Kdy začala ta výstava?“
„Která?“
„Vašeho oboru, interiéry.“
„Ach ano, ta. V pondělí.“
„Ale vy jste tam byla už v pátek předtím.“
„Ano, myslela jsem si, že si přes víkend trochu odpočinu.“
„Paní Newmanová, říkala jste, že dveře byly zamčené, když jste přišla domů...“
„Ano byly.“
„Měl někdo kromě vás a vašeho manžela klíče od bytu?“
„Ne.“
„Máte hospodyně?“
„Uklízečku. Ale ta nemá klíč.“
„Víte, kde bych ji našel?“
„Teď zrovna je v Georgii, její matka -“
„Kdy odjela do Georgie?“
„V polovině července. Její matka je těžce nemocná.“
„Můžete mi říct, jak se jmenuje, prosím?“
„Bonnie Andersonová.“
„Kde bydlí?“
„Neznám její adresu. Někde v Diamondbacku.“
„Znáte její telefonní číslo?“
„Je v seznamu. Bonnie Andersonová.“
„Vy jste vyšetřující detektiv?“ zeptal se hlas u Carellova lokte.

Otočil se a spatřil dva uniformované policisty s rukama opřenými v bok, a ještě než se podíval na jejich výložky, věděl, že jsou z tísňové devětsetjedenáctky. Na této dobrovolné složce policie bylo něco, co ji prozrazovalo už z dálky: odhodlané vystupování, chvastounský postoj, který sděloval všem ostatním policistům, že jsou pouzí smrtelníci.

„Carella,“ řekl a přisvědčil. „Sedmaosmdesátka.“
„Slyším, že tam máte pěkně sajrajt,“ řekl policista z devětsetjedenáctky. „Chcete, abysme přinesli pytel na mrtvolu?“
„Tady ta paní je manželka,“ řekl Carella.
„Těší mě,“ řekl policista z devětsetjedenáctky nedbale a pak se zdvořile dotkl štítku čepice. „Jo, nebo ne?“
„Myslím, že ho budeme potřebovat,“ řekl Carella a odvrátil se od něho.
V očích Anny Newmanové se opět začínaly objevovat slzy.
„Kde zůstanete dnes na noc?“ zeptal se Carella šetrně.
„Myslím, že u tchyně. Ještě neví o Jerry, budu muset... Budu jí muset zavolat.“
„Jestli si přejete, aby vám někdo snesl dolů zavazadla a přivolal taxík...“
„Ano, to bych byla ráda, děkuju,“ řekla.
„Ještě jedna věc, paní Newmanová. Jestli najdeme v bytě -“
„Co?“

„Otisky prstů. Budeme je chtít porovnat s vašimi a s otisky vašeho manžela a vaší uklízečky, až se vrátí z Georgie. Brali vám už někdy otisky prstů? Předpokládám, že z minulosti záznam v rejstříku nemáte.“

„Nemám.“
„Ale třeba jste někdy byla ve státní službě? Nebo v armádě?“
„Ne.“
„Směl bych vás tedy požádat, abyste se zastavila na naší policejní stanici, až se vám to bude hodit, až si zařídíte -“
„Já nerozumím.“
„Bude to trvat jen pár minut, umyje se to vodou a mýdlem, a nám to velmi pomůže.“
„Já pořád ještě nerozumím.“
„Je mi líto, paní Newmanová, ale my musíme vyšetřovat to, co vypadá jako sebevražda, úplně stejně jako zákeřnou vraždu.“
„Ach tak!“
„Ano, než to můžeme uzavřít.“
„Ach ano. V tom případě ovšem, samozřejmě.“
„Děkuju vám,“ řekl Carella.

Požádal pochůzkáře, který měl službu před bytem, aby odnesl zavazadla paní Newmanové dolů, a pak se otočil, když spolu šli ke zdviži, a prohlédl si zámek na dveřích do bytu. Byl to bezpečnostní zámek, který se dal otevřít pouze klíčem zvenčí i zevnitř. Anna Newmanová mu právě řekla, že klíč měli jen ona a její manžel. Na zámku nebyly patrné žádné stopy po paklíči. Ještě si ho prohlížel, když z bytu vyšel Kling a jeden z pracovníků laboratoře.

„Koukni se na tohle,“ řekl Kling. „Našli jsme to na podlaze v koupelně.“

„Právě jsem na to chtěl přidělat štítek,“ řekl technik. Měl bílé bavlněné rukavice a v pravé ruce držel malou plastickou lahvičku, v níž byla jediná želatinová kapsle. Podržel ji tak, aby si Carella mohl přečíst etiketu.

AMBROSEOVA LÉKÁRNA

Telefon: EX 2-1789

3712 Jacksonovo náměstí - Isola

Č.: C-11468 MUDr. James Brolin

Anna NEWMANOVÁ 7.29

Při poruchách spánku 1 kapsle

před spaním

SECONAL

Carella si zapsal jméno a telefon lékárny a pod to jméno lékaře. Právě si zastrkoval notes do kapsy, když z bytu vyšel policejní lékař.

„Můžete tam vyvětrat, jestli chcete,“ řekl.

„Co máme?“ zeptal se Carella.

„Viditelné zranění žádné. Na příčinu smrti si budeme muset počkat, až ho otevřeme.“

„Je tam vedro k padnutí,“ řekl technik z laboratoře. „Vůbec bych se nedivil, kdyby ho ranila mrtvice z horka.“

Když se vraceli na stanici, bylo už skoro poledne. Ve městě se vraždy i sebevraždy vyšetřovaly stejně, a tak - protože pořád ještě nebylo jasné, o jaký případ z těch dvou jde - pořídili náčrt místa, promluvili s ostatními nájemníky šestého patra i s vrátným, který měl službu dole ve vestibulu, a dověděli se jen to, že Anna Newmanová 1. srpna skutečně někam odjela a že jejího manžela Jerryho přibližně celý týden nikdo neviděl. Podle nájemníků a vrátného to nebylo nic mimořádného; Jerry Newman byl komerční malíř na volné noze, pracoval doma a často se na několik dnů zamykal, aby dostal své ilustrace z mrtvého bodu.

Okna v autě byla spuštěná a kolem mužů se vzdouvalo pekelné parno, když se Carella snažil prodrat polední dopravní zácpou. Podíval se úkosem na Klinga, který zíral do čelního skla před sebou, a pak řekl: „Tak mluv.“

„Já nevím, jestli o tom chci mluvit,“ řekl Kling.

„Tak proč jsi s tím začínal?“

„Protože se z toho už měsíc můžu zbláznit.“

„Začneme od začátku, ano?“ řekl Carella.

Začalo to, jak ze sebe Kling přerývaně a se zdráháním vypravil, čtvrtého července, kdy byli on a jeho žena Augusta pozváni na víkend na Sand's Spit. Jejich hostitelem byl jeden z těch fotografů, s nimiž Augusta v minulosti mnohokrát pracovala. Carella poslouchal a vzpomněl si na davy fotografů, obchodních agentů a profesionálních modelek podobných Augustě, kteří všichni byli už skoro před čtyřmi lety na Klingově a Augustině svatbě. Neraď na ten den vzpomínal příliš často, protože vyvrcholil tím, že Augustu unesl jakýsi šílenec, který po léta fanaticky sledoval její kariéru, a z bytu, v němž ji držel tři dny v zajetí, udělal skutečnou svatyni.

„... tam na pláži ve Westphalii,“ říkal Kling. „Krásná vila na dunách, dva pokoje pro hosty. Přijeli jsme tam třetího a příští den se sešla obrovská spousta lidí, modelky, fotografové... konečně, znáš ty lidi, kterým se Gussie tak ráda obklopuje? Tam jsem si toho poprvé všimnul, na tom mejdanu.“

Kling se s přáteli a spolupracovníky své ženy nikdy moc nesblížil, jak řekl; fakticky se už několikrát pohádali o tu její „pozlátkovou partu“, jak jim říkal. Podle jeho názoru vězelo to, že se mezi nimi cítil nesvůj, hlavně v penězích. On jako detektiv 3. třídy vydělával ročně 24 600 dolarů, kdežto jeho žena jako přední modelka sto dolarů za hodinu. V dubnu, v daňovém přiznání za minulý rok, vykážali společný příjem přes 100 000 dolarů. Mimoto stejné peníze vydělávala i většina Augustiných přátel. Zatímco Augusta s božským klidem pozvala třeba deset lidí do některé z nejluxusnějších restaurací ve městě a pak podepsala účet („říká mi, že jsou to obchodní večeře a že se to odečítá z daní,“ řekl Kling), on cítil, že na tyhle podniky nepatří, a připadal si tak trochu jako chudý příbuzný na návštěvě u bohatého bratrance ve městě nebo - což bylo horší - jako vydržovaný. Sám dával přednost malým domácím večeřím s přáteli z policie, s lidmi jako Carella a jeho žena Teddy, Cotton Hawes a kterákoli ze zástupů jeho přítelkyň nebo Artie a Connie Brownovi či Meyer Meyer a jeho žena Sarah, prostě s lidmi, které znal a měl rád, s lidmi, s kterými byl v pohodě.

Společnost na pláži ve Westphalii, vzdálené přibližně dvě stě kilometrů od města, byla celkem stejná jako ty, do nichž ho Augusta vláčela ve městě. Fotografování ji končovalo mezi čtvrtou a pátou odpoledne, a když on měl denní službu, vracel se domů víceméně ve stejnou dobu; pokaždé se muselo jít na nějakou koktejlovou party v atelieru nějakého fotografa nebo v bytě jiné modelky či pracovníka agentury - někam se šlo vždycky. Byly případy, kdy on sledoval nějakého vykutáleného lumpa po celém městě, div se na dlažbě neuplahočil, přišel domů utahaný a nepřál si nic jiného než láhev piva, ale byt se hemžil neposednými fotografy a exkluzivními modelkami; všichni mluvili o posledním článku ve Vogue nebo v Harper's Bazaar, lili do sebe alkohol, který platila Augusta ze svých honorářů, a chtěli vědět, jaké to je, když člověk někoho zastřelí („Vážně jsi někdy někoho zastřelil, Berte?“). Práce u policie pro ně byla stejně duchaprázdným skotačením jako dělat modelku. Dráždilo ho, když Augusta o sobě mluvila jako o „manekýnce“; dělalo ji to stejně povrchní, jako byla její práce, dělalo to z ní dutou figurínu z výkladní skříně, na kterou naaranžovali poslední pařížský výkřik módy.

„O co k sakru jde?“ říkal Kling. „Člověk se s ledasčím smíří, znáš to? Já jsem policajt a ona je modelka, oba jsme to věděli, než jsme se vzali. Oukej, tak zbývají kompromisy. Když k nám přijde někdo od nás s manželkou a Gussii se

nechce vařit, pošleme si k Číňanům. A když já mám za sebou přestřelku s ozbrojeným lupičem, jako tuhle před dvěma týdny, jak se ten chlap pokoušel vyloupit banku na Culverový, nedá se ode mne čekat, že půjdu na zahájení výstavy nebo na koktajl nebo na dobročinný bazar nebo bůhví na co, a Gussie musí jít sama. Je to tak, vid'?"

A právě takhle to vypadalo v několika posledních měsících. Augusta vypadla z domova na tu či onu báječnou odpolední party, zatímco Kling si zul boty, unaveně se posadil před televizor a popíjel pivo, než se vrátila a šli si spolu něco někde sníst. To když měl denní. Když měl noční, vrátil se k smrti unavený v půl desáté ráno, a když měl štěstí, nasnídali se spolu, než běžela na první pracovní schůzku toho dne. Sto dolarů za hodinu není žádný pakatel a - jak mu Augusta znova a znova vysvětlovala - v práci, kterou dělá, je důležité využít toho, že je žádaná. S kolika roky může jako modelka ještě počítat? A tak utíkala do toho či onoho fotografického ateliéru, na hlavě šátek a přes rameno vlající tašku, a nechala na Klingovi, aby strčil nádoby do myčky a teprve pak si šel lehnout. Spal až do šesti večer, kdy se ona vrátila z obvyklé koktajlové party, a šli se spolu navečeřet. Po večeři se možná, ale teď čím dál tím řidčeji, před jeho odchodem v půl jedné ráno pomilovali. Jenže noční na něj připadla jen dvakrát měsíčně.

Na výlet na Sand's Spit se vlastně těšil, ale ne proto, že by byl dvakrát stál o fotografa, který je pozval - ostatně totéž platilo i o jiných Augustiných přátelích; byl však strašně unavený a nepřál si nic jiného, než se dva dny povalovat na pláži - celé dva dny svého volna. Do práce se měl vrátit až v sobotu ve čtyři odpoledne - a tím všechno začalo. Přinejmenším ta hádka. Za něco závažného to začal pokládat až později ten večer, kdy se dostal do řeči s pitomoučkou blond modelkou, která mu otevřela oči, zatímco jejich hostitel běhal nahoru a dolů po pláži a pouštěl ohňostroj, který propašoval z Čínské čtvrti.

Hádali se o to, má-li Augusta zůstat na pláži celý ten dlouhý víkend, anebo se v sobotu vrátit s Klingem do města. Byli už manželé skoro čtyři roky a za tu dobu měla vědět, že policie svátky neuznává a že dva po sobě jdoucí volné dny padnou u policisty někdy na prostředek týdne. Měl vlastně tenhle rok štěstí, že ty jeho připadly na svátek 4. července, Den nezávislosti, a den před ním, a cítil, že má právo žádat vlastní manželku, aby s ním zítra ráno v deset odjela. Augusta tvrdila, že 4. červenec málokdy padne zrovna na dlouhý víkend jako letos a že nemá smysl, aby se vracela do mrtvého města; když on stejně odejde do práce. Co si myslí, že bude ona dělat, až on bude někde honit zločince? Sedět v prázdném bytě a okusovat si nehty? Řekl, že s ním zkrátka pojede, a tím to končí. Nikam nepojede, a tím to končí, řekla ona.

Při večeři na sebe skoro nemluvili. Podávala se na ploché střeše s vyhlídkou na tříštící se vlny. Když v devět hodin začal ohňostroj, Augusta přešla k hloučku fotografů a pustila se s nimi do živého a až příliš rozjařeného hovoru. Malá blondýnka, která si sedla vedle Klinga hned, jak začal ohňostroj vybuchovat, držela v ruce skleničku martini a už z prvních slov, která pronesla, bylo jasné, že to s pitím přehnal. Měla na sobě velice krátké šortky a oranžovou blůzu, kterou Kling viděl před měsícem v časopise Glamour (s Augustou na titulní stránce); blůza byla na prsou hluboce rozstřižená a ukazovala přinejmenším jedno ňadro až po bradavku. Řekla „ahoj“, sedla si na zkřížené nohy tak, že se při tom rafinovaném manévru jedno její rameno dotýkalo Klingova, a pak se hlasem rozmazaným od ginu Klinga otázala, kde byl celý odpoledne, že ho neviděla, a ona si přece všimá každého hezkého mužského. Proti černé obloze nepřestávaly vybuchovat rakety.

Blondýnka pokračovala sdělením, že pracuje jako modelka pro Augustinu agenturu pana Cutlera, kam ji nedávno přijali, a pak se Klinga zeptala, jestli taky předvádí, když je takovej fešák, nebo je jen fotograf - řekla to, jako by fotografové byli pedofilové -, anebo pracuje pro některý módní časopis, nebo je snad to poslední, co se dá být, zaměstnanec nějaký agentury? Kling řekl, že je policista, a než ho stačila poprosit, aby jí ukázal pistoli (nebo něco jiného), informoval ji honem, že je tady s manželkou. Ta v tu chvíli žasla a vzdychala obdivem nad okázalým hejnem zlatých ryb, které vyrazily z vln, míhaly se křížem krážem po obloze a při pádu do oceánu rozstříkávaly jiskřivou vodu. Blondýnka, která vypadala maximálně na osmnáct nebo devatenáct let a měla ty největší modré oči, které Kling kdy viděl, zasazené v šibalském obličejíčku s poněkud krivým veverčím úsměvem, se zeptala Klinga, kdo že je ta jeho žena. Když na ni ukázal a řekl Augusta Blairová (jako modelka užívala své dívčí jméno), povytáhla dívka obočí a řekla: „Hele, nevod' mě za nos, brouku, jo? Augusta není vdaná.“

Kling nebyl zvyklý, aby mu někdo říkal, že není ženatý, i když občas ten pocit míval. Vysvětlil jí, nebo začal vysvětlovat, že on a Augusta jsou manželé už - když ho dívka přerušila a řekla: „Potkávám ji všude po městě,“ pokrčila rameny a napila se martini. Měla v hlavě právě tolik, aby jí uniklo, že Kling je policista a že tato část lidstva, obzvláště její detektivní odrůda, má ve zvyku klást věcné otázky, a tak, když si lokla ginu s vermutem, dodala docela zbytečně „s mužskejma“. Spojí-li se ta dvě slova s jejím předchozím prohlášením a pomine-li se ta kratičká odmlka, vznikne věta: „Potkávám ji všude po městě s mužskejma.“

Kling samozřejmě věděl, že se Augusta účastní nemálo koktajlových party bez něho, věděl taky, že na nich bezpochyby mluví s mnoha lidmi a že někteří z těch lidí jsou muži. Ale blondýnčina slova naznačovala něco víc než prostě koktajlové žvanění a Kling se jí chtěl právě zeptat, co tím myslí, když se objevil číšník v černých kalhotách a bílém saku s láhví; patrně odhadl její potřebu přes ohromný prostor paluby přeplněné lidmi. Blondýnka se obratně zmocnila další sklenice martini z podnosu, který jí číšník nabídl, chrstla do sebe polovičku a pak - aby dovršila to, co už spískala, dodala: „Zvlášť s jedním.“

„Co přesně tím chcete říct?“ zeptal se Kling; tentokrát se mu to podařilo.

„I di, copak bych tím asi chtěla říct?“ odpověděla blondýnka a zamrkala na něj.

„Tak mi to povězte,“ řekl Kling a srdce se mu roztřepalo.

„Běž a zeptej se Augusty, když máš o to takovej zájem,“ řekla blondýnka.

„Chcete říct, že se s někým schází?“

„A co má být? Hele, co kdybysme šli dovnitř? Nemáš těch rachejtlů už plný zuby? Poďme dovnitř, najdem si tam žůžo koutek, nechceš?“

„Ne, pověz mi o Augustě.“

„Augusta mi může vzlít někam,“ řekla blondýnka, vymotala nohy zpod zadečku a nejistě se postavila. Pak řekla: „A ty taky,“ pohodila hřívou a odpotácěla se francouzskými dveřmi do domu.

Když ji ten večer viděl naposledy, spala stočená do klubíčka ve velké ložnici; blůzu měla rozhalenou až do pasu, takže bylo vidět obě třešničkám podobné bradavky. Byl v pokušení ji probudit a vyptat se jí na toho mužského. Toho „zvlášť s jedním“, ale v tu chvíli vešel do pokoje jeho hostitel. Zakašlal a Kling byl přesvědčený, že je podezírán ze sexuálního obtěžování. Během noci blondýnka zmizela tak náhle, jak se objevila. Ale než Kling nazítří odjel (Augusta zůstala, jak slíbila nebo snad vyhrožovala), zjistil opatrným vyptáváním, že se jmenuje Monica Thorpeová. V pondělí ráno zavolal Cutlerovu agenturu, představil se jako Augustin manžel a řekl, že chtějí pozvat Monicu na malý večírek; dostal její telefonní číslo, jež nebylo v seznamu. Když ji zavolal domů, řekla, že neví, kdo on je, a nepamatuje si, že by řekla něco o Augustě, která je její nejmilejší kámoška a nejbáječnější holka na světě. Než Kling stačil ještě něco říct, zavěsila. Když o chvíli později zavolal znovu, řekla: „Hele, dejte s tím pokoj, jo? Nemám tuchu, o čem mluvíte,“ a zase zavěsila.

„A to je všechno,“ řekl Kling.

„To je všechno?“ řekl Carella. „Chceš mi říct...“

„Říkám ti, co se stalo.“

„Nestalo se nic,“ řekl Carella. „Až na to, že se nějaká pitomá blondýnka napila a nasadila ti do hlavy -“

„Řekla, že se potkává s Augustou po celým městě. S mužským, Steve. A zvlášť s jedním, Steve.“

„Hmm. A ty jí, prosím tě, věříš?“

„Já nevím, čemu mám věřit.“

„Mluvíš o tom s Augustou?“

„Nemluvil.“

„Proč ne?“

„Jak to mám podle tebe udělat? Zeptat se jí, jestli se schází s nějakým mužským? A když mi řekne, že ano, co pak? Sakra, Steve...“

„Kdybych se já octnul v takové situaci, zeptal bych se Teddy hned.“

„A kdyby řekla, že je to pravda?“

„Nějak bychom to společně vyřešili.“

„To určitě.“

„Ano, vyřešili.“

Kling chvíli mlčel. Obličej měl pokrytý kapkami potu, zdálo se, že má slzy na krajíčku. Vytáhl z kapsičky kapesník a otíral si čelo. Pak se zhluboka nadechl a řekl: „Steve... je to... to mezi tebou a Teddy to pořád ještě funguje?“

„Funguje.“

„Já myslím -“

!Vím, co myslíš.“

„Myslím v posteli.“

„Ano, v posteli. A všude jinde.“

„Protože... já, já myslím, že bych nevěřil tý blondýnce ani slovo, kdybych si už předtím nemyslel, že něco není v pořádku. Steve, my... posledních pár měsíců... musí to být od června... my... víš, bývalo to tak, že jsme se nemohli nedotýkat, vrátil jsem se z práce a už jsem ji měl v náručí. Ale v poslední době...“ zavrtěl hlavou a odmlčel se.

Carella nic neřikal. Díval se před sebe čelním sklem a pak zahoukal na chodce, který chtěl sejít z chodníku na červenou. Kling opět zavrtěl hlavou, zase vytáhl kapesník a zase si s ním otíral čelo.

„Já jenom, že v poslední době... ne, už je to dost dlouho... není mezi náma nic, chci říct nic jako bývalo. Jako dřív, kdy jsme to bez sebe nemohli vydržet. Teď je to... když se milujeme, Steve, je to tak... skoro jako šablona, víš. Jako kdyby mě ona... snášela, chápeš, jak to myslím? Jako kdyby to dělala, aby to už měla za sebou. Nechme toho, Steve,“ řekl, zabořil obličej do kapesníku, přitiskl si ho oběma rukama a vzlykl.

„No tak,“ řekl Carella.

„Promiň.“

„To je oukej, no tak!“

„To je v prdeli,“ řekl Kling a vzlykal do kapesníku.

„Musíš si s ní o tom promluvit,“ řekl Carella.

„Jo.“ Obličej měl dosud zakrytý kapesníkem. S hlavou odvrácenou od Carelly nepřestával vzlykat, ramena se mu zachvívala.

„Uděláš to?“

„Jo.“

„Berte? Promluvíš si s ní?“

„Jo. Jo, promluví.“

„Tak a teď přestaň.“

„Jo, oukej,“ řekl Kling a vysmrkal se, sundal kapesník z obličeje, utřel si oči, ještě jednou se vysmrkal, řekl „děkuju“ a zase upřel pohled do čelního skla před sebou.

Všechno se tu změnilo.

Neočekával, že to bude vypadat stejně, po dvanácti letech těžko, ale takové ohromující změny přece jen nečekal. Vystoupil z nadzemní dráhy a pak sešel po schodech na třídu Doverských plání, které se prostě a po domácku říkalo Třída, když tam ještě bydlel. Byla to čtvrt', kde žila mírumilovná směsice Italů, Židů, Irů a černochů, ale když tam zamířil, všiml si s bodnutím u srdce; že všechny známé milníky zmizely.

To, co bylo kdysi italskou „laticini“, bylo teď portorickou „bodegou“. Z někdejšího košer řeznictví se stal kulečnický salon; otevřenými dveřmi podniku viděl hloučky portorických výrostků s tágy v rukách. Pizzerie na rohu Yardleyho ulice se stala hospodou s grilem a Harryho cukrárna, kam vodíval děti na zmrzlinový pohár a krémové dortíky, je teď obchod s obuví, nade dveřmi je obrovský nápis „Zapateria“ a otevřený pult, přes který Harry podával své krémové věnečky, nahradila skleněná výkladní skříň. Všechno pryč, pomyslel si. Moje dvě nejmladší žijou s Josiinou matkou a moje nejstarší, má dcera - ano, má dcera...

Dneska se sem vrátil, aby našel svou dceru.

Naposledy tady byl, když mu bylo sedmadvacet. Mladý muž. Sedmadvacetiletý. V listopadu mu bude čtyřicet, dvanáct let seděl. Moře bylo šest, když ho poslali tam nahoru, teď v červnu jí bylo osmnáct a on ji celou tu dobu neviděl. Jestlipak ho pozná? Byl velký, ve věznici v Castlevieu se člověk nescvrkne, i když tam s ním jinak dělají všechno možné, a dosud svalnatý díky cvikům ve vězeňské posilovně; nikdy nevynechal dny, kdy se zvedala závaží, s výjimkou měsíce, který strávil v samovazbě. To bylo po tom napadení, které mu zkazilo možnost propuštění na podmínku a vyneslo mu dva roky navíc.

Původně dostal za vraždu dvacet let a to znamenalo, že by ho byli mohli po deseti letech propustit na podmínku, nebýt toho d'Annunzia, který si na něho zasedl a každé ráno ho vítal: „Tak co, nosáči, jak se vede?“ nebo: „Jak se má náš frňák dneska?“ V lapáku se člověk nemůže vyhnout provokatérům - chlapovi, kterež tě upozorňuje, že máš velkej nos - to nikdo nevydrží do nekonečna! Jednou večer, když při večeři d'Annunzio vtípkoval o tom, že mužský s velkým nosem má malýho ptáka - blbost, je to přece naopak, velkej nos, velkej pták -, popadl ze stolu vidličku, rozervál mu s ní ksicht na cucky a byl by tomu hajzlovi vypíchal oči, kdyby ho tři dozorci nesrazili k zemi. Strávil měsíc v samovazbě a pak mu laskavě oznámili, že jeho žádost o propuštění na podmínku se zamítá. A později mu přidali k těm deseti, které si měl odsedět, ještě dva. Dozorci s oblibou říkali: „Když nechceš sedět, musíš si počestnosti hledět.“ Odseděl si to - celejch dlouhejch dvanáct let - a teď je venku.

„Díky,“ řekl Halloran.

„De nada,“ řekl výčepní.

„Bydlíte tady v okolí?“

„Proč? Jste od policie?“

Halloranovi to přišlo k smíchu. Usmál se a zavrtěl hlavou. „Kdepak,“ řekl, „nejsem od policie.“

„Vypadáte jako policajt,“ řekl výčepní a pokrčil rameny.

„Jmenuju se Jack Halloran. Jsem tu, abych našel svou dceru.“

„Dceru, říkáte?“

„Tak tak.“

„Halloranová?“ výčepní zavrtěl hlavou. „Žádná Halloranová tu nikdy nebyla. Vaše dcera, jo?“

„Moje dcera. Blondýnka, osmnáct let. Moira Halloranová.“

„Nikoho takovýho neznám. Zaplatil byste mi to pivo?“

„Nejsem policajt a s ní se nic neděje,“ řekl Halloran a sáhl po náprsní tašce. „Jen ji chci najít, jinak nic.“

„Mně je jedno, jestli se s ní něco děje nebo ne,“ řekl výčepní. „Já ji neznám. Bude to sedmdesát pět cent'áků.“

Halloran zaplatil pivo, ačkoli se ho ani nedotkl, a vyšel zase ven na Třidu. Koleje nadzemní dráhy vrhaly stín na tuto stranu ulice a on byl za tu ochranu před pálicím sluncem vděčný. Jinak se vzduch v tom horku ani nepohnul, vedro bylo k zalknutí. Šel od výčepu k výčepu a ptal se, jestli někdo nezná jeho dceru. Poštěstilo se mu až v pátém. Výčepní tam byl jako všichni ostatní výčepní taky Portoričan; jeho řeč se dala sekat mačetou.

„Moira Halloranová?“ řekl. „Moira Halloranová žádná. Jen Moira Johnsonová.“

„Johnsonová?“

„Johnsonová, sí. Velká, blondová, stará vy řekli, osmnáct, devatenáct, tak.“

„Johnsonová, říkáte?“

„Johnsonová. Ženila Henry Johnson, bydlela ulice Marien, víte Marien?“

„Moc dobře, ano.“

„Marien bydlela,“ řekl výčepní.

Vzpomněl si na poštovní schránky před starým domem a na jména Johnson a García. Jeho dcera se vrátila a bydlí zase v tom domě? Advokát mu řekl, že dům je na prodej, ale ježíší, koupili ho snad ona s manželem? Bydlí snad v bytě, v kterým bydlel s rodinou před dvanácti lety, v bytě v přízemí, a pronajímá menší byt v prvním patře tomu hispánci Garcíovi, tomu, co ho viděl plít na předním dvoře? Některý tyhle hispánci jsou černější než Afričani.

Halloran zaplatil pivo a vyšel ven. Na ulici bylo ještě větší horko než předtím a on se najednou zpotil. Teď, když už ji skoro našel, a bylo to snadnější, než doufal, zjistil, že se potí a je bez dechu. Když zahnul podle starého zvyku do ulice Marien, bušilo mu srdce. Přešel kolem púltuctu portorických holčiček, které skákaly přes švihadlo, a zastavil se před cihlovým domem pobitým zeleným bedněním, v němž kdysi bydlel s dětmi a Josií, než ji musel zabít, byl to ten dům - a teď tu bydlí jeho dcera Moira, v domě, který sdílel s Josií sedm let. Ten černý africký hispánc nebo Talián, García, pořád ještě vytrhával na předním dvoře plevel.

„Hej,“ zavolal Halloran.

Muž vzhledl.

„Mluvíte anglicky?“ zeptal se Halloran.

„Kdo jako, já?“ řekl ten muž. Vypadal na něco přes dvacet, měl na sobě nátělník a ustřížené džíny. V ruce držel zahradnické hrabičky podobné drápu.

„Ano, vy,“ řekl Halloran. „Hledám Moiru Johnsonovou, znáte ji?“

„Znám,“ řekl muž. „Co jí chcete?“

„Je to moje dcera,“ řekl Halloran.

„To se podívejme,“ řekl muž.

„Co tím chcete říct - to se podívejme?“

„Tak oni vás pustili, co?“

„Kdo ksakru jste?“ zeptal se Halloran.

„Henry Johnson,“ řekl muž. „Moiřin manžel. Radši vypadněte! Moira s váma nechce mít nic společného.“

„Hele, nezacláněj!“ řekl Halloran. Otevřel dvířka v dřevěném plotě a zaváhal, když viděl, jak Johnson sevřel v ruce ten zahradnický dráp.

Ve vězení se člověk naučí, kdy někoho seřvat a kdy ho radši nechat na pokoji. Pozná se to na očích. D'Annunzio si měl všimnout, jak se Halloranovi újí oči ten večer, kdy začal o jeho velkém nose, a měl vědět už tenkrát, že bude mít z obličejů karbanátek. V očích toho negra (Moira si vzala negra, jeho dcera má za muže negra!) bylo něco, co Hallorana varovalo, že by mohl být nebezpečný. Vešel do dvířek, ale zaváhal, pokusil se o plachý úsměv a řekl: „Přišel jsem zdaleka, abych ji viděl, chlapče.“

„Toho chlapce si laskavě nechte,“ řekl Johnson. „Já nejsem váš chlapec a ona už není vaše dcera.“

„Rád bych ji viděl,“ řekl Halloran tiše.

„Není doma. Zmizte, než zavolám policii.“

„Je to moje dcera a já ji chci vidět,“ opakoval Halloran jednotvárně. „Chci vidět, jak vypadá má dcera, když vyrostla. Neodejdu, dokud ji neuvidím. Čekal jsem na to dvanáct let, abych ji viděl, a uvidím ji, chápeš to, chlapče? Já ji uvidím!“

Jeho oči musely vypadat stejně jako tenkrát, když se do nich d'Annunzio nepodíval minutu předtím, než se mu vidlička zabodla do tváře - stejně jako oči toho mládence Johnsona, do nichž se Halloran podíval před několika minutami. Viděl, jak sevření na tom zahradnickém nástroji povolilo, viděl, jak si ho Johnson měří, ostřílený pouliční rváč jako negři v Castleview, syčák, který čuje blízkost nebezpečí a nestojí o zmrazení, které kouká protivníkovi z očí.

„Povídám, že není doma,“ řekl Johnson, ale výhrůžný podtón byl pryč.

„Kdy bude doma?“ zeptal se Halloran.

„Šla nakoupit,“ odpověděl Johnson.

„To není odpověď na mou otázku.“

„Co je, Hanku?“ zeptal se za ním ženský hlas.

Otočil se.

Stála před vrátky, vysoká štíhlá blondýnka, na nohou sandály, na sobě bílé kalhoty a volné tričko červené jak rajské jablíčko. V každé ruce držela papírovou nákupní tašku a tiskla obě k hrudi. I z té vzdálenosti viděl neuvěřitelně modré oči a na okamžik měl dojem, že se dívá na Josii, měl dojem, že se dívá na svou mrtvou ženu, a řekl si, že tahle krásná ženská je jeho dcera, jeho -

„Moira?“ řekl.

Určitě ho poznala, pamatovala se na něj, ježíši, pamatovala se na něj! Upírala na něho pohled přes plot a řekla: „Co tady chcete?“

„Přišel jsem se na tebe podívat.“

„Oukej, teď jste mě viděl.“

„Moira -“

„Hanku, řekni mu, ať jde pryč!“

„Moira, já jsem ti chtěl jen říct nazdar, nic jiného.“

„Tak to řekněte a jděte pryč.“

„Tobě jsem nikdy nic neudělal,“ řekl lítostivě a prosebně rozpřáhl ruce, roztáhl i prsty na obou.

„Že ne? Zabil jste mi matku, vy ničemo! Vypadněte odsud!“ řekla a už ječela. „Táhněte a nechte mě na pokoji, táhněte, táhněte!“

Ještě chvíli se na ni díval, pak svěsil paže, prošel mlčky otevřenými dvířky kolem ní, jak stála na chodníku a třásla se zlostí. Jejich pohledy se na okamžik setkaly a on se odvrátil od nenávisti, jež jí sršela z očí. Pak se dal rychle směrem ke Třídě.

To odpoledne něco málo po třetí zavolał Kling do kanceláře vrchního policejního lékaře, aby se přeptal, proč ještě nemají pitevní zprávu. Mluvil s lékařem, který byl ráno na místě činu. Jmenoval se Joshua Wright a první, co řekl, bylo: „Medíš si v tom pařáku?“

Kling se zaškaredil, přitáhl si blok a chystal se dělat si poznámky. Carella se za svým stolem vedle skříně s kartotékami domlouval s někým z Ambroseovy lékárny. Předtím volal na číslo Bonnie Andersonové, jež našel v seznamu, a od jejího bratra se dověděl, že je skutečně v Georgii už od dvanáctého července. Okna služebny byla otevřená dokořán, ale drátěnou mříží nepronikal sebemenší vánek. V rohu místnosti stál zapnutý ventilátor, ale ten nanejvýš honil horko z místa na místo. Oba muži byli jen v košili, límecy měli rozhalené, kravaty uvolněné a spuštěné, rukávy vyhrnuté nad loket. Na druhé straně místnosti Hal Willis, který se rád pokládal za bezvadně oblečeného, měl na sobě hnědý lehký oblek a hnědozlatou rypsovou kravatu, úhledně připevněnou ke košili. Seděl za svým stolem a hovořil s člověkem,

jehož klenotnictví na Stemu minulý měsíc třikrát někdo vykradl.

Tu sobotu mělo denní službu šest detektivů, ale tři z nich byli mimo služebnu. Artie Brown byl ve městě v budově Trestního soudu a snažil se získat povolení k prohlídce bytu člověka podezřelého z překupnictví ukradených předmětů. Meyer Meyer a Cotton Hawes byli v tu chvíli na Ainsleyově třídě, a mluvili - po kolikáté už - s nočním úředníkem hotelu, kde se před čtyřmi dny našla ve vaně prostitutka s podříznutým hrdlem. V tomto revíru bylo od ledna do konce července spácháno pětasedmdesát vražd, o šestnáct procent víc než za stejné období minulého roku. Z těch pětasedmdesáti bylo už uzavřeno čtyřicet, k dalším jedenácti vedly spolehlivé stopy a zbývající dva tucty byly tak vychladlé jako zbytky včerejšího jídla. Jestliže se statistiky potvrdí, vyřeší detektivové revíru pouze osmdesát procent vražd, které ten rok vyšetřovali, a to znamená, že koncem prosince se bude dvacet ze sta vrahů volně pohybovat po ulicích. Jestli se počet vražd bude stupňovat... ne, na to nechtěl nikdo ze sedmaosmdesátky ani pomyslet.

„V tomhle případě je trochu těžké určit interval ohledání,“ řekl Wright, a protože myslel, že Kling je tak zabezněný jako všichni ostatní detektivové, s nimiž přicházel do styku, ihned mu tu lékařskou terminologii přeložil. „Přesný čas smrti chci říct.“

„Vím,“ řekl Kling. „Co je příčinou smrti, můžeme začít tímhle?“

„Otrava barbituráty,“ řekl Wright. „Nahromadění krve ve vnitřnostech a v mozku, edém plic, krev v srdečních komorách. Obsah žaludku ukázal značné zbytky barbiturátů, které se nám podařilo izolovat jako seconal.“

„Seconal,“ zapsal si Kling.

„Je to rychle působící barbiturát a rychle se absorbuje.“

„Jak rychle?“

„V několika minutách po požití. Obvyklá dávka je dvě desetiny gramu.“

„A smrtelná dávka?“

„Od dvou do desíti gramů.“

„Kolik byste řekli, že oběť požíla?“ zeptal se Kling, aby udělal zase on dojem na Wrighta odborně formulovanou otázkou.

„Těžko říct. Ale určitě nejmíň pět gramů. To znamená pětadvacet kapslí.“

„A co takhle kdy je požil?“

„O tom jsem mluvil na začátku,“ řekl Wright. „O intervalu ohledání. Jak jsem řekl, seconal se absorbuje v pár minutách a velká dávka by způsobila rychlé kóma a smrt. Pil ten člověk hodně?“

„Proč se ptáš?“

„Máme pozitivní nález na alkohol, dosahuje téměř opilství. Protože požitý alkohol ztrácí během rozkladu na hodnotě, můžeme s jistotou říct, že v době úmrtí byl náš člověk pravděpodobně opilejší, než vyplývá z promile zjištěného alkoholu.“

„Jeho žena nám řekla, že byl alkoholik.“

„To rozhodně odpovídá našim zjištěním. Musíš si taky uvědomit, že alkohol je depresivní látka a že jeho požití ovlivnilo centrální nervový systém v souladu se seconalem.“

„Kdy tedy zemřel?“

„Když vezmeme v úvahu intenzivní vedro v tom bytě - víš vůbec, jak se určuje doba úmrtí?“

„Ne docela,“ řekl Kling. Přestal psát a nastražil uši.

„Jedním z určujících faktorů je ztráta tělesného tepla. Ale za okolností jako jsou tyhle, kdy teplota v bytě byla kolem čtyřiceti stupňů, tělesná teplota spíše stoupla než klesla, i když nastal kompletní rigor mortis. Víš, co je rigor mortis?“

„No ano,“ řekl Kling nejistě.

„Je to ztuhnutí svalstva a dojde k němu po smrti.“

„Ano, ovšem,“ řekl Kling.

„Abych ti to vysvětlil jednoduše. Před smrtí je svalovina alkalická, a po smrti se stane kyselá, obvykle během šesti hodin, kdy svalstvo obličeje, čelisti, krku, paží, nohou a trupu - v tomhle pořadí - začne tuhnout. Pak nastává zase opačný postup, když se svalovina změní opět v alkalickou - obvykle to trvá dvanáct až osmačtyřicet hodin - a ztuhnutí zmizí. A jsme zpátky u teploty v tom bytě.“

„Jak to myslíš?“ zeptal se Kling.

„Horko urychluje postup posmrtného tuhnutí a stejně i jeho opak.“

„Takže říkáš -“

„Říkám, že ztuhnutí nám v tomhle případě nepomůže. Ani posmrtný rozklad. Bakterie, které jsme izolovali, jsou Clostridium Welchii - ty mohou vniknout do těla velice brzy po úmrtí, a taky Escherichia coli a Proteus vulgaris... píšeš si to?“

„No... n-e...“ přiznal Kling.

„Správně, protože to nepotřebuješ. Všechny tyhle bakterie se najdou hned v prvním stadiu po úmrtí, ale my jsme našli taky Micrococcus albus a Bacillus mesentericus a ty do těla proniknou obvykle až několik dnů po smrti. Jinými slovy: horko v bytě způsobilo tak pokročilý rozklad, že jen na základě dekompozice není možné určit přesný čas, kdy nastala smrt.“

„Tak tedy... chceš říct, že mi nemůžeš sdělit, kdy zemřel?“

„Chci říct, že nejsme ochotni takový odhad riskovat. Je mi líto. To dělá ten hic, víš.“

„Ale předávkování seconalem to bylo?“ řekl Kling.

„Na beton. Něco přes pět gramů.“

„Asi pětadvacet kapslí?“

„Nebo víc,“ řekl Wright.

„Mockrát ti děkuju,“ řekl Kling. „Pošleš nám to písemně, prosím tě?“
„To víš,“ řekl Wright a zavěsil.
Kling odložil sluchátko a pak šel za Carellou, který právě dotelefonoval.
„Co máš?“ zeptal se Carella.
„Byl to seconal. Víc než pět gramů.“
„Kolik kapslí by to bylo?“ zeptal se Carella hned.
„Pětadvacet.“
„To sedí.“
„Jak to?“
„Právě jsem mluvil s panem Ralphem Ambrosem, co má lékárnu na Jacksonovým náměstí. Zeptal jsem se ho, kolik kapslí seconalu bylo na receptu, kterej mu dala paní Newmanová devětadvacátýho července. Podíval se do záznamů a řekl, že recept byl na třicet kapslí na měsíc.“
„Zřejmě se zásobila na cestu do Kalifornie,“ řekl Kling.
„Tak proč nechala lahvičku doma?“ namítl Carella.
„To je dobrej postřeh. Musíme se jí zeptat.“
„To musíme,“ řekl Carella a přikývl.
„V lahvičce zůstala jen jedna,“ řekl Kling.
„Jen jedna. Tak řekněme, že brala jednu každou noc od devětadvacátýho července do prvního srpna, kdy odjela do Kalifornie. To by byly tři kapsle. Má červenec jednatřicet dní?“
„Tři kapsle, správně,“ řekl Kling.
„Plus jedna v lahvičce jsou čtyři.“
„To znamená, že jich spolknul dvacet šest.“
„O jednu víc, než potřeboval, aby bylo po něm.“
Oba na chvíli zmlkli.
„Říkala, že byl v depresi, když s ním mluvila,“ řekl Kling.
„Dobře, ale dopis na rozloučenou nenechal.“
„Každej ho nenechává.“
„Ne, každej ne. Co ti řekli u doktora, kdy zemřel?“
„Nic, co by nám pomohlo, Steve. Horko je proti nám.“
„Proč by ten člověk vypnul klimatizaci, když máme největší vedra za poslední léta?“ zeptal se Carella.
„Když se někdo chce zasebevraždit, tak je mu jedno, jak je v pokoji,“ řekl Kling.
„Dobrá, řekněme tedy, že šel do koupelny, našel kapsle své ženy, spolknul jich šestadvacet a pak se vrátil do obývacího, aby tam umřel, takhle, jo? Byl by nejdřív vypnul klimatizaci?“
„No... ne, to se nezdá pravděpodobný.“
„Tak kdo vypnul tu klimatizaci?“ zeptal se Carella.
„Wright říká, že byl namol,“ řekl Kling. „Třeba si ani neuvědomil, že klimatizace neběží.“
„Ta vlna horka začala v pátek ráno, ten den, co jeho žena odjela do Kalifornie,“ řekl Carella. „Mluvila s ním v úterý nato. Chceš mi namluvit, že byl ožralej celou tu dobu za zavřenýma okny a s vypnutou klimatizací?“
„Ne, třeba jen ten večer. Ten večer, co se rozhodnul, že se zabije.“
„A nejdřív šel podle tebe vypnout klimatizaci?“
„To ne,“ řekl Kling.
„Ne.“
„Ne,“ řekl Kling znova. „Třeba byla rozbitá nebo něco. Třeba si neuvědomil -“
„Já jsem ji včera zapnul, jen co s ní byli technici hotový. Fungovala bezvadně.“
„Tak jo,“ řekl Kling.
„V tomhle horku měla ta klimatizace běžet, sakra!“
Oba se zase odmlčeli. Na druhém konci služebny začal Willis psát na stroji. Venku jela po ulici sanitka a vyla na celé kolo.
„Myslím, že bysme si měli znova promluvit s Annou Newmanovou,“ řekl Carella a podíval se na nástěnné hodiny. Bylo už skoro půl čtvrté, za půl hodiny je vystřídá večerní parta. „Chceš za ní jít teď, nebo máš nějaký jiný plány?“
„Ne,“ řekl Kling. „Nemám jiný plány.“
„Už sis promluvil s Augustou?“
„Ještě ne.“
„Slibils...“
„Dneska večer. Až se vrátím.“
„Nechceš jít domů hned teď? Já půjdu za tou Newmanovou sám, to není problém.“
„Ne, to počká,“ řekl Kling.

důvtipu, stylu a šarmu. Generál byl teď pokrytý holubím trusem, ale úsměv na jeho tváři přesto zářil bronzovou nádherou a vyvolával odpovídající úsměv chodce, který se náhodou podíval vzhůru. V tomto městě se mnoho lidí vzhůru nedívalo, dávali přednost studiu chodníků se suvenýry po množství psích spoluobyvatel, ale generál Condon statečně odolával s mečem zdviženým vysoko na hlavu a smích mu nemizel z tváře ani po všech těch letech, co tu stál v zimě, dešti, sněhu a horku.

Zaparkovali auto dva bloky před adresou, kterou jim Anna Newmanová včera dala, pak obešli sochu a usmáli se na ni a zašli za roh k číslu dvanáct, Charlottina terasa. Vrátný je požádal, aby se vykázali průkazem, a pak zatelefonoval paní Newmanové, že dole jsou pan Carella a pan Kling a čekají ve vestibulu. Chvilí poslouchal a pak řekl detektivům, ať jdou nahoru, je to byt 3 G.

Paní Newmanová neměla daleko k sedmdesátce. Oblečená byla do volného kaftanu, který měl zakrýt její tloušťku, výšku odhadoval Carella tak na metr pětadesát. Měla knedlíkovitý obličej a pěkně upravené bílé vlasy, kolem úst a na pažích, tam kde je odhalovaly tříčtvrteční rukávy kaftanu, visely masité záhyby. V telefonu jim řekla, že snacha se vrátí z pohřebního ústavu ve čtyři, ale bylo už čtvrt na pět, a tak se omlouvala za Annino zpoždění s tím, že Anna je ohlásila telefonem právě před několika minutami. Maso kolem očí měla napuchlé a oči červené, bylo vidět, že před příchodem detektivů plakala.

„Pohřbíme ho zítra dopoledne, víte,“ řekla, „Anna to všechno zařizuje.“ Vytáhla z jediné kapsy kaftanu kapesník a utřela si slzy, které jí už zase vyhrkly.

„Paní Newmanová,“ řekl Carella, „já vím, že tohle je pro vás mimořádně těžká doba, a omlouvám se, že vás takhle rušíme a obtěžujeme.“

„To je v pořádku,“ řekla paní Newmanová. „Já vím, že děláte svou práci.“

„Smíme se vás tedy zeptat na několik věcí?“

„Ano. Řekla jsem vám už do telefonu, že je to v pořádku.“

„Jste velice laskavá,“ řekl Carella. „Paní Newmanová, vaše snacha nám řekla, že odjela do Kalifornie prvního srpna, je to tak?“

„Ano.“

„Řekla také, že mluvila s vaším synem minulý úterý večer...“

„O tom bohužel nevím.“

„Mne by zajímalo... mluvila jste s ním vy někdy tenhle týden?“

„Nemluvila.“

„Měl ve zvyku volat vás často?“

„Ano, jednou nebo dvakrát měsíčně.“

„Kdy jste s ním mluvila naposledy, paní Newmanová?“

„To opravdu nemohu říct. Před několika týdny, aspoň myslím.“

„Jak se vám zdál?“

„Abych řekla pravdu, tak...“

„Ano?“

„Můj syn byl totiž alkoholik, víte.“

„Ano, to vím.“

„A když volal... on byl totiž obvykle opilý, když volal.“

„Byl opilý, když jste s ním mluvila naposledy?“

„Byl.“

„O čem jste mluvili, paní Newmanová?“

„Jako obvykle.“

„To jest?“

„O jeho otci. Jerry měl ve zvyku se opít a pak mě zavola a mluvil o svém otci.“ Odmlčela se. „Můj manžel zemřel před dvěma roky,“ řekla.

„Nač zemřel, paní Newmanová?“

„On... on se zabil. Spáchal sebevraždu.“

„Promiňte, prosím,“ řekl Carella. Paní Newmanová se na něj podívala, přikývla a zase si otřela oči kapesníkem.

„A o tom obvykle mluvil váš syn, když...“

„Ano. On ho totiž... on ho našel, víte. Jerry. Já jsem tehdy pracovala, jsem zdravotní sestra. Ale minulý rok jsem nechala práci. Byla jsem tenkrát v noci v nemocnici... tu noc, co se to stalo. Jerry volal do bytu... moc si s otcem rozuměli, víte... a když nikdo neodpovídal, napadlo ho, že se mohlo něco stát, a vydal se tam. Můj manžel byl malíř, víte. Abstraktní expresionista, velmi známý, Lawrence Newman. Obvykle pracoval doma, v bytě, bydleli jsme na Jeffersonově a on tam měl ateliér, veliký, s vyhlídkou na Jeffersonovu, se severním osvětlením, víte. A tak, když Jerrymu nikdo neodpovídal... tak si automaticky pomyslel, že se něco stalo. Vrátný mu otevřel dveře paklíčem, a když vešel... našel otce.“

„Jak se zabil, paní Newmanová?“

„Pistolí. Strčil si hlaveň do úst a... stiskl spoušť. V... v ateliéru, kde pracoval.“

„Promiňte, prosím,“ řekl Carella znova.

„Pořád jsem ho přemlouvala, aby dal tu pistoli pryč, ale on říkal, že v tomhle městě člověk pistoli mít musí, když chce zůstat živ. Já tomu nevěřím, pane... Carella, že ano?“

„Ano, Carella.“

„Nevěřím, že lidé musí mít zbraň. Nikdo nebude mít zbraň, když nemá v úmyslu ji použít, že mám pravdu? Proti jinému

člověku.“

„Podle našich zkušeností je to tak,“ řekl Carella.

„Já jsem někde četla - to bylo předtím, než se Larry zabil, a používala jsem to jako argument, když jsem se ho snažila přemluvit, aby dal tu pistoli pryč - četla jsem, že vysoké procento lidí, kteří mají pistoli, obrátí ji dřív nebo později proti sobě. Je to pravda?“

„Sebevraždy se velice často stílejí, ano.“

„Říkala jsem mu to. Ale on mě samozřejmě neposlouchal. Říkal, že se musí chránit. Proti čemu, ptala jsem se. Proti divokým indiánům? Na tomhle ostrově už žádní divocí indiáni nejsou, pánové. Ti jen někomu straší v hlavě.“ Vzdychla, zhluboka se nadechla a řekla: „Já jsem ho neměla nechat ten večer samotného. Pracoval na obzvlášť obtížné představě a ne a ne ji vyřešit. Namaloval to nejmíň desetkrát, a pořád s tím nebyl spokojený. Pracoval na tom, když jsem se s ním loučila naposledy. Řekla jsem mu, že je to krásný obraz. Vím, že mi nevěřil.“ Znova vzdychla a zadívala se k oknům s nádhernou vyhlídkou na řeku Dix a její mosty. „A tak v tom ateliéru, kam proudilo severní světlo, našel konečně řešení s pistolí v ústech a prstem na spoušti.“ Zhluboka se nadechla a přerývaně a dlouze vydechla. „Syn byl úplně zničený, Jerry. A tenkrát začal tolik pít. Když si jeho otec vzal život.“

„Jsou to dva roky, říkáte?“

„Dvanáctého května před dvěma roky. Na ten den do smrti nezapomenu.“

„A když vás váš syn volal...“

„Ano, vždycky mluvil o tom. Byl samozřejmě opilý, byl opilý skoro pořád, a mluvil o svém otci, ano, a znovu prožíval ten den v květnu, kdy vešel do bytu a našel ho tam s... temenem... temenem hlavy...“ Odvrátila se. Carella čekal a Kling se díval na své boty. „Promiňte, ale ono to bolí pořád. Já stárnu, ale nezapomněla jsem, jaké to je milovat někoho víc než život. A teď... teď tohle. Teď Jerry. Skoro jako by -“ Potřásla hlavou.

„Paní Newmanová, naznačil vám někdy váš syn, že by uvažoval o sebevraždě?“

„Copak oni to naznačí?“ zeptala se. „Naznačil to můj muž? Lidé propadnou depresi, to se pokládá za normální. Když si své starosti nechávají pro sebe, jak může někdo uhádnout, co mají v úmyslu? Uvědomujete si, jakou bolest musí prožívat člověk, aby vůbec pomyslel na to, že si vezme život? Já si takové obrovské utrpení ani nedovedu představit. Vůle žít je přece tak silná, nezdá se pravděpodobné, že by někdo chtěl -“ Opět potřásla hlavou. „Je to nepředstavitelné,“ řekla.

„Myslíte si, že váš syn spáchal sebevraždu, paní Newmanová?“

„Já nevím, co si mám myslet.“

„Měl nějaké nepřátele, o kterých byste věděla?“

„Nikdy se o žádných nezmínil.“

„Věděla byste, jestli mu někdy někdo vyhrožoval? Dopisem nebo telefonicky?“

„Na to se budete muset zeptat Anny.“

„Jak spolu vycházeli?“

„Tak dobře, jak se dalo čekat. Vzhledem ke všemu.“

„K čemu všemu?“

„K tomu jeho pití. Byl to samozřejmě problém. Ale byli velice zamilovaní, když se brali, bylo to Jerryho druhé manželství, víte, a já myslím, že Anna se chovala obdivuhodně, vzhledem k tomu všemu. Řekla bych, že v posledních dvou letech byla úplná svěťice. Mám ji moc ráda.“

„A co první žena vašeho syna? Jessica Herzogová, že?“

„Ano, tak se jmenovala za svobodna.“

„Setkala jste se s ní někdy po rozvodu?“

„Ne. Vlastně je docela milá a já bych neměla nic proti tomu stýkat se s ní dál. Ale člověk má sklon být při rozvodu na straně vlastního masa a krve a... prostě jsme bohužel ztratily kontakt. Je to opravdu škoda.“

„Paní Newmanová, pokud vím, máte ještě jednoho syna...“

„Ano, Jonathana.“

„Který žije v San Francisku, že ano?“

„Ano.“

„Jak spolu vycházeli s Jerryem?“

„Jak se dá čekat, když uvážíte tu vzdálenost.“ Podívala se Carellovi přímo do očí a řekla: „Promiňte mi, pane Carello, ale vy mluvíte... máte podezření, že mého syna někdo zabil?“

„Při násilné smrti,“ řekl, „musíme brát v úvahu všechny možnosti.“

„Chápu.“

„Máti,“ řekl nějaký hlas a všichni se otočili k hale, kde Anna Newmanová vytahovala klíč ze zámku. Měla na sobě černobíle pruhované sportovní sako, bílý bavlněný svetřík a černou sukni. Právě tak jako včera, nevypadala, že by jí bylo horko, zřejmě díky metabolismu, který ji činí imunní vůči teplu. Carella jí ho záviděl. Položila klíč na stůl v hale a vešla do obývacího pokoje s napřaženou rukou.

„Promiňte, že jsem se opozdila,“ řekla a potřásla rukou nejdřív Carellovi a pak Klingovi. „Musela jsem vyřídit tolik věcí! Nenapili byste se něčeho? Máti, nabídla jsem pánům něco? Nějakou limonádu? Nebo ledový čaj?“

„Ne, děkuju,“ řekl Carella.

„Děkuju, paní Newmanová,“ přidal se Kling a zavrtěl hlavou.

„Já bych si dala gin a tonik, jestli vám to nevadí? Máti, byla bys tak hodná a udělala mi ho, a my si tady zatím budeme povídat.“

„Ano, holčičko,“ řekla paní Newmanová, zdvihla se a odešla.

„Co byste rádi věděli?“ zeptala se Anna. „To horko je surovost, nemyslíte? Je vám tady dost chladno?“

„Ano, je to dobré, díky,“ řekl Carella. „Paní Newmanová, tady detektiv Kling mluvil před chvílí s policejním lékařem. Vádilo by vám, kdybychom vám položili pár otázek?“

„Vůbec ne,“ řekla a otočila se ke Klingovi. „Co zjistili?“

„Definitivní závěr je, že ho zabila nadměrná dávka seconalu,“ řekl Kling.

„Opravdu?“ řekla.

„Paní Newmanová, my jsme našli lahvičku na předpis...“

„Ano, to musela být ona,“ řekla Anna.

„... na podlaže v koupelně,“ dořekl Kling. „S jednou kapslí uvnitř.“

„Jednou? Ach, panebože! Když jsem odjížděla do Kalifornie, bylo jich tam třicet.“

„Vy jste teda nevzala žádnou v době mezi tím, kdy jste si devětadvacátého července došla do lékárny s receptem...“

„Ne, zbylo mi ještě pár kapslí z minulého měsíce, přibližně půl tuctu nebo tak nějak. Ty jsem si vzala do Kalifornie.“

„Předepíše vám váš lékař seconal pravidelně? Je to MUDr. Brolin?“

„Ano, James Brolin. Špatně spím a to, co si můžete koupit bez předpisu, mi nezabírá. Doktor Brolin nepovažuje barbiturát za nebezpečný.“

„Jak dlouho už berete seconal?“ zeptal se Kling.

„Od té doby... no, je to už pár let.“

„Od které doby, paní Newmanová?“

„Od té doby, co Jerry začal tolik pít. Život s alkoholikem není bohužel nic snadného.“

„Brala jste seconal každý večer?“

„Ne, každý večer ne.“

„Dal se ten recept použít víckrát?“

„Ne. V našem státě je to zakázané. Recepty by mohli zneužít lidé závislí na lécích.“

Kling to přijal jako mírnou výtku a spustil bez ohledu na cokoli. „Tak tedy doktor Brolin vám každý měsíc psal nový předpis?“

„Někdy ne tak často. Záleželo na tom, jakou mám zásobu, jestli velkou nebo malou.“

„A před vaším odjezdem do Kalifornie byla malá?“

„Ano. Jak jsem řekla, zbývalo mi ještě šest nebo sedm kapslí, tak nějak. Já jsem člověk, který nenechává věci jen tak, snažím se mít všechno v pořádku, než někam jedu. Tak jsem požádala doktora Brolina o nový recept.“

„Jezdíte pryč často?“

„Jen příležitostně. Když se pořádá výstava, o které si myslím, že bych ji měla vidět. Nikdy nevynechám například tu chicagskou; a letošní v Los Angeles slibovala, že bude zvlášť dobrá.“

„Paní Newmanová, v lékařské zprávě se naznačuje, že váš manžel byl v době své smrti opilý. Když jste -“

„To mě nepřekvapuje,“ řekla Anna.

„Když jste s ním v úterý mluvila, zdál se při smyslech?“

„Dělal dojem deprimovaného člověka. Deprimovaného, ale normálního. Ale na druhé straně, deprese byla u něho v posledních měsících téměř normální stav.“

„Mluvil s vámi někdy o sebevraždě?“

„Víte... zdráhám se o tom mluvit, protože to bude vypadat necitelně.“

„Jak?“

„Třeba se divíte, proč jsem ho nechala a odjela do Kalifornie, když jsem věděla, jak se cítí.“

„Jak se cítil, paní Newmanová?“

„Řekl mi... že už ho to omrzelo.“

„Co?“

„Žít. Život.“

„Kdy to bylo?“

„Den před mým odjezdem.“

„To by bylo ve čtvrtek...“

„Ano, ve čtvrtek večer.“

„31. července.“

„Ano.“

„Řekl vám, že ho už omrzelo žít?“

„Byl samozřejmě opilý. Já... řekl mi totéž už mnohokrát předtím.“

„Že si zamýšlí vzít život?“

„Takhle přímo ne.“

„Jak to tedy řekl?“

„Řekl, že jeho otec měl správný nápad.“

„Co tím...“

„Myslel tím otcovu sebevraždu. Jeho otec se zabil před dvěma lety.“

Paní Newmanová se vrátila do obývacího pokoje. Nakrájela v kuchyni citron a jeden plátek plaval ve vysoké sklenici s Anniným ginem a tonikem. Zaslechla poslední slova své snachy a řekla: „Já už jsem o tom pánům pověděla, holčičko. Tady to máš.“

Anna přijala drink, řekla „děkuju“ a pak se obrátila k detektivům: „Vážně ne?“

„My jsme ve službě,“ řekl Kling.

„No ano, ovšem. Na zdraví,“ řekla a napila se. „Ach, to je lahoda!“ řekla. „Já tohle horko nesnáším, vy ano?“

„Když mluvíme o horku,“ řekl Carella. „Rád bych se vás zeptal na několik věcí ohledně klimatizace ve vašem bytě.“

„Klimatizace?“ řekla překvapená Anna.

„Ano. Určitě jste si všimla, jaké vedro bylo v bytě...“

„Přirozeně.“

„Všechna okna byla zavřená a klimatizace vypnutá, a tak bychom –“

„My jsme s tou klimatizací měli vždycky potíže,“ řekla Anna a zase se napila.

„Jaké potíže?“

„Pořád jsme volali domovníka, aby nám ji spravil.“

„Fungovala, jak má, paní Newmanová. Vím to, protože jsem ji sám zapínal, když byli technici hotovi. Jde o to, že byla vypnutá, a já bych rád věděl, jestli to bylo stejné, když jste v pátek ráno odešla z bytu.“

„Já opravdu nevím,“ řekla Anna. „Chci říct, že v bytě bylo příjemně chladno. Já jsem se prostě nepřesvědčila, jestli je klimatizace zapnutá nebo vypnutá.“

„Ale v bytě se zdálo chladno.“

„To určitě.“

„Když jste v úterý večer mluvila s manželem, zmínil se nějak o horku?“

„Říkal, že teploměr byl ten den skoro na čtyřicítce.“

„Ale že by v bytě bylo nezvykle horko, to neřekl, nebo ano? Neřekl, že klimatizace funguje špatně, nebo něco takového?“

„Ne, to ne.“

„Nebo že se na ni přišel někdo podívat?“

„Ne.“

„Já se snažím zjistit, proč byla vypnutá, chápejte. Kdyby byl na ní někdo něco opravoval, tak by mohla zůstat vypnutá náhodou.“

„Ne, Jerry se nezmínil, že by se na ni přišel někdo kouknout.“

„Tak ano,“ řekl Carella. „Berte?“

„Ještě několik otázek,“ řekl Kling, „a pak vám dáme pokoj. Promiňte, že vás připravujeme o tolik času.“

„Vůbec ne,“ řekla Anna.

„Můžete mi říct, co si pamatujete z toho, o čem jste mluvili ten večer před vaším odjezdem do Kalifornie?“

„Podrobnosti ne, mě tehdy nenapadlo, že je to tak důležité!“

„Aspoň to, co si pamatujete.“

„Tak tedy Jerry pil a řekl mi zase - to byla jeho obvyklá stížnost -, jaký je ve srovnání s otcem mizerný mazal. Musíte si uvědomit, že Jerry byl ilustrátor, kdežto jeho otec celkem známý malíř, a Jerry měl pocit, že nikdy nedosáhne jeho úrovně. Přímě ho zbožňoval... že je to pravda, máti?“

„Je to pravda,“ řekla paní Newmanová.

„A... víte... já jsem měla někdy pocit, že chce být ve všem jako on. Asi jsem měla brát jeho hrozby, že spáchá sebevraždu, vážněji, vzhledem k tomu, co se stalo. Ale já jsem je nebrala. Když začal zase mluvit o tom, jak nic nemá smysl, jak je všechno marné, já... moc nerada to přiznávám, ale vždycky jsem mu skočila do řeči. Měla jsem před sebou dlouhou cestu, byla už skoro půlnoc a musela jsem se trochu vyspat. Řekla jsem mu, že si o tom promluvíme, až se vrátím. To jsem nevěděla, že ho příští den u snídaně uvidím naposledy.“

„Jak se vám zdál? U snídaně.“

„Měl kocovinu.“

„Paní Newmanová, věděl váš manžel, že berete seconal?“

„Ano, věděl.“

„Věděl, kde ho máte?“

„My jsme měli všechny léky v lékárnice v koupelně.“

„Tam jste dala to, co jste si přinesla na nový recept?“

„Ano.“

„Lahvičku s třiceti kapslemi?“

„Ano.“

„Kdy jste ji tam dala?“

„Ten den, kdy jsem si pro ni byla v lékárně.“

„Devěťadvacátého července, ano?“

„Ano.“

„A váš manžel to věděl? Věděl, že jste právě dala do lékárníčky tu lahvičku seconalu?“

„Předpokládám, že ano.“

„Děkuju, Steve. Ještě něco?“

„Ne, to je všechno,“ řekl Carella. „Dámy, děkujeme vám, že jste nám dovolily, abychom si s vámi pohovořili. Litujeme velice, že jsme vás vyrušili, a vy jste byly velmi laskavé.“

„Vůbec ne,“ řekla paní Newmanová.

„Prosím, informujte nás, až budete něco vědět,“ řekla Anna.

Venku na chodbě, když čekali na výtah, zeptal se Kling: „Co tomu říkáš?“

„Já nevím,“ řekl Carella. „Chci si to ověřit v tom hotelu v Los Angeles a zjistit, jak dlouho s ním v úterý večer mluvila. Mohlo by nám to pomoci určit dobu smrti.“

„Co tím získáme?“ zeptal se Kling.

„To ví sám pámbu,“ řekl Carella. „Ale to vedro v tom zatraceném kvartýru se mi pořád nelíbí. Tobě se líbí?“

„Taky ne.“

Bylo už skoro půl šesté. Rozloučili se venku na chodníku a Carella zamířil k místu, kde zaparkoval svůj vůz, Kling ke stánku na rohu a k metru, kterým pojedou za Augustou.

Na lístku připevněném magnetem k ledničce stálo:

BERTE...

ČEKALA JSEM NA TEBE AŽ DO ŠESTI HODIN

A PAK JSEM MU SELA ODEJÍT NA PARTY U BIANKY.

PŮJDU PAK PRAVDĚPODOBNĚ NA VEČEŘI.

TAK SE UVIDÍME KOLEM DESÁTÉ. VEM SI K JÍDLU

NĚCO Z LEDNÍČKY.

PA LÁSKO!

A.

Vrátila se až těsně před jedenáctou.

Když přišla, díval se na zprávy v televizi. Měla na sobě bledězelenou kombinézu z hedvábného šifonu nahoře na nahých nadrech hluboce rozstříženého; barva overalu se hodila k jejím podzimně planoucím vlasům sčesaným k jedné straně obličej tak, aby odhalovaly ucho se smaragdovou náušnicí, jež podtrhovala divokou zeleň jejích očí a byla tmavší ozvěnou overalu. Jako pokaždé, dech se mu zatajil nad tou absolutní krásou. Nezmohl se na slovo už tenkrát, když ji spatřil poprvé v jejím vyloupeném bytě na Richardsonově. Právě se vrátila z lyží a našla byt vzhůru nohama. On sám nelyžoval, odjakživa to pokládal za sport pro boháče. Jsou teď s Augustou asi taky boháči, ale háček je v tom, že on má pocit, jako by mu nic z toho bohatství nepatřilo.

„Ahoj, brouku,“ řekla od dveří, vytáhla klíč ze zámku a šla k němu. Seděl před televizorem s plechovkou teplého piva v ruce. Letmo ho políbila do vlasů a řekla: „Musím si odskočit, nechod' pryč.“

Na obrazovce četl hlasatel podrobnosti o posledních nepokojích na Blízkém východě. Podle Klingova názoru si válku na Blízkém východě vymyslela vláda, jako si ji vymyslel Velký bratr v Orwellově románu. Nebýt starostí o Blízký východ, mysleli by lidé na nezaměstnanost a inflaci a městskou kriminalitu a rasové konflikty a korupci na nejvyšších místech a mouchu tse-tse. Popíjel pivo. Snědl televizní večeři sestávající ze špaget s parmezánem a rozemletým telecím, hrášku v kořeněné omáče a citronového koláčku. Spolykal taky tři plechovky piva, tahle byla čtvrtá. To rozbředlé jídlo mu nechutnalo. Byl kus chlapa a měl už zase hlad. Slyšel spláchnutí a pak otvírání dveří od skříně v ložnici. Čekal.

Když se vrátila do obýváku, měla na sobě černý zavinovací a přepásaný župánek. Vlasy jí volně splývaly podle obličej, byla bosa. Televizní hlasatel mlel svou dál.

„Díváš se na to?“ zeptala se.

„Jo a ne,“ odpověděl.

„Tak proč to nezavřeš?“ řekla, nečekala na odpověď, přistoupila k televizoru a vypnula ho. V pokoji nastalo ticho. „To byl zase pařák dneska, víd' Jaks to přežil?“

„Jen taktak.“

„V kolik jsi přišel?“

„Chvilku po šestý.“

„Zapomněls na tu party u Bianky?“

„Máme s tím případem komplikace.“

„Kdy je nemáte?“ řekla Augusta a usmála se.

Pozoroval ji, jak si sedá na koberec před slepou obrazovkou, nohy natažené, cípy nylonového župánu odhrnuté stranou, a začíná pravidelné večerní cviky. S rukama sevřenýma za hlavou zvedla trup, položila, zvedla, položila.

„My jsme museli jít za tou paní,“ řekl Kling.

„Já jsem ti ráno tu party připomínala.“

„Já vím, ale Steve ji chtěl zastihnout ještě dnes odpoledne.“

„Prvních čtyřadvacet hodin je nejdůležitější,“ zarecitovala Augusta.

„Ono je to ale pravda, víš. Jaký to tam bylo?“

„Bezva,“ řekla Augusta.

„Žije pořád ještě s tím fotografem, jak se jmenuje?“

„Andy Hastings. Je to jenom nejdůležitější módní fotograf v Americe.“

„Já se v nich nevyznám,“ řekl Kling.

„Andy je ten s černýma vlasama a modrýma očima.“

„A kdo je ten s tou pleší?“

„Lamont.“

„Aha. S náušnicí v levém uchu. Byl tam?“

„Každý tam byl. Až na mého manžela.“

„Já si musím vydělávat na živobytí, víš.“

„Dneska po čtvrtý hodině sis nemusel vydělávat na živobytí.“

„Když někdo umře na předávkování seconalem, nemůžeš to nechat ležet až do příštího týdne.“

„Prvních čtyřadvacet hodin je nejdůležitějších,“ řekla Augusta znova a zvedla oči k nebi.

„Je.“

„Už jsem to slyšela.“

„Nebude ti vadit, když to zase pustím?“ zeptal se. „Chci vědět, jaký bude zítra počasí.“

Neodpověděla. Překulila se na bok a pravidelně a metodicky zdvihala a spouštěla jednu nohu. Kling postavil plechovku s pivem, vstal z koženého křesla, v němž seděl, a pustil televizi. Když se do křesla vrátil, mrkly na něj rezavé chloupky mezi jejíma nohama, pak se nohy zavřely a zase rozevřely, zase to rezavé mrknutí, a zase se zavřely. Klesl těžce do křesla a sáhl po plechovce s pivem. Hlasatelka byla sexy brunetka. Idiotsky se usmívala, žertovala s moderátorem a nakonec sdělila divákům, že se neochladí, teplota vystoupí zítra na sedmatřicet až osmatřicet stupňů (To je normální tělesná teplota, že, zeptal se moderátor, třicet šest až sedm?), vlhkost kolem 64 procent a stav znečištění neuspokojivý.

„A co je dál nového?“ zeptala se Augusta obrazovky a pohybovala nohama nahoru a dolů, nahoru a dolů.

„Se sportovním zpravodajstvím se ohlásí Mary Trovaro,“ řekl moderátor. „Setrvejte u obrazovek.“

„Teď uslyšíme, co je nového v baseballu,“ řekla Augusta. „Mohl bys to zavít, Berte?“

„Já mám baseball rád,“ řekl. „Kam jste šli potom?“

„Do jednoho čínského podniku na Booneový.“

„Dobrý?“

„Ušlo to.“

„Kolik vás tam šlo?“

„Asi tucet. Vlastně jedenáct. Tvoje židle zůstala prázdná.“

„Na Booneový, říkáš?“

„Ano.“

„V Čínský čtvrti?“

„Ano.“

„To jste šli až tam?“

„Bianca bydlí blízko, to přece víš.“

„No ano, máš pravdu.“

Sportovní redaktoři v televizi měli všichni stejného holiče. Kling si myslel, že ten jistý druh účesu zdomácněl jen v téhle části státu, ale jednou byl v Miami pro chlapíka, na něhož byl vydán zatykač, a sportovní redaktor v televizi měl stejný účes - jako kdyby mu někdo dal na hlavu rendlík a ostříhal ho kolem něj. Někdy si myslel, že sportovní redaktoři jsou všichni plešatí a nosí paruku. V poslední době se o koupi paruky začal zmiňovat taky Meyer Meyer. Kling se snažil představit si Meyera Meyera vlasatého a měl pocit, že Meyer by s vlasy přišel o svou důvěryhodnost. Augusta teď dělala kliky, pětadvacet každý večer. Sportovní redaktor četl baseballové výsledky. Kling ji pozoroval, jak se zdvihá nad koberec, pozoroval pevný obrys jejího zadečku pod nylonovým župánkem, a aniž si to uvědomoval, počítal v duchu s ní. Přestala, když napočítal třiadvacet, zřejmě se spletl. Vstal a vypnul televizi.

„Požehnané ticho,“ řekla Augusta.

„V kolik hodin to skončilo?“ zeptal se.

Augusta vyskočila na nohy. „Nechtěl bys trochu kafe?“ zeptala se.

„Neusnul bych,“ odpověděl.

„Od kolika máš zítra?“

„Zítra mám volno.“

„Aleluja,“ řekla. „Vážně nechceš kafe?“

„Vážně.“

„Já si ale dám,“ řekla a chtěla odejít do kuchyně.

„V kolik hodin jsi řekla?“

„V kolik hodin co?“ řekla přes rameno.

„Ten mejdan.“

Obrátila se k němu. „Ten u Bianky, myslíš?“

„Hmmm.“

„Odešli jsme od ní asi v půl osmý.“

„A odjeli do Čínský čtvrti?“

„Ano,“ řekla.

„Taxíkem nebo jak?“

„Někdo jel taxíkem, mě svezli.“

„Kdo tě svezl?“

„Santessonovi,“ řekla. „Ty je neznáš.“ Otočila se a odešla do kuchyně.

Slyšel, jak tam přechází, bere plechovku s kávou ze skříňky nad stolem, pak otvírá zásuvku, bere kávovar ze sporáku a hlučně ho staví na stůl. Věděl, že si s ní o tom bude muset promluvit, věděl, že si musí přestat hrát na detektiva a klást jí pitomé otázky, kde byla a kdy tam přišla a s kým byla, musí se jí zeptat rovnou, promluvit si s ní o tý zatracený záležitosti, jak to slíbil Carellovi. Řekl si, že to udělá, jen co se vrátí do pokoje, zeptá se jí, jestli se s někým schází, s nějakým jiným mužem. A třeba ji ztratím, napadlo ho. Vrátila se zase do koupelny. Slyšel, jak otvírá a zavírá lékárničku. Byla tam dlouho. Když konečně vyšla z koupelny, vrátila se do kuchyně, nalila si kávu a přišla do obývacího s hrnečkem v ruce, sedla si se zkrácenými nohama na koberec a upíjela kávu.

Zeptá se jí teď.

Podíval se na ni.
„V kolik jste odešli z té restaurace?“ zeptal se.
„Co má tohle být?“ řekla najednou.
„Co jako?“ Srdce mu začalo bušit rychleji.
„Ptám se... co to má být? V kolik jsem odešla od Bianky? V kolik jsem odešla z restaurace - co to má být?“
„Zajímá mě to.“
„Jenom tě to zajímá? To má být nějaká profesionální hra? Nebo jsi jen zvědavěj? Zvědavost už zabila nejednu kočku, Berte!“
„Neříkej? Doopravdy? Že by zvědavost...?“
„Jestli tě tak ohromně zajímá, kdy někam přijdu, tak proč nejdeš se mnou, místo aby s běhal po městě a sháněl nějaký pilulky?“
„Pilulky?“
„Říkals seconal, říkals -“
„Jsou to kapsle.“
„Pilulky nebo kapsle, na to ti kašlu! Odešla jsem od Bianky v sedm hodin dvaadvacet minut a čtrnáct vteřin, stačí to? Nastoupila jsem do černého buicku s číslem...“
„Oukej, Augusto.“
„... 007, Berte, kterej patří nějakýmu Philippu Santessonovi, je to uměleckej ředitel...“
„Řekl jsem oukej.“
„... u Wimstona, Loeba a Fieldse. Ten řídil toho buicka v doprovodu své ženy June. Podezřelý auto pak odjelo do Čínský čtvrti, kde jsme se připojili ke zbytku společnosti v podniku U Ah Wonga. Objednali jsme si...“
„Nech toho, Gussie!“
„Nenechám, abys věděl, nech toho ty! Odešla jsem z té idiotský restaurace v půl jedenáctý, na akvaduktu jsem chytila taxíka a vrátila se rovnou domů k svému milujícímu manželkovi, kterej mě od chvíle, co jsem se objevila ve dveřích, podrobil výslechu třetího stupně!“ To už křičela a divoce ukazovala na dveře. „O co ti, prosím tě, jde, Berte? Jestli ti něco straší v hlavě, tak mi to řekni! Jinak zavři hubu! Už mě nebaví hrát si s tebou na policajty a zloděje!“
„Mě taky ne.“
„Tak oč jde?“
„O nic,“ řekl.
„Řekla jsem ti o tý party. Řekla jsem ti, že jsme tam měli...“
„Já vím, že...“
„... přijít v šest, v půl sedmý.“
„Dobrá, já to vím.“
„Dobrá,“ řekla a vzdychla a zlost ji náhle opustila.
„Promiň,“ řekl.
„Já jsem se chtěla milovat,“ řekla tiše. „Přišla jsem domů a těšila jsem se na to.“
„Promiň mi to, Gussie.“
„Místo toho...“
„Odpusť mi to.“ Zaváhal. Pak řekl opatrně: „Mohli bychom se ještě pomilovat.“
„Ne,“ řekla. „Nemohli.“
„Proč...?“
„Právě jsem to dostala.“
Podíval se na ni. A najednou věděl, že lhala o party u Bianky a o cestě autem se Santessonový mi a o večeři u Ah Wonga a taxíku, který chytila na akvaduktu, věděl, že to všechno byla lež a že se mu postavila s odhodláním vraha přistiženého s kouřící pistolí v ruce.
„Oukej,“ řekl, „tak někdy jindy,“ šel k televizoru a znova si ho pustil.

Kdyby policisté měli volno všichni stejný den, nebyl by v dny nikdo venku a zloděj by měl prý. To je logické. Proto mají policisté volno každý jindy podle stanoveného pořadí. Klingovy po sobě následující dva dny volna se vždycky neshodovaly s Carellovými. Rozvrh služeb u policie se podobal svítku vylovenému z Mrtvého moře a noční služba to ještě komplikovala. Noční služba byla jen poznámkou v sanskrtu pod čarou už tak složitěho rozpisu. Překvapující bylo, že každému policajtovi stačil zběžný pohled na pořadník a v minutě věděl přesně, které dny na něj ten měsíc připadnou. Za mimořádného šťastlivce se považoval ten, komu volné dny padly na sobotu a neděli jako každému normálnímu člověku. To se stávalo jen jednou měsíčně. Tento týden měl Kling volno v pondělí a úterý a teď byla neděle a on měl zase volno. Augusta taky. Totiž - odešla na návštěvu k modelce Consuele Herrerové, která onemocněla žloutenkou a úpěla v městském sanatoriu pro lepší lidi. Klingovi to nevadilo, měl stejně v úmyslu ten den pracovat.

Ta plánovaná práce byla - dalo by se říct - detektivní, ale neměla nic společného s 87. revírem. Jen co Augusta vytáhla paty, otevřel Kling telefonní seznam pro Isolu a vyhledal si adresu restaurace zvané U Ah Wonga. V modrých džínkách, mokasínách a modrém tričku s číslicí 13 na zádech, suvenýrem to z mezipolicijního baseballového zápasu z loňského léta, v němž Kling hrál za sedmaosmdesátku jako druhý hráč, sešel dolů, zastavil taxík a řekl řidiči, ať ho

doveze do Booneovy ulice v Čínské čtvrti. Jakmile se taxík rozjel, Kling se podíval na hodinky. Bylo přesně dvanáct minut po poledni.

„Stačí vám ten hic?“ zeptal se taxikář.

Kling se zašklebil.

„Má to vydržet celý tejden,“ řekl taxikář.

„Doufám, že ne.“

„Celý posranej tejden,“ řekl taxikář. „Víte, kde je dneska ta moje i s harantama? Na pláži, prosím pěkně, na pláži! A víte, kde sem já? Tady se mořím s tou zatracenou rachotinou!“

„Jo, jo,“ řekl Kling.

V neděli je provoz na ulicích - obzvláště v srpnové neděli, kdy lidé, kteří nejsou na dovolené, jsou aspoň u vody s taxikářovou ženou a dětmi - slabý, až nulový. Augusta mu řekla, že cesta taxíkem od Ah Wonga včera večer trvala půl hodiny; odešla z restaurace v půl jedenácté a domů přišla v jedenáct. Byla ovšem sobota večer, nejrušnější večer týdne, a vzhledem k počtu lidí, kteří si vyšli za zábavou, a z toho vyplývající dopravní zácpě, říkal si Kling, že musí přidat deset nebo patnáct minut k času, který mu vyjde teď.

Řidič mu zastavil před restaurací přesně dvacet šest minut po poledni podle Klingových hodin. Patnáct minut, dobrá, Augustě to tedy mohlo trvat půl hodiny. Na druhé straně, ať už s ním nebo bez něho, jela tenhle rok do Čínské čtvrti nejméně tucetkrát, ví, jak dlouho to trvá, a nepřišla by s něčím tak absurdním, jako je desetiminutová jízda v sobotu večer. Kling zaplatil, dal řidiči dýško a pak zamířil k vstupním dveřím do restaurace.

Restaurace Ah Wonga se tísnila mezi čínským krámkem s levným zbožím a stanicí zdejšího policejního revíru, jednoho z nejstarších ve městě, měl dokonce letos slavit sto let svého trvání. Kling byl v pokušení zajít tam a pozdravit se s Frankem Rileyem, s kterým byli na policejní akademii a který byl teď detektiv 2. třídy a sídlil ve služebně v druhém patře té starobylé budovy. Místo toho postál chvíli na dlažbě před restaurací a rozhlížel se po ulici ve snaze představit si ji, jak vypadala včera večer, kdy tu - jak tvrdila - byla Augusta.

Široké hedvábné stuhy popsané čínskými znaky se táhly přes ulici - byly připevněné k domům na obou stranách a visely splihle v oloveném vzduchu. Ulice přetékala restauracemi podobnými Ah Wongově, jejich neonové názvy byly v záři slunce mrtvé; včera večer byla ulice plná barev, oranžové, modré a zelené. Teď byla téměř opuštěná, kontejnery na odpadky před restauracemi přetékały a rozlévaly svůj obsah po chodnících, zelené plastové pytle dřepěly vedle nich jako bachraté strážce. Ke kovovému sloupku vedle schůdků do restaurace Ah Wonga byl řetězem připoután skútr dopravní policistky a Klingovi připadlo ironické, že dokonce i v téhle zemi musejí policisté přivazovat svá kola před vlastní stanicí.

I tak se policejní revír Čínské čtvrti v počtu trestných činů nemohl skvít na prvním místě jako sedmaosmdesátka nebo některé další stanice s vysokou kriminalitou. Patřila do něj Neapolská úžina (tak se říkalo italské části revíru) a také skoro dva kilometry dlouhá řada obskurních hotelů a zapadáků (důvěrně známých jako Taliánie kvůli často se měnící sbírce Italů) a u jeho hranic i několik černošských a hispánských zákoutí, jejichž příslušníci většinou obývali obecní činžáky postavené za guvernéra Jamese L. Gradyho u řeky Dixy a na tom konci revíru, kde se Stemmlerova třída spojovala s Dallasovou. Nejrozšířenějším zločinem v revíru bylo v současné době vydírání. Páchaly ho gangy mladých Číňanů a mnozí z nich byli v podezření, že mají styky se staršími Číňany, majiteli heren, kde nejoblíbenější hrou byl Mah jong. Majitelé, kteří se už nechtěli nechat vykrádat potulnými mistry v olupování, si před několika lety začali najímat výrostky, aby chránili jejich podniky. Jakmile ti mládenci vyzvěděli, o kolik se hraje u stolků, začali vyžadovat vyšší plat a vyhrožovat, pokud jejich požadavky nebudou splněny. Z hráčských doupat rozšířili své působení i na restaurace a obchody a poctiví obchodníci žili teď v hrůze před jejich organizovanou silou.

Bordely jako takové v revíru nebyly, ani masážní salony, byla to vzácnost v městě, kde se množily jako pohlavní nemoci. Byla tu však armáda šlapků (ani jedna Číňanka), které obhospodařovaly území mezi Akvaduktem a Clancy, a občas se stávalo, že některý pasák se rozhodl uplatnit svou autoritu pořezením prsou nebo obličejem a - ještě častěji - hasič hledající levnou zábavu byl okraden a ztlučen a ponechán v zapadlé uličce páchnoucí močí a zkyslým vínem. Neustávající nepřátelství mezi Dominikánci a Portoričany dělalo policistům v okolí Dallasovy třídy těžkou hlavu, a jelikož Trestní a Městský soud měly své budovy pohromadě o kus dál na Hlavní třídě, revírem procházel oběma směry neutuchající průvod těch, kdo přestoupili zákon. Ale jinak byl v revíru většinou klid.

Riley, který kdysi pracoval v Riverheadu v revíru zvaném Mořský Tygr podle lodi, která sem údajně přivezla z Don Juanu první Portoričany, popisoval svou novou práci jako „měsíc na venkově“, a to přes nějakých dvacet vražd spáchaných tady ročně a pěknou řádku vloupání, krádeží a velkých zlodějin. Ale Riley přišel z revíru, kde život pochůzkáře bez doprovodu nestál za zlamanou grešlí. V revíru, do něhož patřila Čínská čtvrť, se nezabývali policajti jako v Mořském Tygru nebo nechvalně známém revíru Vale Street. Ani tam nebylo procento trestných činů tak vysoké jako v sedmaosmdesátce, kde si obyvatelstvo díky bohu ještě nezvyklo házet na policisty kamení. Kling si pomyslel, že by tu docela rád pracoval, miloval čínskou kuchyni.

Uvědomil si, jaký má hlad, sotva vkročil do restaurace a k nozdram mu dolehl oblak exotických vůní. Usedl za stůl u stěny, objednal si gin a tonik a směs smažených krevet, vajíčka, rohlíky, vepřová žebírka, knedlíčky a pak - měl ještě hlad - „moo goo gai pan“, k němuž vypil láhev piva značky Heineken. Když se číšník vrátil s dotazem, jestli si pán bude přát ještě něco, uvažoval, jestli má ukázat odznak, než se začne ptát, ale pak se rozhodl proti.

„Bylo to vynikající,“ řekl. „Má žena mi pověděla o téhle restauraci - byla tu včera večer s přáteli.“

„Ano?“ řekl číšník s úsměvem.

„Větší společnost. Asi dvanáct lidí.“

„Ano, společnost slečny Mercierové.“

Slečna Mercierová byla Bianca Mercierová, která teprve před měsícem zdobila obálku časopisu Harper's Bazaar,

tmavovlasá krasavice podobná egyptské královně Nefertiti, po které v současné době vydavatelé módních časopisů šileli.

„Ano, to je ona,“ řekl Kling.

„Nebylo dvanáct,“ řekl číšník, „jen deset.“

„Myslím, že jedenáct,“ řekl Kling.

„Ne, deset. Jen jeden velká stůl tady,“ řekl a ukázal na kulatý stůl na druhém konci místnosti. „Deset lidí sedět. Včera jen deset, společnost slečny Mercierové.“

„Má žena myslela, že jich bylo jedenáct,“ řekl Kling.

„Ne, jen deset. Která vaše žena?“

„Rudovláska,“ řekl Kling.

„Rudovláska ne,“ řekl číšník.

„Vysoká rudovláska, v zelené kombinéze.“

„Rudovláska ne,“ řekl číšník znova a vrtěl hlavou. „Dámy jen tři. Slečna Mercierová černá vlasy, jiná dáma černá vlasy a jedna žlutá vlasy. Rudovláska ne.“

„Vy jste je obsluhoval?“ zeptal se Kling.

„Já jsem Ah Wong,“ řekl a hrdě se napřimil. „Slečna Mercierová velice dobrá zákazník. Já obsluhoval slečna včera večer.“

„Tohle mělo být kolem osmé nebo trochu dřív,“ řekl Kling.

„Rezervace osm hodin,“ řekl Ah Wong a přikyvoval. „Deset osoby. Ale rudovláska ne.“

„V kolik skončili?“

„Pozdě.“

„Jak pozdě?“

„Končili jíst, seděli pít. Odešli jedenáct hodin.“

„Jedenáct,“ opakoval Kling. V jedenáct se Augusta vrátila domů. „Tak vám děkuju,“ řekl. „Opravdu jsem si pochutnal.“

„Přijďte zase brzo,“ řekl Ah Wong.

Kling zaplatil a odešel z restaurace. Skútr dopravní policistky byl pryč, řetěz byl dosud omotaný kolem železného sloupku a zamčený na obrovský visací zámek. Uvažoval, jestli nemá zajít za Biankou a zeptat se jí, jestli Augusta byla opravdu odpoledne u ní. Rozhodl se nejít. Na tom, jestli tam byla nebo ne, nezáleží. Odešla z domova v šest odpoledne, tak to aspoň stálo na lístku, který mu nechala na ledničce, a údajně byla u Bianky skoro do půl osmé. („Odešla jsem od Bianky dvacet minut a čtrnáct vteřin po sedmý, oukej?“) Na hodinu a půl tak moc nezáleží, když se neví, kde byla tři hodiny mezi odchodem od Bianky a potom z restaurace. Tři hodiny! Věděl, že Augustě stačí k dosažení vyvrcholení tři minuty!

Nadechl se zhluboka a šel ke stanici metra na Akvaduktu.

Prostitutka, která si vybrala Hallorana ve výčepu nedaleko Divadelního náměstí, kus dál od centra, mu řekla, že pochází z Minnesoty, i když z Minnesoty nepocházela. Byla z Calm's Pointu, tedy z města, a typický způsob, kterým zacházela s angličtinou, by to byl měl Halloranovi okamžitě prozradit. Ale Halloran byl poprvé v životě opilý, a tak ho ani nenapadlo dívce nevěřit. Vykládala nadějným zákazníkům, že je z Minnesoty, od doby, kdy se prostitutkám z tohoto státu dostalo v tisku a v televizi tolik neplacené reklamy. Být z Minnesoty znamenalo bezmocnou oběť v drápech zlotřilého černého pasáka, prodávat se proti své vůli - ubohé děvče krev a mlíko, než je zkazilo nečestné velkoměsto. Muži si rádi mysleli, že narazili na jakoby pannu a ze všech těch nevinně vyhlížejících děvek z Minnesoty se staly hvězdy města.

Kim, pravým jménem Louise Marscheková, byla blondýnka od svých patnácti let, kdy se jí ujal bílý pasák a vyslal ji na chodník se slibem pohádkového bohatství a slávy; pro začátek jí koupil za tři dolary odbarvovač na vlasy. Změnu jména jí navrhl on: profesi měla provozovat pod jménem Kim. „Jsi celá Kim Novaková,“ řekl jí a ona uvěřila, že s těmi rovnými blond vlasy je Kim Novakové opravdu hodně podobná - až na ta menší ňadra. Přibližně celý minulý rok, od té doby, co začala zákazníkům říkat, že pochází z Minnesoty, se odbarvovala taky dole, aby vylepšila obraz nedobytného venkovského děvčete. Když se posadila vedle Hallorana, byla její první slova: „Čau, já jsem Kim z Duluthu v Minnesotě.“ Neměla nejmenší tušení, kde je Duluth, ani kde je Minnesota, a Halloran to taky nevěděl, takže si neměli co vyčítat.

Kim seděla vedle něho, přesvědčená, jak ho vzrušuje, že někdo, kdo vypadá tak moc jako Kim Novaková, mu klade ruku s roztaženými prsty na stehno a ptá se: „Nechceš se trochu pobavit?“ Halloran začal pít v poledne, kdy výčepy otvírají a lidé se vracejí z kostela (a míří do výčepu); v půl druhé, kdy se vedle něj posadila, měl už v sobě tři whisky se sodou, a máme-li mluvit pravdu, bylo mu trochu nanic. Byl Ir a o Irech se říká, že dovedou pít jako duhy, ale jeho dědeček zemřel mladý na cirhózu jater a jeho otec nevzal za celý život do úst ani kapku alkoholu; byl by Hallorana ztřískal, kdyby ho byl přistihl byt jen se sklenicí piva. Halloran byl natolik střízlivý, aby poznal, že dívka, která sedí vedle něho s rukou blížící se jeho rozkroku, může být tak osmnáct, a zároveň dost opilý - nebo spíš víc než dost -, aby si myslel, že vypadá jako jeho žena Josie v jejím věku nebo dcera Moira, jak vypadala včera, když s ním nechtěla nic mít. Řekl dívce vedle sebe: „Tos neměla dělat, Moiro!“

„Pod, pudem se pobavit,“ zašeptala mu do ucha a přisunula ruku ještě blíž.

Halloran si odseděl dvanáct let a nebyl by smyslu té věty porozuměl, i kdyby byl střízlivý. Jenom přikývl.

„Oukej?“ řekla. „Tak dem, oukej? Zaplať a padáme.“

Řekl: „Hned to bude,“ a zase přikývl, vytáhl z náprsní tašky desetidolarovou bankovku a položil ji na pult. Kim si

všimla, že v tašce je svazek svůdných zelených papírků. Už předtím postřehla, že je úplně grogy, a napadlo ji, že bude-li si počínat šikovně, stačil by tenhle hromotluk jako jediný kunčoft na celý odpoledne. Rychle si to odbejt a odkráčet s těma zeleněma, já ti d', frajere! Peníze v náprsní tašce bez té desetidolarové bankovky činily fakticky sto šedesát dolarů, všechno, co Halloranovi zbylo z dvou stovek, které si vypůjčil od starého kamaráda, s kterým kdysi pracoval u telefonní společnosti. To bylo ještě před tím malérem a Halloran patřil tehdy k nejlepším opravářům telefonního a elektrického vedení ve městě.

Zdvihl se ze židle a dívka se do něho zavěsila. Společně vyšli z klimatizovaného výčepu a vstoupili do odpoledního vedra ulice.

Než došli k hotelu v jedné z postranních uliček odbočujících z Lassiterovy, Halloran si uvědomil, že tahle holka není jeho dcera Moira, ani manželka Josie - tou tak jako tak nemohla být, protože byla už dlouho mrtvá, před dvanácti lety ji zabil sekerou. Uvědomil si i to, že ta holka je děvka, ale do hajzlu, co na tom, pomyslel si. Nebyl s ženskou už dávno, v lapáku jsou ženskými mladí kluci. Strčíš klukovi pěst pod nos, ňákýmu tomu cucákovi, kterej je tu čerstvej, řekneš mu, co chceš, a von ti buď dá, nebo ten jeho roztomilej ksichtíček přestane bejt tak roztomilej. Když si šel nahoru stěžovat, vzal sis ho někam bokem, v base je spousta míst, kde si člověk může někoho vyčíhat, a tam to slíznu od dvanácti chlapů. Od té doby se na tebe přilepil, chodil vedle tebe, holil si nohy, když sis to přál, nechal tě, aby s mu na záda namaloval kozy. Tak to chodí v base, buď ty, nebo ten druhej. Jestli nedokážeš v base sedět, musíš si poctivosti hledět.

„Tady bydlíš?“ zeptal se.

„Ne, mám jen na chvíli pronajatou cimru,“ řekla Kim.

„Co mě to bude stát?“

„To si řeknem nahoře, oukej?“ odpověděla a mrkla na člověka za pultem, který jí podal klíč.

Pokoj byl ve čtvrtém patře, nevzhledný kamrlík, který si nezadal s celou v Castlevieu. U stěny postel, na jediném okně našišato pověšená žaluzie, u druhé stěny oprýskaný prádelník, otevřené dveře na záchod, kde v míse zaschly číši zvratky. Zavřel je a pak se dírou mezi lamelami v žaluzii podíval dolů na ulici. Lidé tam chodili jako ve zpomaleném filmu, báli se vydat ze sebe v tom příšerném vedru nějakou energii. V místnosti se nedalo dýchat. Vytáhl žaluzii a otevřel okno. Když se otočil, dívka seděla na posteli.

„Jaks říkala, že se jmenuješ?“ zeptal se.

„Kim.“

„No jo.“

„Tobě se to jméno nelíbí?“ řekla a usmála se.

„Ne, je dobrý,“ řekl.

„Myslíš, že vypadám jako Kim Novaková?“

„Teď, když to říkáš,“ odpověděl. Vypadala jako Kim Novaková asi tak jako on.

„Lidi říkaj, že sem jako bych jí z voka vypadla.“

„Jo, taky že jo. Tak co mě tohle bude stát?“

„Půl kila, co ty na to?“

„Co kdybysme se vrátili do vejčepu?“ zeptal se.

„Čtyřicet.“

„Pěťadvacet.“

„Oukej,“ řekla. Dosud se usmívala. Myslela na všechny ty bankovky, které viděla v jeho náprsní tašce. „Ale dáš mi to hned, oukej? Než začnem. To je pravidlo.“

„To víš,“ řekl. Vytáhl náprsní tašku z kapsy a podal jí dvě desetidolarovky a jednu pěti.

„D',“ řekla.

„Jak jseš vůbec stará?“ zeptal se.

„Sedmnáct,“ řekla. Bylo jí dvaadvacet, řemeslo provozovala už sedm let a heroin kouřila od nepaměti. „Lidi ale říkaj, že vypadám eště mladší.“

„Jo, to vypadáš,“ řekl. Už trochu vystřízlivěl a byl by řekl, že vypadá na devěťadvacet.

„Tak co to bude?“ zeptala se.

„Povídejme si nejdřív, jo?“

„Se ví,“ řekla. „Jak je ctěná libost.“

Pořád ještě myslela na ty prachy v jeho náprsní tašce. Nemá ho poslat dolů pro flašku? Tam už se najde někdo, kdo pro ni za dva dolary skočí! Nelíbilo se jí, že se tak rychle probírá z opice. Do té tašky se mu dostane, jedině když bude tak pěkně zlítej jako před chvílí.

„Nechceš, abych sehnala něco k pití, dyž si budem povídat?“

„Já nepiju,“ řekl.

„Ale, ale,“ řekla, „tak von nepije?“

„Na mou duši.“

„Nevypadáš jako někdo, kdo nepije,“ řekla. „Takovej velkej muskej jako ty!“ řekla a vrhla ostýchavý pohled na předešlý kalhot.

„To bylo poprvé v životě, co sem se napil něčeho tvrdýho,“ řekl. „Dneska vodpoledne. Poprvé. Jako kdyby na mě spad vagón s cihlama.“

„To určitě,“ řekla.

„Je to pravda.“

„Já taky nepiju,“ řekla, byla odhodlaná poskytnout mu z obvyklého obrazu sněhobílé panny něco navíc. „U nás v

Minnesotě se chlast pokládá za hřích.“

„Jo, Minnesota,“ řekl.

„Duluth,“ řekla.

„Kde to je?“

„V Minnesotě,“ řekla.

„Po dvanácti letech jsem poprvé se ženskou,“ řekl.

„Fakt? Tak to mě čeká něco fajnovýho, co?“

„Poprvé, co za tu dobu mluvím se ženskou.“

„Jak to? Toulal ses nebo co?“

„Ne, já -“

„Nebo vo pŕstu nesmíš?“ řekla a zasmála se jako Kim Novaková, jak si myslela, hlubokým hrdelním smíchem.

„Seděl sem,“ řekl.

„Ne?“ řekla a pokrčila rameny. Polovička lidí, které znala, strávila aspoň nějakou dobu za mřížemi. Dokonce i ten její, ten, co jí řekl, že vypadá jako Kim Novaková, seděl dva roky pro podporu prostituce, přestupek třídy C.

„Nahore v Castlevieu,“ řekl. „Víš, co je Castlevieu?“

„Něco jsem se doslechla. Hele, nechceš, abych poslala pro flašku? Ten dole -“

„Ne, já už nechci pít.“

„Že bysme to vzali lážo plážo, chvilku si dali do nosu, chvilku pokecali, dělali, co bys chtěl, chápeš?“

„Nechci už žádnéj chlast.“

„Dobrá, jak myslíš,“ řekla a ztratila i poslední zájem. Když se jí nezdaří ho znova opít, tak ať to má za sebou co nejdřív.

„Tak co to teda bude?“ zeptala se a v jejím hlase zazněl tvrdší, čistě obchodní tón. Jemu ale ušel.

„Strávil sem tam dvanáct let,“ řekl, „dvanáct dlouhých let.“

„Hele,“ řekla, „jestli ti to nevadí, tak já bych ráda -“

„Včera sem šel navštívit dceru,“ řekl. „Je jí vosmnáct a má za muže negra. Já sem ji chtěl jen vidět, chápeš? Promluvit si s ní.“ Potřásl hlavou. „Prej ať táhnu. Vyhнала mě.“

„No jo, děti!“ řekla v naději, že tím to končí. „Hele, pane, co byste rád? Protože já sem jen -“

„Jí to nevyčítám,“ dodal.

Ale to, co provedl před dvanácti lety, nevyčítal ani sobě. Dověděl se, že Josie mu zanáší s jiným. Hádali se v obývací domě na ulici Marien, jeho dva malí kluci spali ve vzdálenější ložnici, dcera Moira v pokoji vedle toho, kde na sebe s Josií křičeli. Josie nakonec zaječela, že je to pravda, je, abys věděl, chodím s jiným, mám ráda jinýho, a jmenovala ho, hodila po něm jeho jménem a pak se rozběhla.

„... pracující holka, víš?“

„Cože?“ zeptal se.

„Povídám, že sem jen pracující holka. Tak co ty na to? Co to bude?“

„Víš, proč mě zhaftli?“

„Ne, proč?“ zeptala se a vzdychla.

„Za vraždu,“ řekl.

Podívala se na něho.

„Zabil jsem svou ženu.“

Zírala na něj.

„Sekyrkou,“ řekl.

Míval sekyrku na polici nad schody do suterénu a vzpomínal, že beze slova od Josie ustoupil, otevřel dveře do suterénu, vzal sekyrku z police a vrátil se do obývacího. Uhodil ji tou sekyrkou, tloukl ji opakovaně, až jí rozsekl lebku i obličej, a bil ji ještě potom, co byla mrtvá a prýštila z ní krev na bledězelený koberec.

„Nebyla to moje chyba,“ řekl a otočil se, aby se podíval na dívku, která dosud seděla na posteli a pozorovala ho.

Prohlížela si ho mlčky a snažila se uhádnout, jestli ji vodí za nos, nebo mluví pravdu. Spousta chlapů se snaží zapůsobit na holku siláckejma řečma, snaží se ukázat, jaký sou kabrňáci - houby kabrňáci, když musí za šoustnutí platit! Může mít metr devadesát, to jo, a vážit kolem metráku, tak nějak by to odhadla, je větší než ten její, má široký ramena, svalnatý, a velký ruce. Má černý vlasy a tmavohnědý voči a velké nos a teď se mračí, vraští hustý vobočí. V životě se nebála žádnýho zákazníka. Šlape chodník už sedm let a nikdy neměla strach, ani z těch opravdu pořápanejch, na který člověk někdy kápnul, i dyž se je snažil vodhadnout předem a vyhnout se jim. Ale teď najednou, když jí došlo, že je sama v pokoji s chlapem, který možná doopravdy někoho zabil, dostala strach.

„Hele,“ řekla, „co dybysme to nechali plavat, chápeš, jak to myslím?“

Upíral na ni pohled a ji napadlo, jestli nemá volat o pomoc. Nemá se pokusit ho obejít a dostat se ke kabelce, kterou vodložila na skříňku? Měla v ní žiletku, pojištění proti právě takovým situacím. A on jako by ani nevěděl, že tu není sám. Nespouštěl z ní oči, ale přitom ji neviděl.

„Já totiž... vážně, já pracuju, víš? Já...“ Olízla si rty a ruce se jí začaly třást. „Já jen... víš... sme tady už hezkou chvilku. Jesli... nemáš zájem, víš, jestli nechceš nic dělat, tak co dybch ti vrátila ty prašule, cos mi dal, co sme si, to sme si, že jo, a já můžu...“

„Ne, nech si je,“ řekl.

„Nechci brát prachy za něco, co sem ne -“

„Nech si to,“ řekl.

„No tak... tak jo, oukej, děkuju, ale mně je blbý vzít od tebe prachy, dyž -“

„Radši vodsud, vypadni, jo? A nech mě samotnýho.“

„Když chceš, oukej,“ řekla, rychle vstala z postele, skokem se octla u skříňky a vzala si kabelku. „Budeš tady ještě nějakou dobu nebo co?“ zeptala se. „Totiž, co já dělám - mám ten pokoj na půl hodiny, víš? Dala sem mu půl hodiny. Kdybys tu byl dýl, tak -“

„To je v pořádku,“ řekl.

„Ono totiž zbejvá už jen patnáct minut.“

„V pořádku,“ opakoval.

„Je mi to líto, že to s tvou dcerou tak dopadlo, fakt,“ řekla a otevřela dveře. Neodpověděl.

„Tak... nashle,“ řekla. Odešla a zavřela za sebou dveře.

Přistoupil k posteli, sedl si tam, kde předtím seděla ona, a zůstal tak bez pohnutí hezky dlouho. Pak se opřel o polštář, založil ruce za hlavou a díval se do stropu.

Tu noc, kdy ji zabil (nebyla to přece jeho vina), jel dolů do města hledat toho chlapa, co ho Josie jmenovala. Našel ho, jak stojí před laciným hotelem na Culverově třídě, hnal se za ním po ulici s krvavou sekýrkou v ruce, praštil s ním o chodník a chystal se provést mu to, co už provedl Josii, kdy ů se u chodníku zastavilo auto, z kterého vyskočil mladý muž v civilu, mával pistolí a křičel.

Jak se tak díval do stropu, zalévaly se mu oči slzami a pálily. Cítil hněv, lítost a jakousi ztrátu a byl bezmocný. („Velkej muskej jako si ty,“ řekla a oči jí zabloudily k jeho rozkroku.) Vzpomínal na toho všiváka, který vyskočil z auta a mával pistolí. „Police! Přestaň, nebo střelím!“ Vzpomínal, jak mu jako idiot se slzami v očích vyprávěl, co se stalo v domku na ulici Marien. „Nebyla to moje vina,“ opakoval znova a znova. „Nebyla to moje vina!“ A ten policajt, ten smrad všivá, odpověděl: „Ona to nikdy není něčí vina, že?“ Ta slova mu zněla v hlavě dvanáct dlouhých let. Ona to nikdy není něčí vina - jako kdyby si mužskej neměl všímat, když se ta jeho válí s jiným chlapem, jako kdyby to byla vina toho mužského, a ne toho druhého...

Všivák mizerná, myslel si.

Dvanáct let v lochu!

Dvanáct let se muckat s klukama místo s Josií!

Ty všiváku!

Se slzami, které mu tekly po tvářích, a se zaťatými pěstmi věděl, čí to byla vina, moc dobře to věděl, jakýpak že to nikdy není něčí vina, to jsou kecý! Ví, kdo může za všechny ty roky v Castlevieu, ví, kdo je vinen tím, že se k němu jeho vlastní dcera včera tak chovala, ví přesně, kdo to všechno způsobil. Ona to nikdy není něčí vina, říkáš?

Detektiv 3. třídy Bertram A. Kling, říkal si v duchu.

A zlověstně pokyvoval hlavou.

Carellovým partnerem byl tu neděli Richard Genero. Mohlo to být horší, Carellovi mohl připadnout Andy Parker. Genero se po dlouhých měsících pokusů konečně vzdal snahy správně použít výraz „provenience“, který se mu pletl s „provincií“, nemluvě ani o „delikventovi“, kterého se značnou vynalézavostí psal „delinquant“, a „kardiostimulátoru“, z něhož udělal „karburosimalanta“, i když to s napodobením karburátoru nemělo nic společného. Nakonec se rozhodl pro zkratky a psal ve zprávách „prov.“ a „del.“; ve služebně se to ujalo a Genero byl pasován na novátora udávajícího směr.

Jako mnozí jeho vrstevníci, Genero se nikdy a nikde neobešel bez svého přenosného rádia. Když ůkal na stroji trojmo ty své „prov.“ a „del.“, rádio na rohu jeho stolu vyřvávalo poslední. rokenrolové hity. Poručík Byrnes ho už upozornil, že služebna není taneční sál: „Tady není taneční sál, Genero, my tady netancujeme, Genero,“ a varoval ho, že ho pošle zpátky do Bethtownu, kde bude hezky dělat uniformovaného pochůzkáře, jestli se okamžitě nezbaví „toho kusu nepředepsaného vybavení“. Ale poručík Byrnes tu dnes nebyl a Generovo rádio naladěné na rockovou vlnu, kterou měla v oblíbeně Carelova desetiletá dvojčata, vyhrávalo na plné pecky. Carella do toho vytočil číslo hotelu Wiltshire v Los Angeles.

Zástupce ředitele, s nímž mluvil, byl ochotný, nápomocný a zdvořilý. V Los Angeles byli zdvořilí, nápomocní a ochotní všichni včetně představitelů tamější policie. Carella si dovedl představit ozbrojeného lupiče a policajta v uniformě, jak se jeden druhému klaní, než se jdou navzájem postřílet do některého kaňonu.

„Volám kvůli jedné vaší návštěvnici z nedávné doby,“ řekl Carella.

„Prosím, co si račte přát?“

„Jde o paní Newmanovou, pravděpodobně Annu Newmanovou. Podle našich informací se měla u vás registrovat prvního srpna.“

„Ano, prosím,“ řekl zástupce ředitele. „Počkejte, prosím, moment, podívám se do seznamu.“

„Budu potřebovat ještě nějaké další informace,“ řekl Carella. „Třeba bych vám ušetřil čas, kdybych vám řekl všechno najednou.“

„Ano, prosím, velmi rád vám pomohu.“

„Budu chtít vědět, kdy se zapsala - kdybyste mi mohl potvrdit datum do prvního srpna - a kdy se odhlásila. A taky bych rád věděl, jestli měla nějaké meziměstské telefonní hovory, která čísla volala a datum a délku těchto hovorů.“

„Budu vás muset přepojit na pokladní, pokud jde o ty hovory,“ řekl zástupce ředitele, „ale jestli dovolíte, zkontroluji nejdřív ten pobyt.“

V telefonu to klaplo, doufal, že nejsou přerušeni. Na druhém konci služebny Generovo rádio chrlilo písničku, v které se opakovalo „Já tě miluju, jak to, že ty mě ne?“ Proč si Genero nekoupí takovou tu věcičku, co se nasadí do ucha? Navrhne mu to, jen co skončí ten rozhovor.

„Pane Carello?“ řekl zástupce ředitele.

„Ano, čekám.“
„Mám pro vás ty údaje, prosím. Je tu skutečně zaregistrovaná paní Anna Newmanová, která se u nás přihlásila prvního srpna a odhlásila ve čtvrtek sedmého srpna pozdě večer.“
„Děkuji vám,“ řekl Carella. „Mohli byste mě přepojit na někoho, kdo bude vědět o těch telefonických hovorech?“
„Bude to chvíli trvat, než to najdou,“ řekl zástupce ředitele. „Chcete, abychom vás zavolali?“
„Ne, já radši počkám, děkuju,“ řekl Carella.
„Výborně, snad to bude brzo. Vydřte laskavě.“
Nové klapnutí na lince. Carella čekal. Rockový zpěvák pořád ještě chtěl vědět, jak to, že ho předmět jeho lásky nemiluje. „Genero?“ zavolal Carella do toho rámusu.
„Co?“ odpověděl Genero stejně.
„Slyšíš mě?“ zařval Carella.
„Cože?“ zeptal se Genero. Byl to slachovitý chlapík s kudrnatými černými vlasy, tmavě hnědýma očima a silným neapolským nosem. Seděl u psacího stroje celý shrbený a tůkal do kláves ukazováčkem obou rukou.
„Ptal jsem se, jestli mě slyšíš?“ řval Carella.
„To se ví, že tě slyším,“ zahulákal Genero. „Nejsem hluchej,“ a honem dodal: „Promiň,“ protože si vzpomněl, že Carellova žena je hluchoněmá.
„Proč si nepořídíš takovýho toho mňouska?“
„Jakýho mňouska, co je to za pitomost?“
„Toho, co se strká do ucha. Ty slyšíš, ale my ostatní nemusíme.“
„Ne, to není k ničemu,“ řekl Genero. „Zkresluje to zvuk. V týchle místnosti je moc dobrá akustika a já si ji chci vychutnat.“
„Viš, co se stane, jestli přijde poručík?“
„Je na hřišti,“ opáčil Genero.
„Jak to víš?“ zeptal se Carella překvapeně a napadlo ho, jestli Genero není lepší detektiv, než si myslel.
„Povídal mi, že má dva lístky na dnešní zápas.“
„Mohl bys to teda trochu ztišit?“
„Já nechci porušit akustiku,“ řekl Genero.
„Pan Carella?“ řekl ženský hlas v telefonu.
„Ano, detektiv Carella.“
„Tady je pokladní,“ řekla. „Mám tu ty výdaje za telefonní hovory. Chcete si je poznamenat?“
„Ano, můžete mluvit.“
„Mám tu na účtu Anny Newmanové čtyři dálkové hovory během jejího pobytu v našem hotelu. První je ze dne, kdy se u nás ubytovala, tedy z prvního srpna. V osm hodin večer volala na číslo 765-3811 v Isole. Hovor trval tři minuty a sedmá vteřin.“
„Pokračujte,“ řekl Carella a psal si.
„Druhý hovor je z pondělka odpoledne, čtvrtého srpna v půl páté. Paní Newmanová volala číslo 531-8431 také v Isole a mluvila sedmadvacet minut a dvanáct vteřin.“
„Dál, prosím, poslouchám.“
„V úterý večer pátého srpna volala znova číslo z prvního srpna a mluvila -“
„To číslo 765-3811?“
„Ano a mluvila dvanáct minut a sedm vteřin.“
„A poslední hovor?“
„Volala číslo 332-0295 v Isole, a to sedmého srpna v pět hodin odpoledne.“
„Máte na mysli v pět vašeho času?“
„Ano, pane Carello, kalifornského času.“
„Mnohokrát vám děkuju,“ řekl Carella.
„Přeju vám hezký den,“ řekla a zavěsila.
„Genero, zavři to rádio!“ zařval Carella, „musím ještě telefonovat.“
„Proč si nekoupíš toho mňouska, co se strká do ucha?“ zeptal se Genero. „Tu gumovou věcičku, která blokuje zvuk.“
„Genero...“ řekl Carella varovně.
„O Taliánech se říká, že mají rádi muziku,“ podotkl Genero, ale rádio zavřel.
Známé připadlo Carellovi jen jedno z těch čísel, protože na něj volal včera, než šel za Annou Newmanovou do bytu, který nyní sdílela se svou tchyní. Ověřil si to však v notesu a zjistil, že číslo 332-0295 patří skutečně Susan Newmanové; přemýšlel, proč ji asi Anna volala ve čtvrtek pozdě večer, těsně před svým odjezdem z Kalifornie.
Číslo 765-3811 bylo zaručeně Annino číslo domů; řekla Carellovi, že volala manžela v pátek večer, když se ubytovala v hotelu, a pak ještě v úterý večer. Pokud to skutečně je její číslo, tak hotel oba hovory potvrdil. Podíval se do telefonního seznamu pro Isolu a našel Jeremiaha Newmana. Číslo se shodovalo.
Ale to poslední zůstávalo záhadou.
Podíval se znova do svých poznámek.
V pondělí čtvrtého srpna odpoledne volala na číslo 531-8431 a mluvila s někým dvacet sedm minut a dvanáct vteřin. Carella si přitáhl telefonní aparát a vytočil centrálu. Když se ozvala, řekl: „U telefonu detektiv Carella z 87. pátrací skupiny. Potřebuju vaši pomoc v kriminální záležitosti. Moje číslo je 337-8024, linka 4. Může mě váš nadřízený nebo nadřízená zavolat?“
„Hned to bude, pane.“

Zavěsil. Bude se muset spojit s paní Newmanovou a zeptat se jí, o čem se snachou večer sedmého srpna mluvily. Je přece zvláštní, že poslední osobou, které Anna telefonovala před odjezdem z Kalifornie, je tchyně! Domů volala už pátého, aby manželovi sdělila, že poletí Rudým okem a bude zpátky sedmého, tak nač ten další hovor? Telefon zazvonil. Rychle se chopil sluchátka.

„87. pátrací skupina, Carella,“ řekl.

„Ano, pane Carello, tady je Marjorie Phillipsová, telefonní společnost.“

„Dobrý den, slečno Phillipsová. Potřebuju pomoc ohledně telefonního seznamu. Mám číslo a potřeboval bych k němu jméno a adresu uživatele.“

„Tady ve městě?“

„Ano, je to isolské číslo.“

„Které?“

„531-8431.“

„Okamžik, prosím.“

Carella čekal, ze sluchátka zněla mezitím hudba. Když ji nepouští Genero, tak aspoň ta zatracená telefonní společnost! Ukňouraný orchestr hrál smyčcovou úpravu Penny Lane, při níž by každý milovník rokenrolu vyletěl z kůže.

„Pane Carello?“

„Ano, slečno Phillipsová?“

„Mám to, co si přejete. Máte tužku?“

„Držím ji v ruce.“

„To číslo - tedy 531-8431 patří MUDr. Jamesi Brolinovi, Courtenayovo náměstí 493, Isola.“

„Děkuju vám,“ řekl Carella. „Slečno Phillipsová, když už vás mám na telefonu, nemohla byste mi pomoci ještě s něčím?“

„Ano, o co jde?“

„Rád bych měl záznam o všech telefonních hovorech z -“

„Je mi líto,“ řekla slečna Phillipsová, „to budete muset zavolat obchodní oddělení.“

„Ano, ale dneska je neděle, a já -“

„Budou tam zítra ráno od osmi hodin.“

„Vy byste mi zatím nemohla pomoci?“

„Bohužel ne. Já tady takové záznamy nemám, omlouvám se.“

„Oukej. Zatím vám moc děkuju.“

„Ráda jsem vám pomohla,“ řekla slečna Phillipsová a zavěsila.

Dr. James Brolin, řekl si Carella a otevřel notes. Pod jménem lékárny, jež vydala Anně Newmanové seconal, si zapsal jméno lékaře, který ho předepsal: MUDr. James Brolin. Zvedl opět sluchátko a vytočil číslo. Ozvala se žena.

„Pana doktora Brolina, prosím,“ řekl.

„Kdo volá?“

„Detektiv Carella z 87. policejního revíru.“

„Okamžik,“ řekla. „Podívám se, jestli je přítomen.“

Což v angličtině znamená, že jistojistě je a že ona se jde jen přesvědčit, jestli chce s detektivem mluvit. Carella čekal. V pozadí slyšel přtlumené hlasy a pak někdo zdvihl sluchátko.

„Haló,“ řekl mužský hlas.

„Pan doktor Brolin?“ zeptal se Carella.

„Ano.“

„Tady je detektiv Carella z 87. pátrací skupiny. Vyšetřuju zdánlivou sebevraždu, a když dovolíte, pane doktore, rád bych vám položil několik otázek.“

„Ano, přirozeně.“

„Máte chvíli času?“

„Máme zrovna hosty...“

„Nebude to trvat dlouho.“

„Ovšem,“ řekl dr. Brolin.

„Pane doktore, vy jste lékař, který předepsal měsíční dávku seconalu paní Anně Newmanové, že ano?“

„Jsem.“

„Je to obvyklé, pane doktore? Takové množství barbiturátů najednou, chci říci?“

„Paní Newmanová trpí nespavostí. Léčím ji a součástí tohoto léčení je seconal. Na tak velkém množství toho léku není nic neobvyčejného.“

„Přišla za vámi devěťadvacátého července, je to správně, že? Datum na receptu...“

„Bylo to úterý?“ zeptal se Brolin.

„Ano, pokud si pamatuju, tak ano.“

„V tom případě tu musela být. Chodí ke mně každé úterý, středu a pátek.“

„Jakže, pane doktore?“ řekl Carella. „Každý...?“

„Já jsem psychiatr,“ řekl Brolin.

„Aha, chápu,“ přisvědčil Carella.

„Ano.“

„A léčíte ji z nespavosti?“

„Nespavost je jeden z jejích příznaků, ano. Nemyslím, že bych měl s vámi probírat přesnou povahu jejích problémů, pane Carello.“

„Ovšem že ne,“ souhlasil Carella. „Pane doktore, volala vás paní Newmanová ve čtvrtek z Kalifornie?“

„Ano, volala.“

„Z jakého důvodu?“

„Kvůli odjezdu vynechala svou páteční návštěvu. Dostala tam citelný záchvat úzkosti a přála si se mnou mluvit.“

„Jak dlouho jste hovořili, pane doktore? Vzpomenete si?“

„Dvacet minut? Nebo půl hodiny? Nemohu říci přesně.“

„Volala vás ještě někdy potom?“

„Ne, nevolala.“

„To jste s ní mluvil naposledy?“

„Ano. Uvidím ji teď v úterý, samozřejmě.“

„Každé úterý, středu a pátek jste říkal?“

„Ano.“

„Znal jste pana Newmana, pane doktore?“

„Ne, neznal.“

„Věděl jste, že ho v pátek po svém návratu z Kalifornie paní Newmanová našla mrtvého?“

„Ano, věděl.“

„Jak jste se o jeho smrti dověděl?“

„Paní Newmanová mě informovala.“

„Aha, já jsem myslel, že jste s ní od té doby nemluvil -“

„Promiňte, myslel jsem, že máte na mysli z Kalifornie. Zavolala mě včera. Byla velmi rozrušená, měli jsme dlouhý rozhovor.“

„Chápu. Já vím, pane doktore, že máte hosty, nebudu vás tedy zdržovat. Děkuji vám, že jste mi věnoval tolik času.“

„Ano, tak sbohem,“ řekl Brolin a zavěsil.

Na druhém konci služebny stál Genero s rukama v bok a díval se dolů na ulici skrze okenní kovové mříže.

„Pojď se na ten párek podívat,“ řekl.

„Mám moc práce,“ řekl Carella a znovu zdvihl sluchátko.

„Kozičky vocad' až pocad“ řekl Genero.

Carella vytočil domácí číslo paní Newmanové. Při třetím zazvonění zvedla sluchátko. „Haló,“ řekla.

„Paní Newmanová? Tady je detektiv Carella, jak se vám daří?“ zeptal se.

„Právě jsme se vrátily ze hřbitova,“ řekla paní Newmanová. „Vzhledem ke všemu to celkem ujde.“

„Nevolám v nevhodnou dobu?“

„Jsou tu nějací lidé,“ řekla. „Ale prosím, oč jde?“

„Paní Newmanová, jak jsem zjistil, volala vás vaše snacha ve čtvrtek večer z Kalifornie. Je to tak?“

„Ano, volala.“

„V Los Angeles bylo pět hodin, když volala, což znamená osm tady u nás. Můžete mi říct, o čem jste spolu mluvily?“

„Tak... ale proč to chcete vědět?“

„Je to samozřejmý dotaz.“

„Nevím, co myslíte tím samozřejmým.“

„Způsoby, kterými vyšetřujeme jakoukoli násilnou smrt, jsou dané.“

„Násilnou?“

„Ano, paní Newmanová. Jako například vraždu nebo sebevraždu.“

„Už chápu. Vy si tedy myslíte, že mého syna někdo zavraždil?“

„Já si nic nemyslím, paní Newmanová. Já prostě shromažďuji fakta, abych si mohl učinit kvalifikovaný úsudek.“

„A co má Annin telefonát společného s vaším kvalifikovaným úsudkem?“

„V úterý večer vaše snacha mluvila se svým manželem... vaším synem. Pokud vím, po tomto hovoru s ním už nemluvila. Ale zavolala ve čtvrtek vás, těsně před svým odjezdem. Já bych rád věděl proč.“

„Vy podezíráte Annu, že má něco společného s Jerryho smrtí?“

„Nikoli, madam. To jsem neřekl.“

„Pak tedy nevím, proč mě voláte, pane Carello.“

Carella se podíval na nástěnné hodiny. Mluvil s ní už skoro tři minuty, a ona ještě neřekla, proč jí ve čtvrtek večer snacha volala. Normálně by byl měl pro takovou rodinnou soudržnost jen obdiv, ale vzhledem k okolnostem - řekni jí o tom horku v bytě, říkal si. Pověz jí, že na bytě, jehož klimatizace je při tom pařáku venku vypnutá, je něco podezřelého. Řekni jí, nebuď bláhovej, člověče, že možnost vraždy nevylučuješ!

„Paní Newmanová,“ řekl.

„Ano?“

„Nejste nikterak povinna svěřit mi obsah telefonického rozhovoru, který jste měla se svou snachou. Ale já jsem doufal -“

„Anna nemá nic společného se smrtí mého syna.“

„Jak to víte?“

„Protože nezabijete člověka, s kterým se hodláte rozvést, pane Carello.“

„Ona se chtěla s vaším synem rozvést?“

„Proto mi ve čtvrtek volala.“

„Pohovořit si s vámi o rozvodu?“
„Říct mi, že jakmile se vrátí domů, požádá o rozvod.“
„Chápu. Váš syn o tom věděl?“
„Ne.“
„Nezmínila se mu o tom?“
„Chtěla mu to říct po návratu domů. Volala, aby se mě zeptala na radu.“
„Co jste jí řekla?“
„Řekla jsem jí, ať se do toho pustí a rozvede se. Z mého syna se stal neužitečný alkoholik v tu chvíli, kdy se můj manžel zabil. Já jsem diplomovaná sestra, víte; a syn mě volal, kdykoli toho vypil příliš, a žádal, abych k němu přišla a starala se o něho. Proseděla jsem s ním nejednu noc, snažila jsem se zahnat od něj představy netopýrů a myši... konečně to má dělat každá matka, ale mě udivilo, že Anna to snáší tak dlouho.“
„V jaké byla náladě, když vám volala?“
„Byla rozrušená, ustaraná. Celou dobu, co jsme mluvily, plakala.“
„A když váš hovor skončil?“
„Byla rozhodnutá. Měla v úmyslu říct mu to nazítří ráno. Myslím, že jsem jí dodala odvahy, aby se do toho pustila. A samozřejmě pak, když přišla domů...“
„Bylo pozdě.“
„Ano, našla ho mrtvého.“
„Proč jste se tak zdráhala povědět mi tohle, paní Newmanová?“
„Prostě proto, že vám do toho nic není, pane Carello.“
„Snad ne,“ řekl. „Děkuji vám. Vážím si vaší upřímnosti.“
„Prostě se zabil a tím to končí,“ řekla paní Newmanová. Zaváhala a pak dodala: „Máme to v rodině, chápete?“ a položila sluchátko.

5

V pondělí ráno zavolal Carella ze všeho nejdřív obchodní oddělení telefonní společnosti. Představil se jako detektiv z 87. policejního revíru a začínal vysvětlovat ženě na druhém konci drátu, oč mu jde, když řekla: „Z jakého čísla voláte, pane?“

„377-8024,“ řekl. „Ale -“
„Podnik, nebo domácnost?“
„Ani jedno, ani druhé,“ řekl Carella.
„Prosím?“
„Volám z policejní stanice.“
„Tak to je snad podnik,“ řekla.
Nikdy nepokládal kriminalistiku za podnik, ale třeba má ta ženská pravdu. „Ať je to, jak chce,“ řekl, „potřebuju -“
„Jde vám o účet, pane?“
„Ne, jde o policejní věc.“
„Co si tedy přejete, pane?“
„Potřebuju seznam hovorů z jednoho čísla tady v Isole...“
„Z kterého čísla?“
„Minutku,“ řekl Carella a podíval se do notesu, ukazoval si v něm prstem. „Je to číslo 765-3811, podle seznamu patří Jeremiašovi R. Newmanovi, bytem na Silvermineském Oválu 74.“
„Ano, pane, a co jste si přál?“
„Seznam hovorů z tohoto čísla počínaje prvním srpnem a konče osmým.“
„Tak tedy jde o účet, že ano?“
„Ne, týká se o policejního případu.“
„Jediný důvod, proč máme seznam hovorů, je kvůli účtům. A to jenom pro dálkové hovory. Místní hovory...“
„Dobře, budiž, ať je to, jak chce. Mohla byste mi poskytnout...?“
„Přál byste si kopii účtu, že ano?“
„Ne, já chci jen seznam hovorů z...“
„To bude na účtu, pane. Půjdu se podívat do kartotéky, počkáte, prosím, chvíličku?“
Počkal.
„Haló?“ řekla.
„Ano, čekám.“
„Na číslo, které si přejete, bude účet vystaven sedmáctého tohoto měsíce.“
„Já nechci účet,“ řekl Carella. „Já chci jen seznam hovorů z tohoto...“
„Ano, ten bude na účtu, pane.“
„Vy máte ten účet v ruce?“
„Nemám. Účet se bude odesílat teprve sedmáctého. Přípravovat se bude čtrnáctého a bude obsahovat všechny hovory učiněné do tohoto data včetně.“
„Dnes je jedenáctého,“ řekl Carella.

„Přesně tak, pane.“
„Tohle nepočká do čtrnáctého,“ řekl Carella. „Já potřebuju...“
„Sedmnáctého, pane. Ten účet bude odeslán panu Newmanovi sedmnáctého.“
„Pan Newman...“
„Proč si to neověříte u něho, až dostane účet?“
„On ten účet nedostane,“ řekl Carella. „Je mrtev.“
„V tom případě nevím, jak bych vám mohla pomoci.“
„Můžete mi pomoci, když mě přepojíte na svého nadřízeného,“ řekl Carella.
„Ano, pane, okamžik, prosím.“
Carella čekal.
„Dobré jitro, u telefonu Schulzová,“ řekl bujarý hlas.
„Dobré jitro, u telefonu je detektiv Carella z 87. policejního revíru tady v Isole. Měl jsem ne zcela uspokojivý rozhovor s -“
„Ó, to mě mrzí, pane.“
„Potřebuju seznam hovorů z čísla telefonu 765-3811 mezi prvním a osmým srpnem a dověděl jsem se -“
„Ano, slečna Corningová mě informovala,“ řekla slečna Schulzová. „Účet pro toto číslo bude až sedmnáctého.“
„To jsem pochopil. Ale tady jde o policejní záležitost a čas je velmi důležitý. Proto prosím o kopii tohoto seznamu co možná nejdřív.“
„Hm,“ řekla slečna Schulzová.
„Takže kdyby vám to nevadilo a udělali jste mi fotokopii, pošlu si někoho -“
„Jenže my nemáme dovoleno poskytovat seznam hovorů jinému než uživateli onoho čísla, pane.“
„Já jsem policista,“ řekl Carella.
„Ano, to vím. Ale chápejte, pane, soukromí jednotlivce -“
„Ten jednotlivec je mrtvý,“ řekl Carella. „Poslyšte, o co vlastně jde? Já se na vás obracím s běžnou žádostí, a vy si tu se mnou hrajete na kočku a na myš. Jakživ jsem...“
„Je mi líto, že to pokládáte za hru na kočku a na myš.“
„Ano, a taky to nic jiného není,“ řekl Carella. „Kdy si mohu vyzvednout ten seznam? Anebo si mám vyžádat soudní příkaz, abyste mi ho dali, krucinál?“
„Snad byste nemusel klít, pane,“ řekla slečna Schulzová.
„Kdy si ho mohu vyzvednout?“
„Okamžik, prosím,“ řekla.
Carella čekal. Jednoho krásného dne, říkal si, vyhlásí občané Spojených států válku telefonní společnosti. Po hlavní třídě se budou valit tanky směrem k...
„Pan Carella?“
„Ano?“ řekl.
„Mohu vám ho poslat poštou někdy zítra.“
„Já nechci, abyste ho posílali poštou,“ řekl Carella. „Chci si pro něj někoho poslat.“
„Bylo mi řečeno, že bude odeslán poštou, pane.“
„Kdo vám to řekl?“
„Můj nadřízený, pane.“
„Tak hezky řekněte svému nadřízenému, že seznam nebude odeslán poštou, řekněte svému nadřízenému, že si do vašeho obchodního oddělení pošlu strážníka - jaká je to adresa, řekněte mi vaši adresu.“
„Pane -“
„Dejte mi tu ztracenou adresu!“
„Prosím, abyste neklel, pane.“
„Jaká je to adresa?“
„Benedict 484.“
„Benedict 484, v pořádku,“ řekl Carella. „Přesně ve dvě hodiny se tam dostaví strážník, slečno Schulzová, bude chtít mluvit osobně s vámi a já vám doporučuji, abyste mu seznam těch hovorů odevzdala. On vám, jak se patří, podepíše, že ho přijal, protože jestli ho nedostane, naším dalším krokem bude návštěva u soudu, kde požádáme o soudní příkaz -“
„Okamžik, prosím,“ řekla slečna Schulzová.
Carella opět čekal.
Čekal dlouho.
„Haló?“ řekla slečna Schulzová.
„Ještě jsem neodešel,“ řekl Carella.
„Budeme potřebovat písemnou žádost,“ řekla slečna Schulzová.
„Dobrá, necháme to být. Hned teď odejdu do města a ať mě veme čert, jestli se hned nevrátím se soudním příkazem -“
„Prosím, pane, byla bych vám vděčná, kdybyste neklel,“ řekla slečna Schulzová. „Kdybyste nám mohl poslat někoho s písemnou žádostí, připravila bych opis těch hovorů, takže by byl připravený k vyzvednutí zítra ráno. Je mi líto, že to nemůže být dřív, pane, ale pracujeme na počítačích a to by znamenalo -“
„Zítra ráno to stačí,“ řekl Carella.
„Ale dneska potřebujeme tu písemnou žádost.“
„Strážník ji přinese osobně vám.“
„Děkuju vám, pane,“ řekla slečna Schulzová. „Přeji vám hezký den.“

Když se ani ne za deset minut ozvalo Centrum osobní dopravy, očekával Carella další potíže. V tomhle prokletém městě stačí prostá žádost o něco a člověk se zamotá do takových byrokratických pitomin, že ani nemůže dělat svou práci! Ale paní, s kterou mluvil, mu řekla, že provedli normální kontrolu výkazů svých licenzovaných taxikářů z prvního srpna, kdy Anna Newmanová podle svého tvrzení odjela do Los Angeles, a z osmého srpna, kdy se vrátila. A skutečně. Výkazy z prvního srpna zaznamenaly pasažérku, která v 8.45 ráno nasedla do taxíku na Silvermineském Oválu a jela na mezinárodní letiště, a osmého srpna vezl taxík pasažérku z letiště do čísla 74 na Silvermineském Oválu.

Zjistit, zda pasažérka byla skutečně Anna Newmanová, se nedalo, ale Generovi se po obtelefonování tří leteckých společností létajících do Los Angeles podařilo nakonec zjistit u čtvrté, že v seznamu cestujících z těchto dat byla skutečně Anna Newmanová - nejdříve letěla tam a pak zpátky. Vzhledem k těmto důkazům se zdálo jisté, že v den smrti svého manžela byla v Kalifornii. Přesto, že mu v hlavě neustále vrtal ten problém klimatizace - ale třeba má Kling pravdu a Newman byl namol, když spolykal ten seconal -, Carella se chystal uzavřít případ jako sebevraždu.

Rádio na Generově stole mlčelo, ale jen proto, že poručík Byrnes se vrátil do práce a seděl ve své kanceláři. Ve služebně se navíc toho rána tísnilo čtyři další členové pátračky, kteří chystali zátah v drogovém středisku na Culverově třídě. Už od ledna se na výslovný rozkaz policejního prezidenta policisté ze sedmaosmdesátky (a z ostatních policejních revírů v městě) soustřeďovali na odhalení obchodníků s narkotiky ve velkém; jejich působiště na Culverově bylo pod dohledem už od února. Měli bezpečně zjištěno, že do dveří čísla 1124 na Culverově vcházejí a zase z nich vycházejí feťáci všech vyznání; policie zaparkovala přesně naproti domu vůz maskovaný jako dodávka s pečivem a pořídila snímky prakticky všech známých narkomanů z revíru. Vrazit tam je maličkost. Vyběhne si do třetího patra, zajistí všechny narkomany a dealery s malými dávkami a odveze je na soud, který je za držení malého množství drogy odsoudí k nepatrným trestům. To všechno bylo nabíledni.

Jenže nejméně jednou měsíčně proud narkomanů ustal a podnik v třetím patře měl ten den zřejmě zavřeno. Nebo si to aspoň policisté mysleli, dokud jim pořízené filmy neukázaly jistá cizí individua francouzského původu přicházející a odcházející právě ve dny, kdy se tam přestali trousit narkomani. Policisté z toho usoudili, že právě tehdy se tady mění obrovské množství heroínu nebo kokainu za obrovské množství dolarů a že drogové doupě je ve skutečnosti pláštěm pro daleko rozsáhlejší operace; zločinci zřejmě doufají, že policajti se nebudou zajímat o halířové srágoři a že v tom každodenním předávání z ruky do ruky ani nepostřehnou ty větší transakce. Poručík Byrnes nechtěl věřit, že by téměř veřejně přístupný podnik mohl ve skutečnosti obchodovat s narkotiky na mnohamilionové úrovni. Ale detektiv Meyer Meyer, který velel připravovanému zátahu, soudil, že se ti darebáci jenom poučili od CIA. Podle Meyera nemohla totiž být žádná profesionální špiónážní agentura tak nemotorná a stupidní jako CIA, která je vlastně jen zástěrkou pro tu pravou špiónážní službu.

V tomto duchu si i nákupci drog od galských soukmenovců zřejmě představovali, že nepatrnému domácímu obchůdku s drogami bude dovoleno vzkvétat bez obtěžování, protože poldové pasou po větších rybách. Policie však pevně věřila, že ty větší ryby se dají ulovit právě ve třetím patře domu číslo 1124 na Culverově, a to každý měsíc v roce. Zátah byl stanoven na středu 13. srpna večer. Detektivové byli plně zaměstnáni vypracováváním strategie, když po železných schodech vedoucích do druhého poschodí policejní stanice přišla žena a zastavila se u laťkového hrazení, které dělilo chodbu od služebny.

„Ano?“ řekl Carella. „Přejete si něco, prosím?“

Přichozí bylo, jak odhadl, maximálně čtyřicet let. Byla celá v bílém, jak se patří na léto - bílé šaty a bílé lodičky na vysokém podpatku, bílou kabelku přes rameno, bílý karafiát ve vlasech, černých jak uhel. Byla vysoká a nádherně opálená a její oči měly barvu antracitu; jihoevropský obličej s ostrým nosem a velkými ústy se známek krásy u zužujícího se koutku rtů mohl patřit Španělce nebo Italce.

„Hledám policistu, který vyšetřuje smrt Jeremiaha Newmana,“ řekla. Mluvila se znatelným cizím přízvukem, ale Carella nedokázal určit jakým. Zdála se klidná a nevzrušená, jako by ji na rozdíl od většiny občanů, vinných či nevinných, návštěva na policii nikterak neznervózňovala.

„To jsem já,“ řekl Carella. „Detektiv Carella pověřený tímto případem.“

„Smím jít dál?“ zeptala se.

„Prosím, pojďte,“ řekl, vstal od stolu a obešel zelené kartotéční skříně, aby jí otevřel vrátka v hrazení. Na druhém konci služebny Genero vzhledl od svého tlučení na stroji a změřil si ji od hlavy k patě, zvláště se pozdržel na nohách, které, jak si Carella teď všiml, byly krásně utvářené. Usedla na židli vedle jeho stolu a zkřížila nohy; Genero neodolal a tiše a dlouze hvízdal. Přichozí jako by neslyšela. Od svého stolu, uprostřed detektivů, před nimiž rozvíjel svůj plán, Meyer zvedl oči a vrhl přísný pohled na Genera; ten pokrčil rameny a vrátil se k psacímu stroji.

„Já jsem Jessica Herzogová,“ řekla. „Byla jsem kdysi provdána za Jeremiaha.“

„Dobrý den,“ řekl Carella a čekal. Jessica se rozhlédla po služebně, jako by se chtěla ujistit o svém okolí, než bude mluvit dál. Genero opět vzhledl a tentokrát si prohlédl její ňadra, pevná a plná ve výstřihu bílých šatů. Hned nato se chopil gumy.

„V sobotu mi zatelefonoval bratr. Oznámil mi, že nazítří bude pohřeb,“ řekla Jessica. „Myslel, že bych třeba chtěla jít. Já jsem přirozeně nemohla. Je to už skoro šestnáct let, co jsme se rozvedli. Nebylo to z neúcty, ale nešlo to.“

„Proč to nešlo, slečno Herzogová?“

„Přece kvůli Anně, to snad chápete.“

„Myslím, že ne tak docela.“

„Tenkrát před těmi lety mě opustil kvůli Anně. Byla by to nepříjemná situace, nemyslíte? Být na jeho pohřbu? S jeho nynější ženou, chci říct.“

„Ano, chápu, že -“

„Tak jsem řekla, že se nemohu dostavit. Doufám, že to Martin pochopil.“

„Martin?“ zeptal se Carella.

„Ano, můj bratr. Právě on mě seznámil s Jeremiahem, když jsem sem přijela.“

„Promiňte, slečno Herzogová, ale odkud pocházíte?“

„Z Izraele,“ řekla.

„Ach tak,“ řekl.

„Pořád ještě mám hroznou výslovnost, já vím.“

„Ne, ne.“

„Ale ano, já to vím, prosím, nelžete mi. Žiju tady už devatenáct let a pořád mluvím tak bídně anglicky. Přijela jsem do USA prodávat dluhopisy pro svou zem, byla jsem v té době kapitánka v izraelské armádě,“ řekla a Carella si vzpomněl na pohled, kterým před malou chvílí propátrala služebnu, jako kdyby hledala nejvhodnější místo k útoku. „Ale to už je dávno. Bylo mi tehdy teprve dvaadvacet. Od té doby žiju tady, ale čas od času se vracím do Tel Avivu. Moje matka tam ještě pořád žije, ale přátele mám už tady,“ řekla, „a ovšem bratra. Těžko bych se tam vracela nadobro.“

„Říkáte, že s panem Newmanem jste se seznámila díky bratrovi?“

„Ano, na jedné schůzi. A zamilovali jsme se do sebe a vzali se. Za dva roky se seznámil s Annou a požádal mě o rozvod. To se někdy stává, víte.“

„Ano,“ řekl Carella. Dost dobře nechápal, proč přišla. Vyčkával.

„Bratr se mi zmínil o tom, že Jeremiah zemřel na předávkování prášky pro spaní. Vzal prý si jich příliš moc.“

„Ano, ukázalo se to při pitvě.“

„Ano, jenže to není možné, chápete?“

„Není to možné? Proč?“

„Já jsem s ním žila v manželství jen dva roky, jak jsem řekla, ale když s někým žijete, tak ho poznáte skrz naskrz, a já vám tvrdím, že Jeremiah by byl nevzal ani jednu pilulku, i když vy předpokládáte, že jich vzal bůhví kolik.“

„Devěťadvacet,“ řekl Carella.

„Vyloučeno,“ řekla. „U něho vyloučeno.“

„Já pořád ještě nerozumím.“

„On se strašně bál léků, chápete? Když ho bolela hlava, nevzal si ani aspirin. Vzniklo to, když byl ještě chlapec. Doktor mu tenkrát předepsal penicilin a on po něm div nezemřel. Tvrdím, že Jeremiah by byl dobrovolně nespokl vůbec žádnou pilulku. Ani aspirin, můžete mi věřit. Byl by se radši trápil celou noc, než aby si vzal aspirin. Řekl mi, že by ho vyzvracel. Jak tedy může člověk, který se takhle bojí, spolknout tolik pilulek, že ho zabijí?“

„Je to prý bezbolestná smrt, slečno Herzogová. Otrava barbituráty -“

„U něho to neplatí. Absolutně žádné pilulky. Pro něho by to nebylo bezbolestné. Byl by umřel strachy už předem.“

„Rozumím,“ řekl Carella.

„Mluvila jsem o tom s Jonathanem minulý týden,“ řekla. „O strachu jeho bratra z léků. Smávali jsme se tomu, dokud jsme byli ještě spolu, víte, tomu, jak Jeremiah zbledl, když se někdo jen zmínil o jakémkoli léku. Jonathan si na to samozřejmě vzpomněl. Vlastně mě překvapuje, že za vámi ještě nebyl. Nenavštívil vás?“

„Ne, nebyl tady.“

„To mě udivuje.“

„Žije přece v San Francisku...“

„Ano, ovšem, ale teď je tady.“

„Cože?“

„Jonathan. Je tady.“

„Chcete říct, že je tady ve městě?“

„Ano, ovšem.“

„Přiletěl na pohřeb?“

„Byl tu už před pohřbem. Je tu asi dva týdny.“

Carella se na ni podíval.

„Já myslela, že je vám to jasné, když jsem řekla, že jsem s ním mluvila -“

„Chápal jsem to jako telefonický rozhovor.“

„Ne, je tady. Zavolal mi, když přijel, byli jsme spolu jednou na obědě. Jonathan je milý člověk.“

„Překvapuje mě, že se o tom nezmínila jeho matka.“

„Má přece plnou hlavu jiných starostí. Jako pohřeb a tak.“

„Ano. Víte, kde se ubytoval?“

„V Pierpontu. Znáte ten hotel?“

„Ano, znám.“

„V centru, blízko Farleyova náměstí.“

„Vím.“

„Měl byste za ním zajít,“ řekla Jessica, „než odjede. Vylíčí vám Jeremiahovo stanovisko k lékům. Řekne vám, že je vyloučeno, aby spolykal tolik těch pilulek.“ Důrazně pokývala hlavou. „Vyloučeno,“ řekla.

Kling měl vědět, že od okamžiku, kdy začal sledovat svou ženu, je jeho manželství odsouzeno k zániku.

Carella by mu byl mohl říct, že v každém manželství je určitá čára, kterou ani jeden z obou partnerů nemůže bezpečně narušit. Jakmile ji jednou překročí, jakmile jednou řekne nebo udělá něco, co se nedá vzít zpět, je s manželstvím konec. V každém dobrém manželství dochází k hádkám a dokonce i k šarvátkám - ale má-li manželství vydržet, musí se bojovat čestně. Jakmile se začne s údery pod pás, je na čase zavolat rozvodového advokáta. Proto Carella žádal Klinga, aby si s

Augustou nejdřív promluvil.

Kling si místo toho umínil, že si sám zjistí, jestli se jeho žena schází s jiným mužem. Dospěl k tomu rozhodnutí toho parného srpnového rána, když s Augustou snídali. Dospěl k němu deset minut předtím, než odešla na své první fotografování toho týdne.

Pro Klinga jako policistu bylo sledovat podezřelou osobu snadné a přirozené. Stáli spolu na chodníku před domem, Augusta se nervózně dívala na hodinky a Kling se snažil přivolat ve vrcholné ranní špičce taxík. Řekl jí, že si potřebuje v práci něco ověřit a bude pravděpodobně pryč celý den. Přijala tu lež, i když věděla, že má ten den volno, vrátil se ve volných dnech na stanici už nescíslněkrát. Konečně si ho jeden taxík všiml a zastavil u chodníku. Kling otevřel zadní dveře.

„Kam jedeš, Gussie?“

„Rangerův fotografický salon, Goedkoop 1202.“

„Máte to?“ zeptal se Kling taxikáře spuštěným okénkem na straně chodníku.

„Mám,“ řekl taxikář.

Augusta poslala Klingovi vzdušný polibek, taxík se odlepil od chodníku a vmísil se do proudu vozidel směřujících do centra. Klingovi trvalo deset minut, než se mu podařilo přivolat další. Nespěchal. Když se včera večer Augusta před spaním koupala, prohlédla si její kalendář a teď pořád ještě přemítal v hlavě, co podnikne. Měla dnes dopoledne práci na dvou místech, první v devět u Rangera a druhou v jedenáct v Coopersmithově Módní tvorbě, další pak odpoledne ve Výkřiku módy. Vedle toho načmárala slovo Cutler - vyjde-li to. Cutler byla agentura, která ji zastupovala.

Goedkoop byla ulice v nejstarší části města: úzké uličky a domy se štítily na nábřeží pocházely z doby, kdy město spravovali Holanďani. Tento úsek těsně sousedil se soudními budovami a s městskými úřady a patřil do téhož policejního revíru, který obhospodařoval Čínskou čtvrt'. To splývání bylo však jen iluzorní, protože se tu neprovozovalo nic, co by souviselo se souzením nebo se správou města. Třída Goedkoop se nalézala v srdci finanční čtvrti plné mrakodrapů dvacátého století a zlidštěné starými holandskými sklady, pobřežními výkladišti a novějšími britskými kostely a hřbitovy. Tu a tam obsadili podkroví domů v úzkých uličkách malíři a fotografové, kteří opustili uměleckou „Čtvrt“ a v poslední době i módní „Hopsárnu“, nazvanou podle první obrazové galerie, která vznikla na Hooperově třídě a měla vyhlídku na park Skotská luka. Kling stál naproti domu číslo 1201, kde mu jeho taxikář na požádání zastavil, a rozhlížel se po telefonní budce. Pak vešel do trafiky na rohu Goedkoopu a Fieldsovy a vyhledal si v seznamu číslo Rangerova fotografického salonu. V telefonní budce vedle stánku s časopisy vytočil číslo a čekal.

„Ranger,“ řekl mužský hlas.

„Mohl bych mluvit s Augustou Blairovou, prosím?“ řekl. Při vyslovení jejího dívčího jména ho pokaždé bodlo u srdce, i když z profesionálního hlediska to bylo nutné.

„Minutu,“ řekl muž.

Kling čekal.

Když se ozvala, řekl: „Gussie, ahoj, promiň, že tě vyrušuju.“

„Ještě jsme nezačali,“ odpověděla. „Dorazila jsem před pár minutama. Co je, Berte?“

„Chtěl jsem ti připomenout, že dneska jdeme na večeri s Meyerem a Sarou.“

„Ano, já vím.“

„Tak to je v pořádku.“

„Mluvili jsme o tom u snídaně,“ řekla. „Nepamatuješ se?“

„To se rozumí, máš pravdu. Přijdou kolem sedmé na drink.“

„Ano,“ řekla. „Mám to v kalendáři. Kde jsi teď, Berte?“

„Právě jsem přišel. Chceš vyzkoušet ten nový italský podnik na Trafalgaru?“

„To víš, že ano. Berte, musím jít. Zuřivě na mě mávají.“

„Rezervuju stůl. Na osm. Hodí se ti to?“

„Ano, výborně. Na shledanou, miláčku.“

V telefonu to klaplo. Dobrá, říkal si, je tam, kde má být. Zavěsil a vyšel zase na ulici. Vedro bylo už k zalknutí a jeho hodinky ukazovaly teprve za tři minuty půl desáté. Přešel ulici k číslu 1201 a vešel do domu, přitom se přesvědčil, jestli má zadní nebo postranní vchod. Neměl. Jen velká mosazná vrata, kterými vstoupil a kterými bude muset projít Augusta, až bude odcházet. Znova se podíval na hodinky, znova přešel ulici a zaujal své místo.

Vyšla z domu teprve ve tři čtvrtě na jedenáct.

Zastavil taxík pět minut předtím, ukázal taxikáři odznak a řekl mu, že je policista ve službě a bude na něm chtít, aby za několik minut začal sledovat podezřelý vůz; ponechával Augustě dvacet minut, aby stihla další práci na druhém konci města. V kalendáři je měla zapsané přesně na jedenáctou hodinu a on si byl jist, že se opozdí. Taxikář zapnul taxametr před těmi pěti minutami a teď se šfouřel v zubech a četl Dostihový zpravodaj. Když Augusta vyšla na ulici, zastavil asi metr od ní taxík. Zdvihla ruku, křikla: „Taxi!“ a pak se rozběhla po chodníku, taška za ní jen vlála.

„Tady je,“ řekl Kling. „Nasedá tamhle do taxíku.“

„Pěkná holka,“ řekl taxikář.

„Jo,“ řekl Kling.

„Co provedla?“

„Snad nic.“

„Tak nač ta hysterie?“ zeptal se taxikář, rozjel se a širokým obloukem se otočil v místě, kde se to nesmělo; co by ne, když mu ve voze sedí policajt?

„Ne příliš těsně za nimi,“ řekl Kling. „Hlavně, abyste je neztratil.“

„Takovýchle věci děláte pořád?“ zeptal se taxikář.

„Jaké věci?“

„Že honíte lidi taxíkem.“

„Někdy.“

„Kdo to platí?“

„Máme na to zvláštní fond.“

„Jo, to určitě. Platěj daňový poplatníci, jestli chcete vědět.“

„Neztraťte ji, oukej?“ řekl Kling.

„Jaktěživ jsem nikoho neztratil,“ řekl taxikář. „Vy si myslíte, že ste první polda, kterej mi skočil do taxíku a řek, abych někoho sledoval? Víte, co nesnáším u poldů, který mi skočej do vozu a řeknou, abych někoho sledoval? Nesnáším, když mě vokradou! Vyběhnou ven za tím svým chlápkem a zapomenou zaplatit. A to ani nemluvím o dýšku.“

„Já vás neokradu, nebojte se.“

„Bodejť, vždyť jsou to jen prachy daňovejch poplatníků, že jo?“

„Měl byste trochu přidat,“ řekl Kling.

Ta dramatická jízda - Kling ji za takovou pokládal - mohla být o něco smysluplnější, kdyby byl taxík nezavezl Augustu do Lincolnovy ulice 21, kde měla ateliér Coopersmithova Módní tvorba. Zjistil to z telefonního seznamu pro Isolu rovněž včera večer, když Augusta byla ve vaně. Kling si nepřál nic jiného než důkaz o tom, že jeho žena je nevinná. Nevinná, dokud se jí vina nedokáže, připomněl si tu základní poučku amerického trestního zákona. Mimo důvodnou pochybnost, dodal pro sebe. Jenže současně v něm cosi toužilo po konfrontaci s jejím hypotetickým milencem. Kdyby ho byl taxík odvezl někam jinam ve městě, její složitá lež by byla odhalená. Napiš si do kalendáře návštěvu Coopersmithova módního salonu na jedenáct hodin dopoledne, a pak utíkej na schůzku s vysokým, přitažlivým mizerou v jeho bytě někde v lepší části města! Ale ne, byla tady, na Lincolnově ulici, vystupovala z taxíku, spuštěným okýnkem podala taxikáři svazček bankovek a utíkala přes chodník ke dveřím z tabulového skla ozdobeného dvěma širokými šikmými pruhy v červené a modré barvě, v nichž bylo číslo dvacet jedna. Zaplatil taxikáři a přidal padesát centů spopitného. „Člověk by nevěřil, že se ještě dějou zázraky,“ podivil se taxikář a zastrčil peníze do kapsy.

Kling šel k budově a skrz skleněné dveře se podíval do malého vestibulu. Už tam nebyla. Otevřel prudce dveře a rychle zamířil dozadu k jedinému výtahu. Svítící čísla se dosud měnila - ukázala páté poschodí, šesté, sedmé a zastavila se na osmičce. Zasklená skříňka se jmény nájemníků byla na stěně hned vedle vchodu. Coopersmithův módní salón sídlil v osmém patře. Není třeba, aby ji zase volal s vymyšleným důvodem, že jí chce připomenout dnešní večeři. Je přesně tam, kde má být.

Nepobyla tam dlouho. Vyšla z domu chvilíčku po dvanácté a zamířila rovnou k telefonní mušli z umělé hmoty na rohu ulice. Pozoroval ji ze dveří domu na protější straně, viděl ji vylovit z peněženky minci a vytáčet číslo. Co když volá do služebny? Nespouštěl z ní oči. Mluvila dlouho, jak se mu zdálo. Když konečně zavěsila, hned nevyšla. Nechápatě ji pozoroval a pak si uvědomil, že jí došly drobné a že požádala osobu na druhém konci linky, aby ji zavolala zpátky. Telefon zazvonit neslyšel, ulice byla příliš hlučná, ale viděl Augustu, jak popadla sluchátko a hned začala mluvit. Tentokrát jí to trvalo ještě déle. Přikývla, pak ještě jednou a konečně zavěsila. Usmívala se. Očekával, že přivolá další taxík, ale ona se místo toho vydala směrem pryč od centra a on teprve za chvilku pochopil, že jde ke stanici metra na příštím rohu. Proboha, Gussie, co tě to napadá jet v tomhle městě metrem, pomyslel si starostlivě. Pak přidal do kroku, sešel se ní po schodech a zahlédl ji u automatu na drobné. Vlak právě přijížděl. Ukázal kontrolorovi odznak a prošel dvířky vlevo od turniketu právě v okamžiku, kdy Augusta nastupovala do vagonu.

Klingovi jednou někdo řekl, že nějaký slavný americký spisovatel pokládá výplody sprejerů za umělecký projev. Ten slavný autor asi nikdy nemusel jet metrem. Vozy byly počmárané zvenčí i zevnitř. Nápis, kam vlak jede a z které stanici přijel, nebylo vidět, mapky tras a stanic byly k nerozluštění, reklamy, okna, stěny a dokonce i některá sedadla byla poničená. Klikyháky zato uváděly jména sprejových autorů (snad proto je ten slavný romanopisec pokládal za umělecký projev), ulic, kde bydlí, a někdy i „klubů“, k nimž patří. Připomínalo to, že barbaři čekají za vraty, mnoho barikád už padlo a divocí mustangové cválají ulicemi. Ty „umělecké projevy“ jsou urážkou a varováním: Nemáme rádi vaše město, my na vaše město kašlem! Kling, uvězněný v pohyblivé kleci z kovových stěn pokrytých útočně křiklavými barvami, stál na konci vagonu zády k Augustě a modlil se, aby ho nepoznala, kdyby se náhodou podívala tím směrem.

Při sledování někoho v podzemní dráze by normálně byli dva, jeden před vozem, v němž jede podezřelá osoba, druhý za ním, oba u zasklených dveří - to by byla klasická forma sledování. V posledních letech nebylo sklem pořádně vidět, protože bylo celé postříkané sprejovými výtvary; bylo třeba skrz ně šilhat, každý z jedné strany, nespouštět onu osobu z očí a vyskočit, jakmile dojde na svou stanici. Dnes sprejové malby Klingovi pomohly. Díval se do skleněných dveří na konci vagonu, pomalovaných jen zvenčí, a to tmavomodrou barvou, skrz kterou nebylo sice vidět, ale zato tvořila cosi jako zrcadlo. Kling byl k Augustě zády, ale její odraz zřetelně rozeznával.

Usadila se na sedadle proti dveřím ven a pokaždé, když vlak zpomalil, natahovala krk, aby viděla skrze všechny ty nastříkané klikyháky. Napočítal devět zastávek, než na stanici Hopperova ulice vyskočila a přistoupila k otvírajícím se dveřím. Vystoupil na nástupiště zároveň s ní. Zahnula vlevo a rychle kráčela k východu, vysoké podpatky energicky klapaly - má opravdu naspěch, konstatoval v duchu. Došel za ní až na konec nástupiště, prošel vrátky a spatřil ji už nahoře na schodech vedoucích na ulici, dlouhé nohy se jen míhaly, kabelka přes rameno se rozhoupala.

Bral schody po dvou. Po šeru podzemního tunelu ho sluneční záře oslepila. Rychle se podíval k rohu, otočil se protějším směrem a viděl ji, jak stojí a čeká na změnu světla. Zůstal stát a pak přešel ulici zároveň s ní, ale stále v přiměřené vzdálenosti jednoho bloku domů. Na hodinách před spojitelnou bylo už půl jedné. Augusta měla další pracovní schůzku ve dvě. Pochopil, že se rozhodla obejít bez oběda, a doufal, že se mylí, i když to byla asi marná naděje. Byl by dal pravou ruku za to, aby vešla do některého bufetu nebo restaurace, kterých byly ulice v této části

města plné. Ale ona spěchala dál a nevšímala si čísel na domech, jako by přesně věděla, kam míří. Celá čtvrť byla směsicí uměleckých galerií, butiků, obchodů se starožitnostmi, krámků s potřebami pro narkomany, se sandály, klenoty a nábytkem z přírodního dřeva. Augusta mířila k parku Skotská luka v srdci umělecké „Hopsárny“. Je malíř, pomyslel si Kling, ten všivák je malíř!

Došel za ní až na roh Hopperovy a Matthewsovy, když najednou, aniž zpomalila a podívala se na číslo nad vchodem do domu - určitě zná adresu! -, vešla do starého domu, jednoho z těch, jež bývaly fabrikami, ale teď obývaných nájemníky, kteří platili činže astronomických rozměrů. Dal jí pár minut, ujistil se, že vestibul je prázdný, a pak vešel. Stěny byly tmavozelené. V domě nebyl výtah, jen na konci vestibulu schody, připomínající schodiště vedoucí do služebny tam u nich na policejní stanici. Jako dobře školený policista slyšel její podpatky klapat někde nahoře na těch schodech. Ve vestibulu visel seznam nájemníků. Rychle ho přelétl očima - co kdyby si to Augusta rozmyslela, vrátila se dolů a našla ho tam?

Vyšel na ulici a zastavil se na chodníku. Mimo přízemí měl dům ještě dalších pět pater, každé se čtyřmi okny do ulice, ale Kling předpokládal, že patra budou rozdělená na několik bytů, a nemohl tušit, kolik jich tam může být celkem. Napsal si adresu do zápisníku - Hopperova 641 - a pak zašel do rohové jídelny na druhé straně ulice a seděl tam, jedl mazlavý hamburger, pil vlažnou limonádu a přitom pozoroval dům. Hodiny na stěně postříkané tukem ukazovaly 12.40. Porovnal je se svými hodinkami.

V jednu si objednal další limonádu. V půl druhé požádal o ledovou kávu. Augusta vyšla z domu teprve ve tři čtvrtě na dvě a okamžitě začala mávat na kolemjedoucí taxíky. Kling dopil kávu, vrátil se do domu a ze seznamu si opsal všechny nájemníky. Celkem jich bylo šest. Šest podezřelých. Už nemusí pospíchat, k nejhoršímu už jistě došlo! Sedl na metro a jel na Jeffersonovu, kde měla jeho žena schůzku ve Výkřiku módy. Čekal na protějším chodníku do pěti, kdy se vynořila, a pak ji sledoval pěšky přes město k její agentuře na Carringtonově ulici. Pozoroval ji, jak jde nahoru po schodech do prvního patra úzkého domu.

Pak odjel metrem domů.

Když Jonathan Newman přijal Carellu a Genera ve svém apartmá v půdní nástavbě hotelu Pierpoint, měl na sobě jen kalhoty. Řekl jim, že si právě dal studenou sprchu a že se pořád ještě dusí tím přišerným vedrem tady v tom jejich městě. Klimatizace zřejmě fungovala, v bytě bylo až chladno, ale Newman se přesto potil a Carella tušil proč. V životě neviděl tak chlupatého mužského. Newman byl o něco málo vyšší než on, mohl měřit metr osmdesát, měl rozčuchané zrzavé vlasy a huňatý zrzavý plnovous, který mu zakrýval horní ret, čelisti a bradu, a chlupatou zrzavou houni na prsou, ramenech a pažích. S tou hustou srstí a zbarvením byl k nerozeznání od orangutana. Přeshouřal se přes pokoj ke sklenici s jakýmsi alkoholem a tajícími kostkami ledu a pak se zeptal detektivů, jestli si nedají něco k pití. Oba odmítli.

„Kdy přestane tohle vedro?“ zeptal se.

„Někdy příští týden,“ řekl Carella. „Snad.“

„Když jsem odjížděl ze San Franciska, bylo krásně,“ pokračoval Jonathan. „My říkáme San Francisku klimatizovaný město, víte? A právem. Pořád to tam nádherně vane. Že to tady v létě vydržíte!“

„Vždyť vy jste tu taky kdysi žil, ne?“ řekl Carella.

„Než jsem vyrostl a nabyl rozumu,“ řekl Newman. „Propustili mě z námořnictva tam na pobřeží, víte, a tenkrát jsem se rozhodl, že tam zůstanu. Nejlepší rozhodnutí mého života. Víte, v čem tam dělám?“

„Nevíme, v čem?“ řekl Genero. Vypadal dokonce inteligentně. Carella předpokládal, že ho fascinuje první mluvící opice, kterou v životě potkal.

„V rakvích,“ řekl Newman.

„V rakvích?“ zeptal se Genero.

„V rakvích,“ opakoval Newman. „Než jsem vstoupil do námořnictva, dělal jsem v reklamě. Přihlásil jsem se sám, než aby mě odvedli a já se válel někde v blátě. Že mě odvedou, když něco nepodniknu sám, bylo jasné jak facka. Udělali ze mne praporečníka, absolvoval jsem koneckonců Ramseyovu - víte, co to je?“

„Víme,“ řekl Carella.

„Víme,“ přidal se Genero, ale jistý si nebyl. Univerzita?

„Když jsem se dostal od námořnictva, rozhodl jsem se, že zůstanu na pobřeží. To bylo první rozhodnutí. Pak jsem zauvažoval, do čeho se pustím. Znova do reklamy? Jenže to bych se musel odstěhovat sem na východ, že mám pravdu? Reklama se dělá tady. Tak si povídám, hochu, to ne, to není nic pro tebe, reklamu už nikdy, a položil jsem si otázku, co potřebuje každý člověk - dřív nebo později. Víte, co to je?“

„Co?“ zeptal se Genero, i když už tušil odpověď.

„Rakev,“ řekl Newman. „Dřív nebo později se všichni odebereme do té velké reklamní agentury na nebi, že mám pravdu? A všichni potřebujeme na tu velkou cestu rakev. A v tom já dělám. V rakvích. Vyrábím rakeve.“

Carella mlčel.

„Takže já jsem tady obchodně - tedy, částečně soukromě, musím se přiznat, neřeknete to bernáku, že ne - a ten můj bláznivý brácha se oddělá a skončí v rakvi - kdybych ji byl aspoň vyrobil já! A co s tím uděláte?“ řekl Newman, dopil svůj drink a šel si znova nalít k baru ve stěně. „Určitě nechcete?“ zeptal se.

„Jsme ve službě,“ řekl Genero.

„No a?“ zeptal se Newman.

Zdálo se, že Genero upadá v pokušení.

„Ne, děkuju, nemůžeme,“ řekl Carella. „Kdy jste přijel, pane Newmane?“

„Dvacátýho července. Bylo hezký počasí, pamatujete? Ten pařák začal až později. Já tohle parno nesnáším, to se na mou duši nedá vydržet!“ řekl a hodil do sklenice čtyři kostičky ledu.

„Od té doby jste tu?“

„Jo,“ řekl Newman. Vzal láhev s tonikem a nalil ho trochu na gin a kostičky.

„Mluvil jste s bratrem před jeho smrtí?“

„Ani nápad.“

„Proč ne?“

„Já ho neměl moc rád.“

„Spousta lidí nemá ráda své bratry,“ řekl Genero. Podíval se na Carellu a pak pokrčil rameny.

„Aspoň od té doby, co začal chlastat,“ dodal Newman.

„Po smrti vašeho otce,“ řekl Carella.

„Před dvěma lety, správně. Bejval to slušnej chlap předtím, totiž dá-li se mu prominout to, co provedl Jessica.“

„Co jí provedl?“

„Vždyť to znáte. Byli spolu teprve krátce a on ji nechal kvůli Annie. Annie je větší fešanda, to uznávám, ale člověk nemá ztrácet hlavu pro nějakou superkočku, že mám pravdu? Jessica ji strčí do kapsy stokrát. Znáte Jessiku? To je teda ženská, na mý slova můžete vzít jed! Kapitánka v izraelský armádě - pokud vím, zabila sedmáct Arabů. A k tomu ty nádherný kozy!“

„To ano,“ přitakal Genero.

Carella se na něho podíval.

„A tak se můj bratr vykašlal na jedinou dobrou věc, co ho v životě potkala, a rozhodl se místo toho pro tu americkou sněhovou královnu. Annie už jste asi poznali. Určitě jste s ní mluvili o bráchovi, ne?“

„Ano,“ řekl Genero a rychle se podíval na Carellu, jestli zas neřekl něco špatně. „Totiž, detektiv Carella ji zná,“ dodal.

„Nejstudenější psí čumák na západní polokouli,“ řekl Newman. „Místo krve v žilách led. Třeba je v posteli dobrá, aspoň brácha to tvrdil, když se do ní zabouchnul, ale na pohled by to člověk nepoznal. Dobrá, řekněme, že to v posteli umí jako žádná jiná, ale to přece není všechno. Brácha byl blázen, když vyměnil to, co měl, za kus ledovce z Antarktidy.“

Na Generovi bylo vidět, že se snaží rozluštit to přirovnání.

„Ale to už jsou stejně všechno loňský sněhy. Je na onom světě, pámbu ho natřes!“ řekl Newman a zvedl sklenici k připitku.

„Pokud vím, sešli jste se se slečnou Herzogovou minulý týden,“ řekl Carella.

„Jo, ve středu. Byli jsme spolu na obědě.“

„A vzpomínali jste na bratrovu averzi k lékům.“

„Taky.“

„Nebral prý nikdy žádné léky?“

„Dá se to tak říct.“

„Co soudíte o tom, že spolkl devětadvacet kapslí?“

„Soudím, že to jsou kecy.“

„Vy si myslíte, že to nemohl udělat?“

„Absolutně vyloučeno.“

„Kdy jste se dověděl o jeho smrti, pane Newmáne?“

„Zavolala mi matka. V pátek to bylo, aspoň myslím. Když jsem se vrátil do hotelu, měl jsem tam vzkaz. Volejte Susan Newmanovou, je to naléhavý. Hned jsem věděl, že jde o brácha. Ten ňouma určitě vypadl z okna nebo něco takového. Co jiného by v matčiným životě mohlo tak spěchat?“

„Co bylo dál, když jste ji zavolal?“ zeptal se Carella.

„Řekla mi, že brácha umřel.“

„Zmínila se vám, že se předávkoval seconalem?“

„Ne, to se dověděla až následující den. Myslím, že ještě nebylo po pitvě.“

„Jak jste na to reagoval?“

„Když jsem se dověděl, že je po něm? Chcete slyšet pravdu?“

„Prosím.“

„Řekl jsem si zaplat' pámbu.“

„A - ano.“

„V posledních letech se nás všech strašně natrápil. Mě, mámy, Annie, nás všech. Vytahoval se na nás, protože zdědil tu hromadu peněz po tátovi a myslel si, že je lepší než my.“

„Jakou hromadu peněz?“ zeptal se Carella hned.

„Ne peníze jako takový, víte, a ne hned po jeho smrti. Ale obrazy. Táta je všechny odkázal Jerrymu. Byl jedním z nejlepších abstraktních expresionistů, víte. V tom velkém ateliéru, kde pracoval, skladoval nejmiň dvě stovky obrazů. Všechny dostal Jerry. Proto si mohl dovolit proflákat život.“

„Co odkázal vaší paní matce?“

„Dopis na rozloučenou,“ řekl Jerry a ponuře se usmál.

„A vám?“

„Dočista nic. Já jsem byl černá ovce rodiny. Byl jsem syn, co odešel z domova, aby vyráběl rakve. Můj drahej bratříček Jerry byl umělec, chápete, kráčel v otcových šlépějích. A produkoval absolutní mazaniny, ale tátovi to nevadilo, kdepak, Jerry pokračoval v slavný rodinný tradici.“

„Když říkáte hromadu peněz -“

„Miliony,“ řekl Newman.

„Věděl byste, kdo to dostane teď?“
„Co jako?“
„Ty peníze. Teď, když je váš bratr mrtev.“
„Nemám tušení.“
„Nechal závět?“
„Já nevím, to se musíte zeptat Annie.“
„Udělám to. Děkuju vám, pane Newmane, moc jste nám pomohl. Kdy se vracíte do Kalifornie?“
„Za den dva, musím tady ještě leccos vyřídit.“
„Tady je moje vizitka pro případ, že byste mi něco chtěl,“ řekl Carella.
„Proč bych vám měl něco chtít?“ zeptal se Newman, ale vizitku přijal.

Venku na ulici, když kráčeli k místu, kde měl zaparkovaný svůj neoznačený sedan, přál si Carella, aby Kling neměl dneska volno. Podle služebního rozvrhu dostal člověk několikrát v měsíci pokaždé jiného partnera. Carella by se byl dneska spokojil s kýmkoli, dokonce i s Parkerem, který podle Carellových představ nebyl sice ideální policista, ale měl dlouholetou zkušenost a často pomohl vyřešit nějaký případ vulgární mazaností, která se ukázala jako velice užitečná.

Mezi policisty se tradovalo, že dobrý partner je člověk, na kterého je spolehnutí při přestřelce. Proto mělo tolik uniformovaných strážníků v hlídkových vozech námitky, když s nimi měla jet policistka; byli přesvědčeni, že se na ni nemůžou spolehnout, když dojde ke střetu s nějakým hromotlukem s bouchačkou v ruce. Jessica Herzogová byla kapitánkou v izraelské armádě a podle svého švagra skolila v boji sedmáct mužů. Carella pochyboval, že by některý kolega měl námitky proti Jessice jako partnerovi, ale partner byl něčím víc. Mnohem víc.

Genero, jehož cena v přestřelce byla ostatně pochybná - jednou se střelil do vlastní nohy - prostě postrádal „švih“, který je základem vzájemné spolupráce při vyšetřování. Švih, myslel si Carella. To je to, co u něho postrádám. Švih.

„On si jich taky všimul,“ řekl Genero.

„Čeho jako?“ zeptal se Carella.

„Jejích předností.“

„Ach tak,“ řekl Carella.

Přemýšlel o milionech dolarů, které Jeremiahoi Newmanovi vynesly obrazy, jež zdědil po otcově smrti. Přemýšlel, jestli závět už prošla pozůstalostním řízením a je platná, a dále co v ní asi stojí. Myslel na to, že partner je člověk, s kterým můžete probrat fakta, oťukat je ze všech stran, přemítat je, zahryznout se do nich, až z nich vyvstane pravděpodobný obraz toho, co se mohlo stát. Partner je někdo, komu můžete svěřit nejen vlastní život, ale také nejfantastičtější úvahy. Komu můžete bez rizika prozradit, že podezíráte svou ženu z nevěry. Partner je někdo, před kým se můžete rozbrečet a nebát se, že se vám vysměje. Přál si, aby třetí den potom, co manželka Jeremiaha Newmana našla jeho mrtvolu v bytě, kde byl smrad a horko jako v pekle, měl vedle sebe Klinga.

Ten den u večere s Meyerem a jeho ženou vyslechli Kling a Augusta dva vtipy, které vykládal Meyer, oba o zdejších emigrantech. První byl o ruském uprchlíkovi, který si změnil jméno skoro hned po příchodu. Jednou potkal náhodou kamaráda ze své někdejší vesnice a ten se podívil, když zjistil, že jeho bývalý rodák se už nejmenuje Boris Rybinskij, ale R. R. Stampler. „Kde jsi sebral to nové jméno?“ zeptal se. Čerstvý emigrant se usmál a řekl: „Prostě. Já živu teď v Samplerová ulice a od tam mám svoje imeno.“ Přítel chvíli přemýšlel a pak řekl: „A co to R. R.“? Emigrant se široce usmál. „Roh Robertsonový,“ řekl.

Druhý vtíp byl asi tím nejvýstižnějším, co se dalo říct o jejich městě, které nikdy neslynilo přátelským, ba ani přívětivým chováním a má fakticky pověst města, které se na lidi utrhuje a je nezdvorné. Byl to vtíp kratounký, jednořádkový. Emigrant zastaví na ulici neznámého člověka a požádá ho: „Řeknete mi laskavě, kde je Městský úřad, nebo mám jít do prdele rovnou?“

Augusta se smála hlasitěji než ostatní.

Kling si pamatoval, že mezi půl jednou a tři čtvrtě na dvě byla v domě na rohu Hopperovy a Matthewsovy ulice. Když v deset odcházeli z restaurace, nabídl jim Meyer, že je doveze domů, ale byli jen pár bloků od svého bydliště, a tak se všichni rozloučili na chodníku před podnikem.

Když jej míjeli, vystoupil ze dveří domu na protější straně ulici nějaký muž a vyrazil souběžně s nimi.

Byl to mohutný člověk s širokými svalnatými rameny vzpěrače. Tmavé oči stínila krempa klobouku staženého hluboko do čela a zakrývajících černé vlasy. Sledoval Klinga a Augustu celou cestu, a když vešli do domu z hnědočerveného pískovce, zastavil se na protějším chodníku a pozoroval, jak se rozsvítila okna v druhém patře. Odešel teprve, když chvilku po jedenácté světla v oknech zhasla.

Tady nahoře to bylo horší než kdekoli jinde v městě. Dokonce i v Mořském tygru v Riverheadu zavanul někdy od řeky Dixy větřík a přehnal se přes poměrně vysokou plošinu, jež bývala úrodnou zemědělskou půdou. Ale tady v Diamondbacku, na nejvzdálenějším okraji hlavního ostrova, bylo vedro nesnesitelné. Dokonce i deset minut po půlnoci, kdy Halloran vystoupil z metra.

Cihlové zdi a dehtové střechy se v tom horku pekly od rána do večera. Nekonečné řady domů o šesti nebo sedmi patrech se táhly blok po bloku a vytvářely uzavřený prostor, který zadržoval horko a nedovoloval mu, aby se pohnulo;

byla to obrovská horká duchna, pod níž se nedalo dýchat. Okna v bytech byla otevřená, ale vzduch se ani nehnu a horko uvnitř bylo stejné jako venku, takže lidé, kteří tu bydleli, měli pocit, že se prodírají lepkavou a doslova oslepující kaší, jež nemá hranic. Posedávali na železných nouzových schodech ověšených prádlem, jež v tom vlhku ne a ne uschnout. Vysedávali na těch několika kamenných schůdkách před vchodem do domu, prošlapaných a ohlodaných zubem času. Unaveně postávali na nárožích. Hráli dárnu ve světle pouličních svítlen. Minula půlnoc, ale v Diamondbacku mohlo zrovna tak být právě poledne. Ulice byly plné lidí. V tom horku nikdo nespál, v takové noci to nešlo. Druhý den ráno pojedou mnozí zdejší obyvatelé do centra a budou pracovat v klimatizovaných kancelářích. Ale dnes tu bylo jen parno, švábi a krysy.

Halloran kráčel po ulici, jež ho měla dovést k adrese, kterou mu dal Jimmy Baker, a slyšel, jak na nezastavěných parcelách řadí krysy, viděl, jak jim ve tmě svítí oči. Parcely byly zanešené odpadky. V téhle čtvrti bylo snadnější vyhodit odpadky oknem na prázdnou parcelu, než je odkládat do plastového pytle a pytel postavit jaksepatří k okraji chodníku. Popeláři si nedávali na Diamondbacku tak záležet jako na jiných, lepších částech města. Pytle s odpadky se válely před domy dlouhé dny a čekaly na odvoz. Jenže krysy pytle prokousaly a chodníky se jen hemžily jejich smečkami. Házet odpadky na parcely bylo bezpečnější, aspoň to udrželo krysy mimo chodníky; v těch malých rezervacích čekala zvířata na krmení a okusovala poházené zbytky všeho možného - místo obličejů dětí v postýlkách.

Halloran byl tu noc venku jako jeden z mála bělochů v Diamondbacku. Běloch, který chtěl ve městě přežít, se musel držet zásady nebýt v Diamondbacku po setmění na ulici. Pokud se tam po setmění objevil, byl to buď narkoman shánějící drogu, nebo běloch odjinud hledající černou holku. Jak ten první, tak ten druhý se stávali snadnou kořistí mnoha zdejších domorodců. Ti, co ráno chodili do města za prací, seděli na nouzových schodech, dívali se dolů na ulici, jak je běloch napaden nebo okrádán, a potřásali zoufale hlavami. Trpce odsuzovali, že kvůli náhodnému zbarvení kůže se házejí do jednoho pytle početné ženy a muži se zloději, prostitutkami a pasáky. Hluboce vzdychali a smutně konstatovali, že takový je život, i když to není spravedlivé. Ráno se pak oblékli do šatů, které koupili v některém z těch lepších obchodů dole ve městě, a přesně v devět byli připraveni přijímat diktát nebo prodávat spodní prádlo nebo všech pasažéra z letiště do jeho apartmá u řeky Dixu, kde dveře taxíku otevře uniformovaný vrátný a řekne: „Dobré jitro, pane, je mi líto, že je tak horko, pane.“ To už ale bude ráno. Teď byla noc.

Halloran byl urostlý chlapík a vypadal jako detektiv ze zdejšího 83. revíru, to byla jeho výhoda. Mimoto z něho vyzařovalo cosi výhrůžného, cosi, co napovídalo, že ten člověk se vyzná v tlačenci a že by nebylo moudré pustit se s ním do křížku. Nestojí za to začínat si něco s bělochem, z kterého se může vyklubat buď chlupatej, nebo grázl hledaný pro vraždu ve čtrnácti z padesáti států. Halloran kráčel přeplněnými půlnočními ulicemi bez obtěžování.

Jimmy Baker s ním v Castlevieu sdílel celu - aspoň do října, kdy Jimmyho propustili na podmínku; odseděl si deset let za ozbrojené vloupání a přepadení. V base se s Jimmym dělili o nejvybranější mladé masíčko. Měli to parádně vymyšlené. Vybrali si mládenečka s hezkou tvářičkou a Halloran na něj začal pouštět hrůzu, vrhl se na něho jako velký zlý vlk, který chce sežrat prasátko zaživa. Hubený a drobný Jimmy se kluka zastal, postavil se Halloranovi a pohrozil, že mu ušmíknou koule, když nenechá kluka na pokoji. Kluk se z vděčnosti přimkl k Jimmymu a podvolil se mu, než uplynul týden, pod pohrůzkou, že když mu nebude po vůli, Jimmy ho přenechá tomu zvířeti Halloranovi. Klasická fraška s hodným a zlým policajtem, jenže koncem druhého týdne už se na něm střídali oba. Kluk si sice uvědomil, že jim sedl na lep, ale říkal si, že dva tak praskaní chlapi jako Halloran a Jimmy ho aspoň ochrání před ostatními bestii. V Castlevieu nebylo o nic mň zvířat než krysy plnicích si břicha v Diamondbacku.

Jimmy Baker vlastnil a vedl hernu, jež sídlila uprostřed bloku domů mezi baptistickým kostelem a salonem krásy, který propagoval narovnávače vlasů a zesvětlovače pleti. Když Halloran ve čtvrt na jednu v noci vkročil do herny, zastal tam asi dva tucty černých chlapců. Idiotský negři, nemají nic jiného na práci než o půlnoci hrát, pomyslel si Halloran, a má idiotská dcera si vzala negra! Jimmyho Bakera kupodivu za negra nepokládal. Jimmy byl prostě jeho spoluvězeň a férovojšího kámoše by nenašel na celém světě. Výjimka potvrzuje pravidlo, říkal si Halloran. V Castlevieu si při dvou na jednoho užili, jen co je pravda. Jimmy byl oukej. Černej nebo bílej, je oukej. Halloran před ním nikdy nepoužil slovo negr. I když negr byl.

Jak vešel, hrající mládenci zvedli hlavy. Jejich oči se srazily a odrazily jako koule v hracím automatu. Pokládali ho za poldu. Než se nadějou, ozve se: „Obličejem ke zdi, vy grázlci!“ Tlustý černocho, který seděl za vysokým pultem hned u dveří a četl si ranní vydání městského plátku, vzhledl. Tabulka nad jeho hlavou uváděla hodinové poplatky. Žvýkal cigáro. Vrátil se ke svým novinám, rozhodnutý Hallorana ignorovat. Jestli je chlupatej, tak se brzo ukáže, co má za lubem.

„Hledám Jimmyho Bakera,“ řekl Halloran rovnou.

„Kdo ho chce?“ zeptal se černocho.

„Jack Halloran.“

„V jaký věci?“

„Byli jsme spolu v Castlevieu,“ řekl Halloran.

„Moment,“ řekl černocho a zvedl sluchátko telefonu, který stál na pultu. Vytočil jediné číslo a čekal. „Jamesi,“ řekl, „je tu člověk, jmenuje se Jack Halloran a chce s váma mluvit.“ Poslouchal, přikývl a odložil sluchátko. „Rovnou do zadu,“ řekl. „Červený dveře na konci místnosti.“

„Díky,“ řekl Halloran.

Černocho se vrátil k svému doutníku a novinám. Po celé místnosti se ozýval zvuk koulí narážejících o sebe a přitlumený hovor. „Tři na straně... Dobrá rána... Zkus tyhle čtyry...“

Halloran došel k červeným dveřím a otevřel je.

Jimmy Baker seděl za stolem, na kterém byly hromady papírů a dva telefony. Od té doby, co ho Halloran viděl

naposledy, trochu přibral, ale byl to pořád ten starý Jimmy. Když se přes stůl usmál, zaleskly se mu v ústech. veliké bílé zuby. Pak stůl obešel s napraženými rukama; místo věžeňského ježka měl afro účes. Usmíval se od ucha k uchu a vrtěl udiveně hlavou. Oblečený byl do elegantních džínů a černé hedvábné košile, rozhalené až do pasu, kolem krku mu visel medajlon na zlatém řetízku.

„No ne, člověče,“ řekl a chytil Hallorana za obě ruce. „Tebe rád vidím, to ti teda řeknu!“

„Co má znamenat ten James?“ zeptal se Halloran a taky se usmíval, byl opravdu rád, že ho vidí.

„Já jsem tady velký zvíře,“ řekl Jimmy. „A když mi někdo řekne jinak než James nebo pan James,“ dodal a zakoulel očima, „nakopnu ho. Kdy ses dostal ven?“

„Před tejdnem. Co je dneska?“

„Podle mě nebo podle hodin?“ zeptal se Jimmy. „Podle hodin je úterý, podle mě pořád ještě pondělí, aspoň dokud nevyleze sluníčko. Posad' se, chceš něco k pití? Vypadáš skvěle, to ti teda řeknu. Říkáš před tejdnem? Nedáš si pivčo? Mám vychlazený. Nebo něco silnějšího? Na co máš chuť. Kristejžíši, to je žrádlo zase tě vidět!“

„Tebe taky, Jimmy,“ řekl Halloran a pořád ještě se usmíval. „Jak se ti tu vede?“

„Commeçi, commeça,“ řekl Jimmy. „Mám tu hernu a kulečnick, sem tam kšeftuju s fetem, a vůbec - není to špatný. Ale koukám kolem sebe po něčem větším, nekvaltuju, dřív nebo pozdějc se něco natrefí. A co ty?“

„No, sem venku, jak víš. Musím zařídít spoustu věcí, to chápeš.“

„Jakpak by ne, než si zvykneš. Ale že si tady člověk musí zatraceně honit triko, co? Někdy bych se docela vrátil tam, kde je o všechno postaráno. Hele, dáš si to pivčo, ne?“

„Dám, to víš, že jo,“ řekl Halloran.

Jimmy šel k ledničce, umístěné pod pultem u protější stěny. Vytáhl dvě láhve piva a otevřel je.

„Ať žije náš posranej bejvalej domov,“ řekl.

„Ať žije,“ řekl Halloran a trochu se napil. Nechtěl se zase opít pod obraz boží, jako včera, kdy ho sebrala ta děvka.

„Jak snášíš tenhle příšernej pařák?“ zeptal se Jimmy. „Pěkný přivítání ti přichystalo město, co? Hotová oslava na přivítanou. Člověk by na ten hic moh chcipnout.“

„Jo,“ řekl Halloran.

„A tak ses přišel kouknout na starýho kámoše Jimmyho,“ řekl Jimmy a zase se usmíval. „Je to bezva, že jsi tady.“ Nastalo dlouhé ticho.

„Potřebuju bouchačku,“ řekl Halloran.

„Aha,“ řekl Jimmy a oči se mu zúžily.

„Myslel sem si, že bys moh vědět, kde ji sehnat.“

„Máš něco v pácu? Něco, co by mě mohlo zajímat?“

„To ne.“

„Protože, jak jsem řek, hledám něco šikovnýho.“

„Ne, to není nic takovýho.“

„Na co teda potřebuješ bouchačku, člověče? To víš, že ti ji pomůžu opatřit, bude to natotata. Ale nač ji potřebuješ?“

„Musím jít za jedním chlapem.“

„A k tomu potřebuješ bouchačku?“

„Potřebuju.“

„Jakou bys rád?“

„Takovou, po který nevodejde,“ řekl Halloran.

„Co je to za nešťastníka?“ zeptal se Jimmy a rozesmál se.

„Asi bych ti to neměl říkat,“ odpověděl Halloran, „bude to pro tebe bezpečnější.“

„Co nevím, to mi neublíží, že jo?“

„Přesně tak.“

„Tak jo, opatřím ti bouchačku, co do toho štráfka udělá pořádnou díru. Díru jak hrom, když chceš. Já jenom někam zavolám, oukej? Podívat se, jak to tuhle krásnou letní noc na trhu vypadá. Dopij si to pivo, bude to hned.“

Trh vypadal v tu krásnou letní noc slušně.

Než odešli, odbyl si Jimmy tři telefonické rozhovory a už v jednu seděli s malým černochem, který vypadal jako účetní; rukávy bílé košile vyhrnuté nad lokty, límec rozhalený, obličej za tlustými čočkami brýlí bez obrouček zpocený. Jimmy ho představil prostě jako Sama. Na stole před Samem ležel arzenál asi čtyřiceti automatických pistolí a revolverů.

Byli v bytě ve třetím patře domu v Carltonské ulici. Před mnoha a mnoha lety, za velké krize, byla v přízemí domu hospoda poslední kategorie. Vedle byla jazzová tančírna navštěvovaná bělochy, kteří, ověšení brilianty a kožíšinami, navštěvovali zapadáký na periferii. Ted' to byl činžák zamořený krysami. Sam seděl pod holou žárovkou v kuchyni svého bytu, na stole se smaltovaným povrchem se před ním leskly naolejované zbraně. Ve vedlejší místnosti někdo lehce chrápal, Halloran usoudil, že to bude Samova manželka. Samův obličej a jeho paže, holé až po loket, byly pokryté potem.

„Co chceš s tou bouchačkou dělat?“ zeptal se.

„To není důležitý,“ řekl Jimmy ihned.

„Protože jestli je to něco, kdy nemá tu bouchačku bejt vidět, až s ní vejdeš dovnitř, tak bych ti doporučil tuhlentu osmatřicítku s krátkou hlavní.“

„Potřebuje bouchačku, která to udělá jaksepatří,“ řekl Jimmy.

„Já sem se jen snažil -“

„Jaksepatří a šmytec,“ dodal Jimmy.

„Něco silnýho?“

„Ano,“ řekl Halloran.
„A jestli ti bude vidět pod sakem nebo ne, to je ti putna, jo?“
„Jo.“
„Budeš ji potřebovat ve dne, nebo v noci?“
„Ještě nevím.“
„Dyby ve dne, tak ji musíš mít skovanou. Někerý ty velký kusy, třeba takovej ruger magnum, ti vyboulí kalhoty, jako dyby ti stál.“
„Tak to asi udělám radši v noci.“
„V síle se rugeru žádná nevyrovná.“
„Kterej je ten ruger?“ zeptal se Halloran.
„Tendleten tady.“
„Hotovej kanón, krucinál,“ řekl Jimmy.
„A taky tak střílí,“ řekl Sam. „V někerejch státech nedovolujou ani chlupatejm, aby používali magnum. Polda střílí po nějakým vobejdovi, kerej utíká z koloniálu, náboj jím prolítne a eště trefí ňákou ženskou v jináči, co šla na nákup. Todle je zatraceně silná bouchačka, abys věděl. Říkáš, že chceš, aby to udělala pořádně, tak tadlenta to udělá, ani nemrkne!“
„Kolik by takováhle stála?“ zeptal se Halloran.
„Udělej mu cenu, Same,“ řekl Jimmy.
Sam usoudil, že spolu v base chrápali. Dostaneš do cely šlófa a netrvá dlouho, počínaj si jako mužskej se ženskou. To byl podle Sama jejich vztah.
„Musím za ni dostat půldruhýho kila,“ řekl.
„To je moc,“ řekl Jimmy hned.
„V normálním kšeftě bys za ni dal dvě kila,“ řekl Sam a vrtěl hlavou. „Ale já musím dostat stopadesát, Jamesi, dal sem za ni stovku, přísahám při památce mámy! Padesátidolarovej zisk není žádněj zisk.“
„Co ty na to?“ zeptal se Jimmy Hallorana.
„Já tolik nemám,“ řekl Halloran.
„A kolik máš?“
„Asi kilo.“
„Ne, tak to maucta,“ řekl Sam, vstal a protáhl se na znamení, že vyjednávání je u konce.
„Chceš tu bouchačku?“ zeptal se Jimmy.
„Vypadá, že by se hodila,“ řekl Halloran.
„Ustřelí hlavu, jen to fikne,“ řekl Sam.
„Tak chceš ji, nebo ne?“ zeptal se Jimmy.
„Já půldruhýho kila nemám,“ řekl Halloran, vzal pistoli a potěžkal ji na dlani.
„Náboje 44 Magnum nebo 44 Speciál,“ řekl Sam. „Mám voboje, s tím si nedělej starosti.“
„Pěkná bouchačka,“ řekl Halloran.
„Sedm a půl palcová hlaveň,“ řekl Sam. „Kam se na ni hrabe třístapěťasedmdesátka magnum! Je to síla, kamaráde, něco extra!“
„Jo,“ přikývl Halloran.
„Tady týhle bouchače říkaj Super Black Hawk,“ pokračoval Sam. „Stejná ráže jako u karabiny. V kšeftě za ni vyplázneš dvě kila a á chci jen půldruhýho.“
„Když já ty prachy nemám.“
„Jestli tu bouchačku chceš, máš ji mít,“ řekl Jimmy. Otočil se k Samovi. „Náboje jsou v tom započítaný, že jo?“
„Kolik si zákazník přeje.“
„Tak si plácnem, ty zatracenej zloději,“ řekl Jimmy, usmál se a sáhl do kapsy. Vytáhl svazeček bankovek převázaný gumou, kterou sundal a navlékl si ji na zápěstí; pak oddělil z balíčku tři padesátidolarovky a pořád ještě se smíchem řekl: „Jseš drahej, kamaráde, měl jsem ho vzít k Nickymu Gargersovi.“
„Nicky nemá rugery.“
„Jen počkej, až příště přijdeš ke mně do podniku,“ řekl Jimmy a podal Samovi peníze. „Až budeš chtít příště hrát, začáluješ dvacet dolarů za hodinu.“
„Človče, měj rozum, já sám sem za ni zaplatil stovku!“
Halloran opět potěžkal pistoli. Jeho oči se setkaly s pohledem Jimmyho. „Děkuju ti, Jimmy,“ řekl docela tiše.
Rozdávali si to spolu, řekl si Sam. Dyť sem si to myslel!

Vložníci v druhém patře domu z červenohnědého pískovce bzučela klimatizace. V pokoji bylo chladno, ale Kling nemohl spát. Byly dvě hodiny ráno. Do práce musel až ve čtyři odpoledne, ale doufal, že vstane zase brzy a odejde z domu současně s Augustou. Chtěl se přesvědčit, jestli půjde zase do Hopperovy ulice za tím svým. Chtěl vědět, jestli její rychlé návštěvy u něho jsou pravidelnou polední zábavou, jestli si tam s ním užívá, místo aby obědvala v čínské restauraci. Byl v pokušení promluvit si s ní o tom teď, říct jí, že ji sledoval do Hopperovy a že ji viděl vejít do domu číslo 641, zeptat se jí, co měla v tom baráku za práci, odbýt si to hned teď. Vzpomněl si na Carellovu radu.

„Augusto,“ zašeptal.
„Hmmm“
„Gussie?“
„Mmm.“
„Jsi vzhůru?“

„Nejsem,“ řekla a překulila se na druhý bok.
„Gussie, chci s tebou mluvit.“
„Radši spi,“ zamumlala Augusta.
„Gussie, je to důležitý.“
„Houby.“
„Gussie...“
„Houby, houby, houby, houby,“ řekla, posadila se a rozsvítila lampičku vedle postele. „Co je?“ zeptala se a podívala se na hodiny na stole. „Berte, jsou dvě hodiny! Mám být někde v půl devátý, nemůže to počkat?“
„Musím s tebou opravdu mluvit teď,“ řekl.
„A já musím v půl sedmý vstát,“ řekla.
„Promiň, Gussie, ale mně to opravdu dělá starosti.“
„Tak dobrá, o co jde?“ řekla a vzdychla. Ze stolu vzala balíček cigaret, vytřásla jednu a zapálila si.
„Trápím se,“ řekl.
„Že se trápíš? Proč?“
„Kvůli nám,“ řekl.
„Kvůli nám?“
„Myslím, že se sobě vzdalujeme.“
„To je k smíchu,“ řekla.
„Já myslím, že mám pravdu.“
„Proč si to myslíš?“
„Jak bych... už se tak často nemilujeme jako dřív.“
„Viš, že zrovna teď nemůžu,“ řekla Augusta. „To přece víš.“
„Vim, ale... ale předtím nám to nevadilo. Když jsme se vzali.“
„Ne,“ řekla a zaváhala. „Já jsem myslela, že je nám spolu dobře.“
„Já si to nemyslím,“ řekl a potřásl hlavou.
„Myslíš po sexuální stránce? Myslíš si, že se milujeme málokdy?“
„To je jen část,“ řekl.
„Protože jestli ano, stačí přece říct a já...“
„Ne, ne.“
„Já jsem si myslela, že je nám spolu dobře,“ opakovala, pokrčila rameny a zamáčkla cigaretu.
„Znáš tu holku, co je v tý tvý agentuře?“ zeptal se. Tak už je to venku. Už jsem do toho šláp.
„Kterou holku?“
„Je malá a blond. Předvádí pro mladý.“
„Monika?“
„Ano.“
„Monika Thorpeová? Co je s ní?“
„Byla tenkrát na tom mecheche na pláži. Čtvrtýho. Pamatuješ?“
„A co?“
„Dali jsme se do řeči,“ řekl Kling.
„Ach tak,“ řekla Augusta a znova sáhla po balíčku cigaret. Zapálila si. „To musela být ohromná zábava s tím božím dřevem.“
„Moc kouříš, uvědomuješ si to?“ řekl Kling.
„To má být další stížnost?“ zeptala se Augusta. „Málo sexu, moc kouření, probereme ve dvě ráno celej katalog?“
„Ne, mně jde jen o tvý zdraví,“ řekl Kling.
„Tak co je s Monikou? O čem jste se bavili?“
„O tobě.“
„O mně? To je tedy změna! Já myslela, že Monika dovede mluvit jen o svý roztomilý osůbce. A copak ti říkala? To ona si myslí, že moc kouřím?“
„Říkala, že tě vidá po městě se spoustou mužských,“ vyhrkl Kling a zajíkl se.
„Cože?“
„Říkala -“
„Ta nestydatá potvora,“ řekla Augusta a zlostně zamáčkla cigaretu, kterou si právě zapálila. „Viděla mě po městě, viděla mě -“
„Speciálně s jedním mužem,“ řekl Kling.
„S jedním speciálně, to se podívejme!“
„Řekla to.“
„A s kým?“
„Já nevím. To musíš říct ty, Gussie.“
„To je k smíchu,“ řekla Augusta.
„Já jen opakuju, co řekla ona.“
„A tys jí uvěřil.“
„Já... jsem ji poslouchal. Řekněme to takhle.“
„Ale s kým mě jako viděla po městě ti nedokázala říct, že ne, Berte?“
„Ne. Ptal jsem se jí, ale -“

„Tak ty ses jí dokonce ptal? Tak tys jí věřil, co?“

„Já jsem poslouchal, co říká, Gussie.“

„S nedospělou delikventkou, s kterou se vyváběl každý fotograf našeho města a která má tu drzost -“

„Nerozčiluj se,“ řekl.

„- naznačovat, že já -“

„No tak, Gussie.“

„Já tu zmiji zabiju, přísahám, že ji zabiju!“

„Tak to tedy není pravda?“

„To se rozumí, že to není pravda. Ty sis myslel, že ano?“

„Asi ano.“

„Tak ti mockrát děkuju,“ řekla Augusta.

Chvilí oba mlčeli. Myslel na to, že se jí bude muset zeptat na ten dům v Hopperově, proč šla do toho domu v Hopperově 641. Udělal to, co mu Carella poradil, ale neuklidnilo ho to, pořád nedostal odpověď, po které by se mu ulevilo. Podařilo se mu jen dostat z bláta do louže.

„Gussie,“ řekl.

„Já tě mám ráda, Berte,“ řekla. „To přece víš.“

„Myslíval jsem si to.“

„Mám“

„Ale všude chodíš většinou beze mě...“

„To byl tvůj nápad, Berte, jen si vzpomeň. Ty přece ty mejdany nesnášíš.“

„Ano, ale přesto...“

„Tak já nikam nepůjdu bez tebe, chceš?“

„No...“

A co ve dne, říkal si. Co když já pronásleduju někde nějakýho zlodějíčka, co tehdy? A když mám noční? Co děláš ty, přemýšlel. Na těch mejdanech čerta záleží, ale když mi řekneš, že jsi večerela u Číňana se spoustou lidí a Ah Wong osobně mi řekne, že ve společnosti slečny Mercierové žádná rudovláska nebyla? Měla bys být brunetka, Gussie, nejsou mezi lidmi tak nápadný!

„Slibuju ti,“ řekla. „Bez tebe nikam. A teď si lehni.“

„Je ještě pár věcí...“

„Lehni si,“ řekla. „Naznak.“

Stáhla z něho příkrývku.

„Hezky lež,“ řekla.

„Gussie...“

Ticho.

„Zlatíčko...“

„Psst,“ řekla. „Psst, ty můj chlapečku. Budu se ti věnovat. Ubožátko, oni tě zanedbávají, ale holčička se o tebe postará,“ řekla a její ústa se hladově přitiskla na jeho.

Když vyšetřujete vraždu anebo něco, z čeho se může vražda vyvrbit, nemá pracovní rozvrh žádnou cenu. Jdete do práce a obrátíte ten případ ze všech stran, někdy i celých čtyřiašest hodin, protože vrah má náskok, který vy nemáte, a čas ten náskok jen zvyšuje.

Carella měl být ten den zpátky v práci ve čtyři odpoledne, ale přišel v deset, a ti, co měli denní, se vůbec nedivili. Carella vyfasoval v pátek sebevraždu a skoro všichni členové pátračky věděli ze zkušenosti, že sebevražda bez dopisu na rozloučenou je jako párek bez hořčice. Carella seznámil poručíka Byrnes s tím zatraceným problémem horka v bytě a Byrnes s tím zase seznámil ostatní detektivy pro případ, že by některého z nich osvitil geniální nápad, proč nebyla klimatizace puštěná v nejteplejším týdnu toho léta. Nikoho nic neosvitilo.

Pociťovali však s Carellou upřímnou účast, protože přišel v deset místo ve čtyři, jak měl. Všichni už byli někdy v jeho kůži. Všichni už pracovali na případech, které je doháněly k šílenství, spali pár hodin na služebních lehátkách ve stanici, zpracovávali ten nemožný případ jako teriér napůl zdechlou krysu, obraceli ho sem a tam, až zůstal ležet tiše a bez života, připravený, že ho pohrbí jako „uzavřený“. Mluvili na Carellu přitlumeným hlasem a nabízeli se, že mu dojdou k Miscovi pro kafe. Věděli, že je hrozně ustaraný. Mysleli, že je ustaraný kvůli tomu dopisu na rozloučenou a kvůli nepuštěné klimatizaci v bytě, kde bylo horko jako na Sahare. Nevěděli, protože Carella to ještě neřekl Byrnesovi a ten to zase nesdělil ostatním, že ho trápí mrtvola zdánlivého sebevraha, který měl spolknout devětadvacet kapslí seconalu, a byl by umřel hrůzou při pouhém pohledu na aspirin.

To ráno zavolal Carella nejdřív do policejné laboratoře v centru města na Hlavní třídě. Člověk, s nímž mluvil, byl vedoucí týmu, který podrobil Newmanův byt zevrubné prohlídce. Byl to detektiv 3. třídy a jmenoval se John Owenby. Zasadil Carellovi ránu, když mu řekl, že zprávu ještě nemají hotovou.

„Jak je to možný?“ zeptal se Carella. „Dneska je úterý a byli jste tam v pátek, proč to tak dlouho trvá?“

„Kvůli horku,“ řekl Owenby.

„Co má horko společného s -“

„Co tomu říkáš ty, Carella,“ řekl Owenby. „Jako co to vypadá?“

„Jako sebevražda,“ odpověděl Carella.

„Správně, sebevražda.“

„I když jsou jistý okolnosti -“

„Nevytahuj na mě okolnosti,“ řekl Owenby, „já nejsem soudní dvůr. Máte vraždu, co vypadá jako sebevražda, máte prázdnou flaštičku seconalu -“

„Skoro prázdnou,“ namítl Carella.

„Když je ve flaštičce jediná kapsle a někdo spolykal ty ostatní,“ řekl Owenby, „je podle mého soudu ta flaštička prázdná.“

„Tak proč vám to tak dlouho trvá? Od doktora už máme příčinu smrti, musel ho celýho rozřezat, aby -“

„Některý věci mají přednost,“ řekl Owenby. „Možná že pro doktora jsou důležité jiné věci než pro nás. Dovol, abych ti pověděl něco o těch přednostech, Carello. Když my dostaneme -“

„Proč mi radši neřekneš, jestli jste našli v bytě nějaký cizí otisky?“

„Našli jsme spoustu otisků a jsou teď v příslušném oddělení. Mluvil jsem s lidma odtamtud dneska ráno a neměli ještě možnost porovnat je s otiskama mrtvého a s otiskama jeho ženy, kterys nám poslal. Jde o to, co má přednost, Carello. Vražda má přednost před sebevraždou, ozbrojený vloupání má přednost před vykradením, přepadení před pliváním na chodník. Víš vůbec, kolik vražd tu máme v tomhle vedru? V tomhle vedru je jich jako hub po dešti. A v pátek bude úplněk. Ty snad víš, co to udělá, nebo ne? Všichni prevítí, co jich je po městě, vylezou na světlo boží. Nebudeme vědět, co dřív. Lidi se budou střílet, píchat nožem, zabíjet sekerou, škrtit a rdousit, že se člověk nestačí divit. Víš, kam máš jít s tou tvou ubohou sebevraždou, že jo? Zavolám tě, až bude zpráva hotová.“

„Kde je kapitán Grossman?“ zeptal se Carella. „Rád bych s ním mluvil.“

„Přes mou hlavu se nikam -“

„Kde je?“

„U soudu. Bude u soudu celej tejden, Carello. Jako svědek ve věci jedny vraždy. Která má přednost před sebevraždou, Carello. Otázka přednosti.“

„Kdy myslíš, že můžu dostat tu zprávu?“

„Za den dva.“

„Nešlo by to zítra ráno?“

„Povídám za den dva. Pracujeme na tom, co jsme vybrali z vysavače, testujeme ty kapsle -“

„Doktor je už identifikoval.“

„Musíme to udělat i u nás. Jakmile budeme mít všechno pohromadě -“

„Zkuste to zítra.“

„Vynasnažíme se,“ řekl Owenby a zavěsil.

Úřední obálku z telefonní společnosti přinesl do služební místnosti strážník ani ne za deset minut potom, počkal, až Carella podepsal doručenu, a pak hodil zprávu na stůl, kde se octla na hromádce zbytečných lejster včetně rozmnožené pozvánky Dobrovolného svazu strážníků na každoroční piknik s tancem konaný v Den práce, obězníku z třiaosmdesátky žádajícím „informace“ o jakési přestřelce s pistolí značky Smith & Wesson ráže 38, mačety od policistů ze Sarasoty na Floridě a balíčku zvětšených snímků z fotografického oddělení (velikosti 8 x 10); byly to ty, které pořídili minulý pátek v bytě Newmanových.

Carella otevřel obálku.

Byly v ní čtyři oxeroxované stránky: seznam všech hovorů z bytu Jeremiaha Newmana od posledního, tj. červencového účtu. I tady, jako ve většině amerických velkoměst, měl telefonní účet sloupce, které uváděly datum dálkových hovorů, volané město a číslo, čas hovoru a jeho trvání v minutách a nakonec jeho cenu.

Carella začal poslední stránkou.

Anna Newmanová opustila byt na Silvermineském Oválu prvního srpna ve tři čtvrtě na devět ráno a vrátila se domů až osmého. Dalo se tedy předpokládat, že všechny hovory mezi těmito dvěma daty se dají přičíst Jerryemu Newmanovi, dokud ještě žil.

Poslední záznam zněl:

Datum:

Dálkové hovory:

Doba:

Trvání v min.

Částka

7.8.

Bvrlly Hills Ca 312-275482

621 P

3 B

85

Tak tedy sedmého srpna zavolal Jerry Newman Beverly Hills v 18.21 místního času, což znamená 15.21 na pobřeží. Mluvil tři minuty a hovor ho přišel na osmdesát pět centů. Carella nevěděl, co znamená to „B“ ve sloupci označujícím počet minut, ale číslo, jež Newman volal, mu připadalo povědomé. Zavolal informace pro Kalifornii a požádal o číslo hotelu Beverly Wilshire. Operátorka mu ho sdělila: 213-275 482. Poděkoval jí a pak zavolal obchodní oddělení s nadějí, že se opět nezve slečna Corningová nebo Shulzová. Místo s nimi hovořil s bezejmennou operátorkou, která mu řekla, že to „B“ za trojkou prostě znamená hovor učiněný buď večer, nebo o víkendu, kdy jsou sazby nižší. Poděkoval a zavěsil.

Jerry Newman tedy zřejmě žil v 18.21 večer předtím, než bylo nalezeno jeho tělo. Zavolal do hotelu Beverly Wilshire a zřejmě v 15.21 tamějšího času mluvil se svou ženou. Carella vytáhl notes. V pět hodin odpoledne tamějšího času týž den volala Anna Newmanová své tchyni a řekla jí, že uvažuje o rozvodu. Pak si zřejmě sbalila věci a později odjela na letiště, aby chytla letadlo ve 22.30, jež mělo přistát ve městě druhý den ráno v 6.30. Ale jestliže mluvila s manželem ve čtvrtek, proč řekla Carellovi, že s ním naposledy mluvila v úterý, kdy mu volala, aby mu oznámila své cestovní plány?

Zdvíhl opět sluchátko a vytočil číslo Susan Newmanové. Nechal telefon zvonit dvanáctkrát a právě se chystal zavěsit, když se ozval udýchaný hlas, patřící, jak poznal, Anně Newmanové. „Haló?“

„Paní Newmanová?“

„Okamžik, prosím.“

Čekal.

Když se vrátila k telefonu, řekla: „Promiňte, byla jsem ve sprše. Kdo volá, prosím?“

„Detektiv Carella.“

„Ach, dobrý den, jak se máte?“

„Jestli se vám to nehodí...“

„Ne, to je v pořádku,“ řekla. „Co si přejete?“

„Paní Newmanová, mám tady telefonní účet, v němž stojí, že váš manžel telefonoval sedmého srpna do hotelu Beverly Wilshire - to znamená ve čtvrtek večer v 18.21 našeho času, tamějšího 15.21.“

„Ano?“ řekla.

„Když jsem s vámi v pátek mluvil, řekla jste mi, že naposledy jste s manželem mluvila v úterý pátého srpna, jestli se nemýlím?“

„Ano, přesně tehdy jsem s ním mluvila.“

„Ale on zřejmě volal váš hotel sedmého ve čtvrtek.“

„V kolik hodin jste říkal?“

„15.21 v Kalifornii.“

„Byla jsem venku.“

„Byla jste venku?“

„Ano, šla jsem se projít.“

„Aha. V kolik hodin jste se vrátila do svého pokoje?“

„Nějak před pátou, pokud se pamatuju.“

„Právě předtím, než jste zavolala tchyni, ano?“

„Ano. Moc jsem to odpoledne přemýšlela. Chtěla jsem s ní mluvit o tom, k čemu jsem se rozhodla.“

„Rozumím. Vzkaz, že volal manžel, tam nebyl?“

„Pokud ano, tak já jsem ho nedostala.“

„Nevíte tedy, že se vás snažil zastihnout?“

„Dovídám se to teď. Víte to určitě, že...“

„Mám tady telefonní účet,“ řekl Carella.

„Takže ve čtvrtek byl ještě naživu,“ řekla Anna.

„Zdá se, že ano.“

„Bože,“ řekla.

„Děkuju vám,“ řekl. „Jen jsem si to chtěl ověřit. Promiňte, že jsem vás obtěžoval...“

„Vůbec ne,“ řekla a zavěsila.

Carella zauvažoval, jestli městská správa začne protestovat proti množství jeho dálkových hovorů, rozhodl se, že mu má vlízt na záda, a vytočil hotel Beverly Wilshire v Los Angeles. Recepční ho informoval, že opis každého telefonického vzkazu se vloží do hostovy schránky během deseti minut od jeho přijetí a další opis se hned nato strčí pod dveře jeho pokoje. Nevidí žádný důvod pro to, aby host, který se vrací do hotelu před pátou, neviděl alespoň jeden exemplář vzkazu přijatého v 15.21.

Carella mu poděkoval a zavěsil. Ze soudu pro věci pozůstalostní ho zavolali za půl hodiny. Úřednice se jmenovala Hester Attingerová a na Carellovu včerejší žádost se přesvědčila, jestli jim některý advokát poslal po smrti Jeremiaha Newmana jeho poslední vůli. Zákon v tomto státě vyžadoval, aby závět byla uplatněna do deseti dnů po oznámení úmrtí. Většina advokátů měla ve zvyku sledovat úmrtní oznámení v tisku, aby nepropásli, když se některý jejich klient odebral na onen svět. A ačkoli většina laiků nezná zákonná ustanovení, dá se cekat, že pokud někdo sepiše poslední vůli nebo je aspoň svědkem při jejím podpisu, zavolá svému advokátovi a informuje se o dalším postupu. Většina závětí, až na ty, které se skrývají na dně studny nebo pod prkny v podlaze, cestu k pozůstalostnímu soudu najde. Závět Jeremiaha Newmana byla uplatněna včera.

„Závět je nyní veřejná,“ řekla slečna Attingerová. „Chcete-li se na ni podívat, můžete kdykoli přijít.“

„Myslíte, že byste mi ji mohla přečíst do telefonu?“ zeptal se Carella.

„Abych vám řekla, já...“

„Vyšetřuju vraždu,“ řekl a prominul si tu lež. V duchu už začal počítat s vraždou. „Ušetřila byste mi spoustu času.“

„Já jsem se na ni jen mrkla,“ řekla slečna Attingerová. „Podrobnosti neznám, ale snad vám můžu prozradit to hlavní. Podle závěti dostane všechno jakýsi pan Louis Kern.“

„Jako jediný dědic?“

„Ano...“

„Ještě někdo jiný?“

„Kernova žena a dvě děti.“

„Víte, kdo k vám přišel uplatnit tu závět?“
„Nějaký pan Charles Weber, předpokládám, že je to právník. Závět je v modré úřední obálce se jménem firmy Weber, Herzog a Llewellyn. Dvakrát dvě el.“
„Říkáte Herzog?“
„Prosím?“
„Jeden z těch společníků firmy se jmenuje Herzog?“
„Ano.“
„Můžete mi to hláskovat?“
„Há-e-er-zet-o-gé,“ řekla slečna Attingerová.
„Je tam adresa?“
„Adresa tu je. Hallova třída číslo 847 tady v Isole.“
„Děkuju vám za laskavost,“ řekl Carella.
„Není zač,“ řekla slečna Attingerová a zavěsila.

Advokátní kancelář pánů Webera, Herzoga a Llewellyna byla v osmadvacátém poschodí budovy v srdci Isoly. Uvnitř mrakodrapu byl nádherný chládek, okna byla hermeticky uzavřená a celá budova, všech dvaatřicet pater odshora dolů, klimatizovaná. Bylo to velmi příjemné, dokud nedošlo k závadě na elektrickém vedení, a nepříjemné, když elektrickou společnost postihl nadměrný odběr proudu z elektráren dodávajících ho do města; v těch příšerných vedrech se to stávalo často. Když k tomu došlo, nedalo se otevřít žádné okno a z dvaatřicetipatrové budovy se stala parní lázeň. Taky tam ovšem nebylo možné spáchat sebevraždu skokem z okna.

Carella zavolal Charlesi Weberovi hned po desáté a dověděl se, že ten velezaměstnaný právník mu může ten den poskytnout pouze půlhodinku dopoledne. Když se k němu Carella dostavil, hovořil Weber s klientem. Nezavonil na sekretářku a nepožádal ji, aby Carellu uvedla až ve tři čtvrtě na jedenáct. Byl to důstojně vyhlížející pán, přibližně padesátník, jak se Carellovi zdálo, s prošeďivělými hnědými vlasy a pronikavými modrými očima. Na sobě měl bleděmodrý letní oblek, který se mu hodil k očím, a o něco tmavší modrou hedvábnou kravatu, která se odrážela od bílé košile. Pod levou klopou saka vykukoval tmavomodrý monogram C. P W na bílém poli. Seděl za velkým, papíry nezaneřádným stolem v rozlehlé kanceláři s dvěma okny s vyhlídkou na ulici a západní konec Groverova parku. Příjemně se usmál, letmo se podíval na hodinky, aby upozornil Carellu, že má být stručný, a pak řekl: „Čím vám mohu posloužit, pane Carello?“

„Pane Webere, já vyšetřuji zdánlivou sebevraždu Jeremiaha Newmana, a pokud vím –“
„Zdánlivou?“ zeptal se Weber.
„Ano, zdánlivou.“
„Pokud já vím, zemřel na předávkování barbituráty.“
„Ano, to je pravda. Ale případ není dosud úředně uzavřený jako sebevražda.“
„Rozumím.“
„Pane Webere, bylo mi řečeno, že jste včera uplatnil jeho závět u pozůstalostního soudu.“
„Správně.“
„Vy jste s ním tu závět sepisoval?“
„Ano.“
„Jestli se nemýlím, připadne podle ní všechno člověku, který se jmenuje Louis Kern.“
„Ano.“
„Kdo je ten pan Kern, pane Webere?“
„Majitel Kernovy galerie.“
„Obrazové galerie?“
„Velice významné a vlivné galerie.“
„Kde?“
„Tady ve městě. Fakticky v této ulici.“
„Můžete mi říct, co pan Kern dostane?“
„Myslím, že nejsem povinen vám to sdělovat, pane Carello.“
„Já už vím, že pan Newman zdědil po smrti svého otce obrazy v ceně několika milionů dolarů. To bylo teprve před dvěma roky. Mohu s jistotou předpokládat...?“
„Nechci vám ztěžovat práci,“ řekl Weber a usmál se. „Myslím, že pokud chcete, můžete s jistotou předpokládat, že jde o majetek ve výši nejméně dvou milionů dolarů. Ano.“
„A pan Newman to odkázal všechno panu Louisi Kernovi.“
„Ano.“
„Proč?“
„Proč? Nechápu vaši otázku, pane Carello. Každý má přece právo určit svého dědice.“
„A opominout vlastní manželku? Nebo matku? Nebo bratra?“
„O jeho manželku je dostatečně postaráno životní pojistkou.“
„Na kolik je pojistka uzavřena?“
„Na sto tisíc dolarů.“
„Takže manželce nechal sto tisíc dolarů, a víc než dva miliony cizímu člověku.“
„Pana Kerna nelze nazvat cizím člověkem. Dokud žil Lawrence Newman, vystavoval své obrazy v Kernově galerii. A po jeho smrti to byl právě pan Kern, kdo oceňoval jeho obrazy a později zprostředkoval Jerryemu jejich prodej.“

„A Jerry mu byl přirozeně vděčný.“
„Ano.“
„Takže mu nechal dva miliony dolarů.“
„My jsme tu závět jen sepišovali,“ řekl Weber. „S jejím obsahem nemáme nic společného. Pan Newman si sám zvolil svého dědice. My jsme se pouze řídili jeho přáním. Mně se to, co po nás chtěl, nelíbilo, ale -“
„Proč ne?“
„Já nevím, jestli znáte dědický zákon v našem státě...“
„Neznám.“
„Vysvětlím vám ho tak prostě, jako jsem ho vysvětlil panu Newmanovi. Když v našem státě změní člověk svou závět a vyloučí z dědictví svou manželku, má ona právo se na tom majetku podílet stejně jako v případě neexistence závěti. To znamená -“
„Rozumím, aniž manžel napsal závět.“
„Přesně tak. Jinými slovy, i když manžel svou závět změní a ji z dědictví vyloučí, má manželka stále právo na polovinu jeho majetku, pokud bude chtít své právo uplatnit.“
„A vy jste to panu Newmanovi vysvětlil?“
„Ano.“
„Jak na to reagoval?“
„Trval na tom, že ji potrestá.“
„Potrestá.“
„Ano. Trval na tom, že ji jako dědičku vyloučí. Vzhledem k jeho rozhodnosti v tomto směru jsem mu nabídl jinou možnost.“
„Jakou?“
„Obchvatný manévr, chcete-li to tak nazvat. Aby dostal manželčinu zákonitému právu, mohl jí odkázat minimální sumu. V případě, že by její podíl na majetku činil víc než pětadvacet tisíc dolarů - což by v tomto případě činil, pak by ji mohl podle zákona nechat pětadvacet tisíc v hotovosti a zbytek uložit na její jméno, čímž by ji zaopatřil na celý zbytek života.“
„A on tuto alternativu nepřijal?“
„Řekl, že jí nemínil dát ani halíř. Řekl mi, že musí riskovat a doufat, že se neobrátil na soud. Trval na tom, že všechno jeho majetek musí připadnout Louisi Kernovi.“
„A v tom smyslu jste sepsal jeho závět.“
„V tom smyslu jsem ji sepsal. Povinností advokáta je poradit, ale klient samozřejmě nemusí radu přijmout. Podle mého názoru se dopustil chyby. Podle mnou navržené alternativy by byla dostala jen tu polovinu, kterou dostane, jestliže se obrátí na soud. Mimoto by to bylo i víc odpovídalo trestu, o který mu šlo.“
„V jakém smyslu?“
„Byla by dostávala peníze po mnoho let po částkách. Pravidelných částkách, chápejte; z těch peněz uložených na její jméno. Nikdy by je nedostala všechny najednou a v hotovosti. Uplatní-li svoje práva teď a legální cestou, bude ji to přirozeně stát hodně peněz na poplatcích a způsobí jí to další nepříjemnosti a bůhvíco ještě. Snad mu šlo právě o to. Způsobit jí co nejvíc potíží.“
„Proč by jí chtěl působit potíže, pane Webere?“
„Nemám tušení.“
„Nezeptal jste se ho?“
„Nejsem manželský poradce.“
„Bylo to manželství v rozkladu?“
„Pan Newman byl alkoholik.“
„To vím. Ale pokud jsem vyrozuměl, byla Anna Newmanová milující a oddaná manželka, která -“
„Já jsem se pana Newmana neptal, proč chce svou závět změnit. Poskytl jsem mu prostě právní radu a pak vyhověl jeho přáním.“
„Kdy udělal tu novou závět, pane Webere?“
„Někdy minulý měsíc.“
„V červenci?“
„Ano.“
„Mohl byste mi říct přesné datum?“
„Samozřejmě.“ Weber zmáčkl tlačítko. „Slečno Whelanová,“ řekl, „zjistěte mi, prosím, přesné datum vystavení závěti Jeremiaha Newmana.“ Nečekal na odpověď a vypnul přístroj.
„Vi Louis Kern, že zdědí tolik peněz?“ zeptal se Carella.
„Určitě je informován.“
„Kdo ho informoval?“
„Řekl bych, že První liberální pojišťovna. Ta je vykonavatelem závěti.“
„Kdy to mohlo být?“
„Včera. Volal jsem je včera, abych jim oznámil úmrtí pana Newmana a připomněl jim, že byli určeni vykonavateli.“
„Myslíte, že to oni zavolali pana Kerna?“
„Předpokládám. Vy si představujete tyhle záležitosti jako ve filmu, pane Carello. Všichni se sejdou v kanceláři u advokáta a čte se závět. Ale v praxi se to takhle děje jen málokdy. Dědic je obvykle informován písemně nebo někdy telefonicky. Dokonce i v případě, jako je tento, kdy pan Newman vydal instrukci, že závět musí být otevřena až po jeho

smrti.“

„Stalo se tak?“

„Ovšem, že ano.“

„Pane Webere, máte ve své firmě někoho, kdo se jmenuje Herzog?“

„Máme. Je to jeden z našich starších partnerů.“

„Jak se jmenuje křestním jménem?“

„Martin.“

„Martin Herzog.“

„Ano.“

„Je příbuzný Jessiky Herzogové?“

„Její bratr.“

„Aha.“

„Vlastně ji Jerryho představil právě Herzog. Ale to už je velice dávno.“ Weber se najednou usmál. „Zdá se vám, že tady jde o střet zájmů, pane Carello, vidím to na vás. Nejde, věřte mi. Člověk, který je naším klientem, nás požádá, abychom mu připravili závět. To, že byl kdysi ženatý se sestrou jednoho partnera naší firmy, nemá nic společného ani s ustanoveními závěti, ani s naší snahou vyhovět klientovým požadavkům.“

„Hmmm,“ řekl Carella.

„Máme pravidlo, že ani firma, ani ten, kdo v ní pracuje, nesmí být jmenován vykonavatelem závěti, kterou jsme připravili. Toto pravidlo jsme přijali právě proto, abychom se vyhnuli jakémukoli náznaku střetu zájmů.“

„Vy jste tedy přesvědčen, že slečna Herzogová neměla ani tušení o této závěti?“

„Jsem o tom pevně přesvědčen.“

„Nemyslíte, že se o ní mohl pan Herzog sestře zmínit?“

„Ovšem že ne.“

Interkom zabzučel. Weber zmáčkl tlačítko.

„Ano?“ řekl.

„Mám to datum, prosím,“ řekla.

„Ano, slečno Whelanová?“

„18. července, pane Webere.“

„Děkuju,“ řekl Weber a vypnul přístroj. „18. července,“ řekl Carellovi.

„Přesně tři týdny předtím, než byl nalezen ve svém bytě mrtvý,“ řekl Carella.

„Ano, vypadá to tak,“ přikývl Weber.

„Já vám mnohokrát děkuju, pane Webere,“ řekl Carella. „Za čas, který jste mi věnoval.“

„Rádo se stalo,“ řekl Weber a podíval se na hodinky.

7

Když jim ve tři hodiny odpoledne Jessica otevřela dveře, nepodobala se kapitánce izraelské armády ani za mák. Carellu napadlo, že vypadá jako sborová tanečnice z filmu třicátých let, Klingovi zas připomněla nedostatečně oblečenou hráčku tenisu. Měla velice krátké a těsné bílé šortky, které ukazovaly nádherně opálené nohy. Nahoře byla oblečená - nebo spíš neoblečená - do čehosi bílého, nabíraného a přiléhavého, co zdůrazňovalo její bujně poprsí. Carellu hned napadlo, že Genero by si byl přišel na své. Bílé sandály na vysokém podpatku s pásky přes kotník přidávaly její už tak značné výšce další centimetry. Obličej a nahá ramena byla pokryta lehkým potem. Omluvila se - oběma se zdálo, že neupřímně - za to, jak vypadá. Byla na terase a slunila se tam. Pak je pozvala, aby šli dál.

„Nedali byste si chlazený čaj?“ zeptala se. „Zrovna jsem si udělala celý džbán.“

„Ano, díky,“ řekl Carella.

„Děkujeme,“ přidal se Kling a kývl, když šla do kuchyně.

Na stěnách bytu visely obrazy, o nichž se Carella automaticky domníval, že jsou cenné. O malířství toho věděl velmi málo, ale četl články, v němž určování cen ve velkých obchodních kartelech ve srovnání s tancem kolem obrazů a obchodování v uměleckém světě připomínalo děti vyměňující si obrázky ze žvýkaček. Nabyl přesvědčení, že obratní a mocní obchodníci a kritici dokážou vytvořit slavné a bohaté osobnosti i z méně významných malířů, a přemýšlel, jestli Lawrence Newman, který odkázal svému synovi obrazy v ceně dvou milionů dolarů, byl také vděčným účastníkem podobných manipulací. V pokoji byly i skulptury na podstavcích nebo spočívající na stolech, některé byly bronzové studie aktů, většinou abstraktní. Carella si byl jistý, že ty nejnesrozumitelnější jsou také nejdražší. Ve dveřích vedoucích na terasu visela velká bílá pohyblivá ozdoba - právě tam, kde se o ni každý praští do hlavy, řekl si Carella.

„Půjdem ven?“ zeptala se Jessica.

Přinášela podnos, na němž stály tři sklenice vychlazeného čaje s kousky citronu. Tmavě hnědý čaj, plovoucí bleděžluté plátky, bílé šortky, přiléhavý živůtek a sandály doplňovaly Jessičino nádherné opálení tak, jako bílé stěny bytu zvyšovaly působivost obrazů, které na nich visely. Jako kdyby plula v prostoru, který ji obklopuje, Jessica přešla plynule ke skleněným dveřím a počkala, až je Kling roztáhl; pak vešla před detektivy na terasu a postavila podnos na malý kulatý stůl, u něhož stály dvě rozkládací židle.

Z té výšky vypadalo město, které se rozkládalo pod nimi, téměř mírumilovně.

„Tak,“ řekla, „prosím, posloužte si. Nesladila jsem to, přejete si cukr?“

„Ne, děkuju,“ řekl Carella.
„Ne, děkuju,“ řekl Kling.
„Příšerné parno,“ řekla a otírala si zmačkaným papírovým kapesníčkem žlábek nad nabíraným živůtkem. „Posadíte se, prosím? Přinesu ještě jednu židli.“
Roztáhla dveře, vrátila se do obývacího pokoje a za okamžik se vrátila s židlí s rovným opěradlem, kterou postavila k nízké zídce terasy. Detektivové dosud stáli.
„Prosím,“ řekla a ukázala na židli.
Posadili se.
„Tak, a o čem chcete mluvit?“ zeptala se. „Řekli jste mi do telefonu, že vyšly najevo nějaké nové informace.“
„Ano, slečno Herzogová,“ řekl Carella. „Dnes ráno jsem se dověděl od advokáta vašeho bývalého manžela, že pan Newman odkázal celé své jmění někomu, kdo se jmenuje Louis Kern. Něco přes dva miliony dolarů.“
„To mě nepřekvapuje,“ řekla Jessica. „Obrazy jeho otce mají velkou cenu, víte?“
„Slečno Herzogová, advokátní kancelář, která sepsala závět panu Newmanovi, se jmenuje Weber, Herzog a Llewellyn.“
„Ano?“
„Váš bratr je společníkem této firmy.“
„Ano?“
„Pan Newman změnil svou závět 18. července, tři týdny předtím, než byl nalezen mrtev v bytě na Silvermineském Oválu.“
„Ale co to má společného se mnou nebo s mým bratrem?“
„Věděla jste, že pan Newman změnil svou závět?“
„Ovšem že ne.“
„Bratr se vám o tom nezmínil?“
„Samozřejmě že ne. Ale v každém případě, jak by to souviselo se mnou? Dědím snad něco?“
„Já o ničem nevím. Vy snad ano?“
„Ovšem že ne.“
„Znáte Louise Kerna?“
„Ne. Kdo je to?“
„Majitel Kernovy galerie tady v Isole.“
„Neznám ho.“
„Ale měla jste styky s uměleckými kruhy...“
„Myslíte?“
„... když jste byla provdána za Jerryho?“
„To ano.“
„Jistě jste věděla, že váš tchán vystavoval svá díla v Kernově galerii.“
„Snad jsem to věděla.“
„Ano, nebo ne?“
„Proč mám odpovídat na tyhle otázky?“ zeptala se Jessica. „Jsme snad v nacistickém Německu?“
„Ne, nejsme, slečno Herzogová,“ řekl Carella. „Ale co vám překáží, abyste odpověděla na prostou otázku o obrazové galerii?“
„Říkáte, že jsem věděla o Jerryho závěti. Říkáte, že ta závět může nějak souviset s jeho smrtí.“
„Já se pouze ptám, jestli víte, že váš tchán vystavoval své obrazy v Kernově galerii.“
„Ne, vy se mě ptáte, jestli mi můj bratr prozradil něco o Jerryho závěti. A já jsem vám už řekla, že ne. Proč tedy trváte...?“
„Slečno Herzogová,“ řekl Carella pomalu, „tohle není Agatha Christie.“
„Jak prosím?“
„Já jsem státní zaměstnanec a dělám svou práci. Vláčet se v tomhle horku po městě mě vůbec nebaví. Nerad se probírám vztahy mezi bratrem a sestrou, které mohly, ale nemusely vést k vyzrazení důvěrného materiálu. Opravdu ne. Mnohem radši bych seděl jen tak tady na terase, popíjel chlazený čaj a opaloval se. Jenže váš bývalý manžel zemřel tři týdny potom, co napsal novou závět. Jestli o tom někdo věděl předem -“
„Já jsem o tom předem nevěděla.“
„Nenaznačuju, že byste vy měla co dělat -“
„Taky v žádném případě nemám.“
„Ale o závěti jste věděla, a jestliže jste se o ní zmínila někomu, kdo z jejího ustanovení získává -“
„Já toho vašeho Louise Kerna neznám a o té závěti nic nevím. Sama jsem vás upozornila na to, že Jeremiah nemohl spolykat seconal z vlastní vůle, na to nezapomínejte!“
„Nezapomínáme na to, slečno Herzogová.“
„Ale podezíráte mě nebo mého bratra, že máme prsty v jeho smrti. Kvůli závěti. Když jsem já osobně přišla k vám, pane Carello, abych vám řekla, že je vyloučeno, aby spáchal sebevraždu požitím -“
„Ano, slečno Herzogová, to víme.“
„Já na vaše otázky nemusím odpovídat.“
„Slečno Herzogová...“
„Tady není nacistické Německo,“ řekla a zčistajasna se dala do pláče.
Ty slzy je překvapily.

„Neměla jsem k vám chodit,“ řekla. „Myslela jsem, že konám svou občanskou povinnost, ale místo toho -“ Zašmátala v nabíraném živůtku po kapesníku a otřela si oči. „A teď se kvůli tomu dostaneme všichni do neštěstí. Neměla jsem za vámi chodit. Neměla jsem do toho strkat nos.“

„Všichni?“ řekl Carella.

„Ano, ano,“ řekla s pláčem a utírala si oči. „Já, Louis, všichni.“

Detektivové se na sebe podívali.

„Myslíte Louise Kerna?“

„Ano, Louise,“ řekla. „Ach bože, neměla jsem za vámi chodit. Teď z toho budou jen potíže.“

„Jaké potíže, slečno Herzogová?“

„Je ženatý, má dvě děti.“

Čekali.

„Jsme milenci,“ řekla.

Čekali dál.

„Už mnoho let. A když mi bratr řekl, že zdědí tak velké peníze, tak jsem přirozeně... Jsme milenci. Řekla jsem mu to.“

„Tak vy jste o té závěti věděla.“

„Věděla.“

„Kdy vám váš bratr sdělil tu informaci?“

„Teprve minulý týden.“

„A vy jste to řekla panu Kernovi.“

„Ano.“

„Kdy?“

„Minulý čtvrtek. Byli jsme ve čtvrtek spolu.“

Carella přisvědčil.

„A teď z toho bude malér,“ řekla Jessica. „Já to vím.“

Kernova galerie byla na široké příčné ulici, rovné jako šipka, která spojovala most v Majestě na jižním břehu Isoly s doky táhnoucími se podle řeky Harbu na straně severní. Obě přízemní výlohy galerie byly přeplněné díly francouzských impresionistů a tištěné oznámení informovalo kolemjdoucí, že současná výstava začala šestého srpna a potrvá do konce měsíce. Carella a Kling se zastavili u stolku hned za vchodem a zeptali se světlovlasé uvaděčky, kde by našli pana Kerna. Poslala je do kanceláře ve druhém patře.

Vyjeli výtahem a ocitli se v otevřené místnosti velikosti Guadalcanalu zaneřáděné něčím, co vypadalo jako trosky poloviny všech bombardérů z druhé světové války. Plakát na stěně zobrazující jeden z těch sestřelených B-29 je informoval, že je to dílo sochaře Manfreda Willse. Obešli něco, co vypadalo jako roztržštěná zadní věž se zkrouceným kulometem trčícím z plastové bubliny, a dali se vést diskrétním nápisem „Kancelář“; malá šipka pod tímto slovem jim ukázala, že mají jít vlevo skrz klenuté dveře. Na konci chodby Carella ukázal odznak mladé brunetce, která tam seděla za stolem.

„Rádi bychom mluvili s panem Kernem.“

„Koho mám ohlásit, prosím?“

„Detektivy Carellu a Klinga z 87. pátrací skupiny.“

Dívka za stolem povstala. Byla vyšší, než se zdála, když seděla, a měla na sobě těsné kalhoty, které zdůrazňovaly její výšku a štíhlost. Odešla, ale hned se vrátila a řekla Carellovi, že pan Kern právě telefonuje a za chvíli jim bude k dispozici.

„Mohla bych se podívat ještě jednou?“ zeptala se. „Na váš odznak?“

Carella jí ukázal odznak a svůj osobní průkaz.

„Jéje,“ řekla. „To vidím poprvé! Je tam opravdu napsáno detektiv, že?“

„Je,“ řekl Carella.

„Jéje,“ řekla dívka ještě jednou. Telefon na jejím stole zazvonil. Zdvihla sluchátko, poslouchala a pak řekla: „Můžete jít dál.“

Louis Kern seděl za moderním bílým psacím stolem. Stěny kanceláře byly ověšené abstraktními malbami v základních barvách, jejichž směsice zatlačovala do pozadí mimořádně nevýrazného člověka. Měl na sobě tmavošedý flanelový oblek - při tom skoro čtyřicetistupňovém vedru - a bílou zapínací košili s černou pletenou kravatou. Nad ušima mu trčely šedivějící chomáče vlasů, ale jinak byl holohlavý a z téměř strašidelně bledého obličeje se dalo vyvodit, že není vášnivý návštěvník pláží. Carella ho odhadl na sedmdesát nebo tak nějak.

„Pane Kerne,“ řekl, „my vyšetřujeme sebevraždu Jeremiaha Newmana a byli bychom rádi, kdybyste nám mohl věnovat trochu svého času.“

„Ovšem,“ řekl Kern.

Měl sytý a řezavý hlas těžkého kuřáka. Popelník na jeho stole přetékal oharky. Teď sáhl po balíčku cigaret bez filtru, nabídl Carellovi a Klingovi - oba zavrtěli hlavou - a teprve pak si zapálil. Mrak kouře, barvou podobný chomáčům vlasů, které měl za ušima, se mu vinul nad hlavou.

„Pane Kerne, víte, že jste podle závěti pana Newmana jeho dědicem?“

„Vím,“ řekl Kern.

„Kdy jste se to dověděl, prosím?“

„Včera. Volali mě z banky.“

„Řekli vám, kolik můžete očekávat?“

„Ano. Něco přes dva miliony dolarů.“

„Překvapilo vás to?“

„Ten obnos? Ne, věděl jsem, že Jerry je na tom velmi dobře.“

„To, že jste se stal jediným dědicem.“

Kern zaváhal.

„Vlastně ne,“ odpověděl konečně. „Nemohu říct, že bych byl překvapený.“

„Takže jste o tom věděl už předtím, než vás zavolali z banky?“

„Ano, věděl.“

„Dověděl jste se o té závěti od slečny Herzogové?“

Na Kernovi bylo vidět, že je překvapený.

„Pane Kerne?“

„Ano,“ řekl a přikývl. „Jessica mi o ní řekla minulý týden.“

„Jak byste označil vaše vzájemné vztahy, pane Kerne?“

Kern opět zaváhal. Pak vzdychl a řekl: „Chodíme spolu už pět let.“

Výraz „chodíme spolu“ v této době a v tomto století připadl Carellovi velice staromódní, Kern by ho byl mohl použít v době, kdy po ulicích Isoly dosud jezdily koně a kočáry. Ale nic staromódního nebylo na dvou milionech dolarů v měšťě, kde k vraždám docházelo často pro dva dolary - obsah peněženky kapsářovy oběti. Dva miliony dolarů nejsou lízátko. Jerry Newman podepsal svou novou závět osmnáctého července a Louis Kern se o ní dověděl ve čtvrtek předtím, než byl Newman nalezen mrtvý.

„Pane Kerne,“ řekl Carella, „mohl byste mi laskavě říct, kde všude jste byl ve čtvrtek sedmého srpna?“

„Cože?“

„Chtěl bych, abyste -“

„Já jsem vás slyšel, ale proč bych vám měl dávat takové informace?“

„Protože jsem policista, který poctivě vyšetřuje jeden případ a byl by vám vděčný za spolupráci.“

„Chcete tím říct, že když jsem věděl o tak velké sumě peněz, kterou mám zdědit, tak...“

„Ne, to nechci.“

Kern pokrčil rameny. „Nemám co tajit,“ řekl a opakoval své gesto.

„Výborně, pane Kerne. Můžete mi tedy říct...“

„Vezmu si k ruce kalendář,“ řekl Kern.

V odpoledním tichu holé bílé kanceláře seděli Carella a Kling nad Kernovým kalendářem. Šlo jim o týden před objevením mrtvol, zvláště o čtvrtek sedmého srpna, kdy Jerry Newman v 18.21 telefonoval do Kalifornie.

Podle záznamů z toho dne měl Kern jednání v deset, jedenáct a dvanáct hodin s lidmi, jež v chronologickém pořadí uvedl jako malíře, majitele galerie z Palm Beach a pověřence soukromé sbírky obrazů v Bostonu. Ve 12.30 obědval s někým označeným pouze J. H., což byla, jak Kern teď přiznal, Jessica Herzogová. Po obědě s ní šel k ní do jejího bytu, kde se mimo jiné příjemnosti dověděl dobrou zprávu, že až Jerry Newman zemře, zdědí on dva miliony dolarů. Ve čtyři odpoledne měl schůzku s člověkem, který chtěl galerii prodat velkou sbírku uměleckých předmětů z doby před Kolumbem.

V půl sedmé večeřel s manželkou a několika přáteli, které uvedl jménem, a pak šli všichni na premiéru muzikálu nazvaného Pirát, který byl dalším - podle kritik - beznadějným pokusem o spojení hudby s detektivní zápletkou. Když došli k tomuto záznamu, vyjádřil Kern svůj názor v kostce: hudba skvělá, libreto pod psa. Zmínil se také, že po představení šel na oslavu premiéry k Baffinovi, do restaurace, kam chodí lidé od divadla, a zůstal tam skoro až do jedné ráno, kdy už vyšly recenze v novinách a vědělo se, co říkají televizní kritikové; představení propadlo.

„Byla tam se mnou moje žena,“ řekl, „a pět set dalších diváků.“

„Kam jste šel z Baffinovy restaurace?“ zeptal se Kling.

„Rovnou domů.“

„To je kam, pane Kerne?“

„Jižní McCormickova 1241.“

„Je tam vrátný?“

„Je. Viděl mě s manželkou, když jsme se vrátili.“

„Kdy jste odešel z domova druhý den ráno?“

„V půl desáté.“

„A šel jste kam?“

„Rovnou sem do galerie.“

Kern se zdál tak čistý jako jeho holá lebka, lesknoucí se mezi rozčepanými chumáči jeho vlasů. Detektivové mu poděkovali za ochotu a vyšli opět ven, do vřícího kotle ulice. Carella zapomněl sklopit tabulku s nápisem Policejní vůz a jakýsi přehorlivý strážník mu zastrčil za stěrač parkovací lístek.

„Ohromný,“ řekl, odemkl dveře a pak se naklonil do vozu a odjistil dveře na druhé straně. Když nastartoval, zeptal se: „Už jsi mluvil s Augustou?“

„Mluvil,“ řekl Kling. „Včera v noci.“

„A?“

„Vysvětlili jsme si to.“ Zaváhal. „O nic nejde.“

Carella se na něj podíval. „Tak to je dobrý,“ řekl.

„O nic nejde, jak jsi říkal.“

„Dobře,“ přisvědčil Carella, ale znova se na Klinga podíval. Pak se zařadil do nepřetržitého proudu vozidel.

Ten večer deset minut před devátou stál Kling před domem na Hopperově ulici a díval se na jeho průčelí. Přízemí, první poschodí, druhé, třetí, čtvrté, páté. Čtyři okna v každém poschodí nad úrovní ulice. Okna ve třetím a čtvrtém byla tmavá. Podniky, myslel si. Třeba tu nakonec byla pracovně! Ale proč žádné z jmen, která si opsal z dolejšího seznamu nájemníků, nevypadá jako podnik? Šel ke vchodu do domu a zalomcoval klikou. Zamčeno. V zárubni dveří byl zvonek označený Služba. Stiskl ho. Někde uvnitř se ozvalo hlasité zvonění. Zmáčkl ho ještě jednou.

Uvnitř se ozvaly kroky, přiblížily se ke dveřím a pak řekl mužský hlas: „Už jdu, už jdu.“

Čekal.

„Kdo je?“

„Policie,“ řekl Kling.

V zámku to zarachotilo. Bezpečnostní zámek jedna radost, říkal si a díval se na klíčovou díрку. Dveře se pootevřely. Ve škvíře se objevilo oko a proužek obličeje.

„Odznak,“ řekl ten člověk.

Kling ukázal odznak. „Detektiv Atchison,“ řekl.

V sedmaosmdesátce žádný Atchison nebyl. Nepoužil svého jména, protože Augustin hypotetický milenec ho bezpochyby zná, ani neužil jména jiného kolegy, protože předpokládal, že Augusta ho mohla náhodou utrousit před tím ničemou, s kterým se schází. Osobní průkaz v žádném případě neukáže. Na odznaku není jeho jméno, pod slovy Policie a rázítkem města stojí jen detektiv a jeho pořadové číslo.

Muž otevřel dveře dokořán.

Byl to asi šedesátiletý běloch jen v nátělníku a pytlovitých bavlněných kalhotách. Změřil si Klinga a pak řekl: „Já jsem Henry Watkins, zdejší domovník. Co jsme provedli tentokrát?“

„Nic jste neprovedli,“ řekl Kling. „Smím dovnitř?“

„Jak jste povídal, že se jmenujete?“

„Atchison.“

„Jako Atchison, Topeka a Santa Fé.“

„Přesně tak,“ řekl Kling.

„Já jsem bejval železničář,“ řekl Watkins a ustoupil, aby Kling mohl vejít. „Tak o co kráčí?“ řekl a zavřel a zamkl zase dveře.

„Hledám někoho, kdo utekl,“ řekl Kling. „Mám informace, že by mohla bydlet tady.“

Obvykle nosil v notesu snímky třeba tuctu výrostků, kteří utekli z domova a dostali se až na periferii města, do omamného narkotického ovzduší sedmaosmdesátého revíru, kde, jak si mysleli, je tráva zelenější a dosažitelnější než v jiné části města. Vytáhl notes z kapsy u kalhot a listoval snímky, až padl na maturitní fotografii sedmnáctileté boubelaté dívčiny usmívající se do aparátu. Na špičce pihovatého nosu měla brýle s černými obroučky, hezky učesané světlé vlasy a zářící oči. Jak asi vypadá dneska, jestli se dostala až sem...?

Ukázal obrázek Watkinsovi.

„To je ona,“ řekl. „Jmenuje se Hester Laughlinová. Neviděl jste ji náhodou tady u vás v domě?“

„Tímhle domem projde lidí,“ řekl Watkins a prohlížel si snímek. „Bydlí tu dva fotografové a holky přicházejí a odcházejí v jednom kuse.“

Fotografové, řekl si Kling. Co kdyby tu Augusta byla přece jen pracovně? Vytáhl seznam nájemníků, který si opsal ve vestibulu.

„Kdo z nich jsou ti fotografové?“ zeptal se.

Watkins přelétl očima seznam.

„Ve třetím patře bydlí Peter Lang a ve čtvrtém Al Garavelli. Oba fotografové.“

„Jak to, že to nemají napsané u svého jména?“ zeptal se Kling.

„Jako polda byste to měl vědět.“

„Co bych měl vědět?“

„Tohle. Když sem ten zloděj přijde, zjistí si na seznamu, kdo je fotograf, a vrátí se v noci, aby mu vykradl ateliér. Fotografové mají v ateliérech spousty kamer a ty se snadno kradou. A většina malířů si pouští při práci muziku, chápete, proto mají ty drahý hi-fi soupravy. Fotografové jsou pro zloděje snadná kořist, to byste měl vědět.“

„Ted' už to vím,“ řekl Kling s úsměvem. „Ti fotografové tu taky bydlí? Ten Lang a ten Garavelli?“

„Nebydlí, akorát tu mají ateliéry. Od devíti do pěti. Vlastně dýl, když se to tak vezme. Mám jejich domácí adresy, kdybyste chtěl. Pro případ nutnosti, víme? Musím vědět, kde jsou mí nájemníci k dosažení, to byste měl taky vědět.“

„A co ti ostatní?“ řekl Kling a vytáhl seznam ještě jednou.

„Jo, ty tu bydlí nastalo.“

„Někdo z nich je ted' doma?“

„Koukněte, já nejsem placenej za to, abych sledoval, kdy nájemníci odcházejí z domova a zase se tam vrací. To byste měl vědět. Všichni mají klíč tady od domovních dveří a chodí si, jak se jim líbí - jako všude ve městě.“

„Budu si s nimi muset promluvit,“ řekl Kling.

„Tak to abych si oblíkl košili a šel s váma.“

„Nechci vás obtěžovat,“ řekl Kling.

„Za to jsem placenej. Nájemníci by nebyli nadšený, kdybych nechal lidi potloukat se po domě bez -“

„Ale já jsem policista,“ řekl Kling.

„No jo, to jste.“

„Určitě nečekají, že byste -“

„Tak snad ne,“ řekl Watkins. „V třetím a čtvrtém patře je tma, tam pracují Lang a Garavelli. Můžete jít nahoru a zkusit štěstí s ostatními.“ Podíval se na hodinky. „Je skoro deset hodin, lidi to nemají rádi, když jim policajti tloučou na dveře málem o půlnoci, to byste měl vědět.“

„Je mi líto, ale mám informace, podle nichž -“

„No jo,“ řekl Watkins. „Zaklepejte na mě, až budete hotov, jestli už nebude moc pozdě. Dám vám ty adresy. A ne abyste zapomněl vysvětlit, že jsem byl ochotnej vás doprovázet, slyšíte? Až budete mluvit s nájemníkem.“

„Určitě, nezapomenu,“ řekl Kling. „Děkuju.“

„No jo,“ řekl Watkins.

Kling vyšel po schodech do prvního patra. Slyšel, jak dole Watkins zavírá a zamyká dveře svého bytu. Schody a chodba prvního patra byly špatně osvětlené. Na chodbě byly jen jedny dveře. Šel k nim. Žádný zvonek. Zaklepal na ně. Ticho. Zaklepal ještě jednou.

„Co je?“ řekl někdo uvnitř. Mužský hlas.

„Policie,“ řekl Kling.

„Cože?“ řekl muž.

„Policie,“ opakoval Kling.

„Momentik.“

Kling čekal.

Dveře se pootevřely, byly na řetěz.

„Co se děje?“ zeptal se muž.

„Pustil byste mě na chvíli k vám?“ řekl Kling a ukázal odznak. „Jsem detektiv Atchison z isolské policie. Rád bych vám položil několik otázek, jestli dovolíte.“ O revíru, v němž pracuje, se nezmínil a odznak zastrčil do koženého pouzdra téměř okamžitě.

„Jo, počkejte chvíli,“ řekl muž, sňal řetěz a otevřel dveře. Měl na sobě sportovní šortky a tretry, nic jiného. Byl to přes metr sedmdesát vysoký a hubený plešatící běloch s tmavohnědýma očima, špičatým nosem a knírem, který byl stejně černý jako kučeravá srst na jeho holé hrudi. Někde v bytě byl puštěný ventilátor, Kling slyšel jeho bzukot a cítil slabý pohyb zvířeného vzduchu.

„Tak pojděte dál,“ řekl muž. „Trochu pozdě na návštěvu, nezdá se vám?“

„Já se omlouvám, ale když máme stopu, musíme jít za ní.“

„Za jakou stopou jdete?“ ptal se muž. „Pojďte dál, pojděte.“

„Moc se vám omlouvám,“ řekl Kling a vešel do bytu. „Vy jste...“ Podíval se do seznamu nájemníků, který si dole opsal. Byt č. 11, M. Lucas. „Vy jste pan Lucas?“

„Michael Lucas, ano,“ řekl a zavřel a zamkl dveře a zajistil je opět řetězem.

Byt zřejmě zaujímal celé patro, které sloužilo jako obytný prostor a ateliér. Mezi okny na sever stál malířský stojan, obloha za okny byla černá a veliký abstraktní obraz vrhal do pokoje křiklavé barvy. U jedné stěny byla skládací postel, u druhé stůl s vařičem a lednička. Patro bylo rozlehlé. Dřevěná podlaha byla pocákaná barvami. Na polici u třetí stěny bylo nahromaděno nejméně dvanáct ohromných pláten, která se zdála pokryta zrovna tak náhodnými cákanci jako podlaha.

„Tak co tolik spěchá?“ zeptal se Lucas.

„Hledáme dívku, která utekla z domova,“ řekl Kling a vytáhl z notesu fotografii. „Máme informaci, že by mohla bydlet v tomto domě. Viděl jste ji někdy?“

Lucas se podíval na obrázek.

„Ne,“ řekl hned.

„Bydlíte tu sám, pane Lucasi?“ zeptal se Kling.

„S čím to, prosím vás, souvisí?“

„Napadlo mě, že by ji třeba zahlédl někdo, kdo tu s vámi bydlí.“

„Bydlím tu sám.“

„Máte celé patro?“

„Celý patro.“

„Jste malíř, jak vidím.“

„Snažím se o to.“

„To je hezký obraz,“ řekl Kling a ukázal na stojan.

„Děkuju.“

„Potřebujete modely pro tyhle věci?“

„Jaký věci?“ zeptal se Lucas.

„No tyhle... nefigurální tomu říkáte, že?“

„Já tomu říkám abstraktní expresionismus,“ řekl Lucas. „Všichni tomu říkáme abstraktní expresionismus.“

„Znáte dílo Lawrence Newmana?“ zeptal se Kling.

Lucas se podívil. „Znám,“ řekl. „Jak to přijde, že ho znáte vy?“

„Znám ho,“ řekl Kling a usmál se. „Čas od času se stavuju v Kernově galerii.“

„Ach tak,“ řekl Lucas a chvíli mlčel. „O co vlastně jde?“ zeptal se najednou. „Larryho syn se zabil.“

„Cože?“ řekl Kling.

„Jeho syn spáchal minulý týden sebevraždu, bylo to ve všech novinách. Proto jste přišel?“

„Já o tom případu nevím,“ řekl Kling.

„Všude se o tom psalo.“

„Jenže já hledám tu dívku; co utekla,“ řekl Kling a usmál se. „Tak vy jste ji neviděl?“

„Neviděl,“ řekl Lucas.

„Trávíte tu celý den?“ zeptal se Kling.

„Proč to chcete vědět?“

„Protože jestli je opravdu tady v domě...“

„Jsem tu celý den, pracuju tady,“ řekl Lucas.

„Viděli ji tu včera, jak nám někdo řekl. Byl jste tu včera?“

„Byl jsem tu včera.“

Kling předstíral, že se dívá do notesu. „Mezi dvanáctou hodinou a tři čtvrtě na dvě.“

„Neviděl jsem ji.“

„Co když vaše modelka...“

„Nepoužívám modelky.“

„Měl jste v tu dobu nějaké návštěvy?“

„Co je vám do toho?“

„Snažím se vypátrat děvče, které uteklo z domova v Kansasu téměř před dvěma roky, pane Lucasi. Tohle je první čerstvá stopa, která se nám naskytla. Proboha, snažím se zjistit, jestli ji vůbec někdo viděl. Já vím, že je na návštěvy trochu pozdě, ale byl bych vám vděčný za sebemenší pomoc, pane Lucasi. Opravdu. Její rodiče -“

„Byl jsem v té době sám,“ řekl Lucas.

„Žádné návštěvy?“

„Žádný.“

„A neviděl jste ji?“

„Neviděl.“

„Děkuju vám, pane Lucasi. Byl bych rád, kdybyste se ještě jednou podíval na tu fotku, a kdybyste ji náhodou spatřil -“ Včas se zarazil. Už už se chtěl zachovat normálně, dát mu svou navštívenku a požádat ho, aby ho zavolal na sedmaosmdesátku, kdyby něco měl.

„Ano, co?“

„Vrátím se za pár dní a pak byste mi to řekl.“

„Já myslel, že je to naléhavá věc,“ řekl Lucas. „Když je to tak naléhavý -“

„Dám vám vizitku,“ řekl Kling, „s číslem, kde mě najdete.“ Znova předstíral, že hledá v notesu, i když měl vizitky v koženém pouzdru s odznakem a občanským průkazem. „Dobral jsem je,“ řekl, „jestli máte kousek papíru, napíšu vám číslo.“

„Když mi ho řeknete, budu si ho pamatovat.“

Klinga nic podobného ani nenapadlo. Řekl mu číslo policejního ředitelství na Hlavní třídě, poděkoval mu a vyšel zase na chodbu. Neměl se zmiňovat o Lawrenci Newmanovi. Udělal to jen proto, aby prorazil Lucasovu nepřátelskou fasádu a ukázal mu, že se vyzná v abstraktním impresionismu, ale dokázal jen vzbudit v něm podezření ohledně udaného vyšetřování. Téhle chyby se už nedopustí. Po nedostatečně osvětlených schodech vyšel do druhého patra. Tady byly dvojce dveře, jedny na každém konci chodby. Zmáčkl zvonek u těch na pravém konci od schodů. Byt č. 21. M. Healyová a M. Rosenová. Zvonek zabzučel.

„Kdo je?“ otázal se ženský hlas.“

„Policie.“

„Policie?“ Hlas byl na výsost udivený. Čekal, dokud neotevřela dveře, a pak opakoval totéž co dřív, jako detektiv Atchison, rychle jí blýskl před očima odznakem a pak se zeptal, jestli by mohl jít dovnitř a ukázat jí snímek uprchlé dívky, kterou hledá.

Žena se jmenovala Martha Healyová.

Byla velká a kostnatá, měla na sobě černé legíny a žlutý živůtek s ramínky, který barvou odpovídal jejím vlasům vyčesaným a připíchnutým na temeni hlavy. Měla šlachovitě paže a nohy a on tušil, že je tanečnice, ještě dřív, než mu to řekla. V bytě byla další žena, malá tmavooká brunetka, asi dvacetiletá, ve spodních kalhotkách a tričku. Na tričku byl nápis SEVŘÍ MĚ. Ležela na pohovce u jedné stěny, listovala v časopise a kouřila. Když Kling vešel, vzhlédla a pak se vrátila k časopisu.

Toto poschodí bylo zřejmě někdy před časem rozděleno na dvě bytové jednotky. Jedna stěna bytu byla od podlahy až do stropu samé zrcadlo. „Abych se viděla, když trénuju,“ vysvětlila Marta. Místnosti nebyly oddělené stěnami; mnoho přestavěných pater se snažilo zachovat bytům původní pocit volného prostoru. Obývací pokoj splýval s kuchyní a ložnicí a pak s jakousi malou knihovnou plnou regálů s knihami. Kling vtáhl do nosu vůni marihuany a uvědomil si, že dívka na pohovce skutečně kouří trávu. V těchto dnech se nikdo nerozpakoval fetovat v přítomnosti Zákona. Kling už zažil v kině tak hustý mrak kouře z marihuany, že stačilo ho vdechovat, aby se člověk „zhulil“. Augusta kouřila marihuanu, Kling příležitostně taky.

„Viděli jste ji tu někdy?“ zeptal se a podal Martě snímek.

„Já ne,“ řekla Marta. „Co ty, Michelle?“

„Co?“ řekla brunetka.

„Vidělaš tady někdy tuhle holku?“ zeptala se Marta a šla krokem baletky s trochu neohebnými nohama a kachním krokem k pohovce. Podala obrázek Michelle a ta si ho prohlédla marihuanovým oparem.

„Ne,“ řekla Michelle, „neznám.“

„Býváte většinou doma?“ zeptal se Kling.

„Jo a ne,“ řekla Marta.

„Co včera mezi dvanáctou a tři čtvrtě na dvě?“
„Já jsem byla ve škole. Co ty, Michelle?“
„Já tady.“
„Sama?“ zeptal se Kling.
„Sama,“ řekla. Podívala se na něj a najednou se zářivě usmála. Měla králičí zuby.
„Protože kdyby u vás byl někdo na návštěvě, mohl vidět -“
„My si schováváme své návštěvníky na noc,“ řekla Marta. Podívala se na Michelle, která se nepřestávala usmívat. Vyměnily si pohled a Klingovi se zdálo, že Marta téměř neznatelně přikývla.
„Tak tedy u vás nikdo nebyl?“ řekl. „Mezi dvanáctou a tři čtvrtě na dvě.“
„Jenom moje maličkost,“ řekla Michelle a zazubila se jako králík.
„A kvůli tomuhle vás posílají ven v noci?“ zeptala se Marta a sedla si se zkříženými nohama na jeden z polštářů válejších se po zemi.
„Když něco vypadá jako žhavá stopa, tak obvykle -“
„Žhavá stopa?“ řekla Marta.
„Ano, to my u nás tak -“
„Žhavá stopa, Michelle,“ řekla Marta.
„Do kolika to musíte, vy chudáku, pracovat?“ zeptala se Michelle. Odložila časopis a posadila se na pohovce na zkřížených nohou. Tak jako Marta na podlaze. Kalhotky měla modré.
„Já jsem tu vlastně ve svém volnu,“ řekl Kling.
„Tak oni vás nutí pracovat, i když máte volno?“ zeptala se Marta.
„Ano, občas.“
„V kolik hodin si myslíte, že toho necháte?“ zeptala se Marta.
„Až budu hotový s celým domem,“ řekl Kling. „Musím zajít ještě za několika lidmi tady.“
„Máte už jen pátý patro,“ řekla Marta. „Peter a Al jsou tu jen ve dne.“
„Ano, to vím. Jde o ty dva fotografie, že?“
„Jo, o ty dva buzíky,“ řekla Marta. „A v pátém patře je jen jeden byt, tam byste měl být brzo hotov.“
„Ale na tomhle patře je ještě jeden, že?“ řekl Kling.
„Jo, číslo sedmadvacet. Naše sousedka Franny.“
„Ta tu není nikdy,“ řekla Michelle. „Je obvykle u toho svého Zooeyho.“
„Kdo je Zooey?“
„Její přítel. Jmenuje se Frank Ziegler, ale my mu říkáme Zooey.“
„Ten tu ve dne nebývá?“ zeptal se Kling.
„Zooey? Ne, pracuje pro jednu reklamní společnost, někde na Jeffersonový.“
„A co Franny?“
„Já nevím, co ta dělá,“ řekla Marta. „Michelle si myslí, že je děvka. Ouvej,“ řekla. „Pořád zapominám, že jste policajt.“
„Ale jako policajt nevypadáte,“ řekla Michelle.
„Spíš jako herec nebo něco, vid’?“ řekla Marta.
„No,“ přitakala Michelle. „Nebo hráč baseballu, že jo?“
„Já říkám herec,“ opakovala Marta.
„Nebo atlet,“ dodala Michelle.
Obě si vyměnily pohled. Tentokrát si byl Kling úplně jistý, že Martha malinko kývla hlavou.
„Nechtěl byste se třeba napít?“ zeptala se.
„Ne, díky. Nesmím -“
„Říkal jste, že máte volno.“
„Mám, ale technicky -“
„Tak co takhle šluka trávy?“ zeptala se Michelle.
„Ne, ne,“ řekl Kling s úsměvem.
„Hele,“ řekla Martha, „co kdyby ses vrátil, až s tím skončíš?“
Kling se na ni podíval.
„Totiž, kdybys měl zájem o dvě a jednoho,“ řekla Michelle věčně.
„Děkuju,“ řekl Kling, „ale já -“
„Tamhleto je vodní postel,“ řekla Martha.
„Velikost super extra,“ řekla Michelle. „Jak se jmenuješ?“
„Jerry,“ řekl v domnění, že říká první jméno, které ho napadlo, ale už v zápětí si vzpomněl, že muž nalezený v pátek ráno mrtvý se jmenoval Jerry Newman.
„Vrať se sem, Jerry,“ řekla Martha.
„Uvidím,“ řekl Kling a začal se sunout ke dveřím.
„Hele, my to myslíme vážně, Jerry,“ řekla Michelle.
„Díky, uvidím,“ řekl Kling. „A děkuju za vaši -“
„V kolik musíš ráno do práce?“ zeptala se Marta.
„V osm tam musím být.“
„To je fajn dlouhá noc, Jerry,“ řekla Michelle.
„To pátý patro ti přece nemůže trvat dlouho,“ řekla Marta.
„Deset minut, víc ne, co?“ dodala Michelle.

„Tak...“ řekl a znova se usmál, šel ke dveřím a otevřel je. „Dobrou noc!“

„Ještě dneska na shledanou,“ řekla Marta.

„Deset minut,“ přidala se Michelle.

Zavřel za sebou dveře. Slyšel, jak zapadl zámek a pak zachrastil řetěz. Přiložil ucho ke dveřím.

„Myslíš, že se vrátí?“ zeptala se Marta.

„To se ví,“ řekla Michelle.

Ticho.

„To byly všechno kecy, nemyslíš?“ řekla Marta. „O tý holce, co utekla?“

„Samo,“ řekla Michelle. „Kouká, kde by si šoustnul.“

Čekal. Ticho. Čekal dál. Nic. Šel ke dveřím na druhé straně chodby a zaklepal. Byt nějaké Franny. Podle seznamu dole F. Harrisová. Franny, která není nikdy doma, Franny, která je snad děvka. Zaklepal ještě jednou. Zase žádná odpověď. Zaklepal pro jistotu znova a pak se vydal po schodech do třetího patra. Byly tam jen jedny dveře, bílými písmeny na černé tabulce stálo Peter Lang. Jeden z těch fotografií „buzíků“. Šel dál do čtvrtého patra. Na chodbě bylo zhasnuto. Za tmy se došátral nahoru do pátého.

Muž, který mu otevřel dveře do bytu číslo 51, mohl být zidealizovaný Kling, ale o něco vyšší. Kling ho odhadl skoro na metr devadesát. Měl blond hřívu jako on, hnědé oči v hezké, hrubě tesané tváři, nos, který by mu byl každý mužský manekýn ukradl, dokonce ho pro něj zabil, důlek v bradě a nedůtklivá ústa. Na sobě měl značkové džíny a nic jiného. Kling si byl jistý, že má před sebou vzpěrače. Měl obrovská ramena a na hrudi a na pažích se mu vlnily svaly.

„Detektiv Atchison,“ řekl Kling. „Z městské policie.“

„Ukažte mi to ještě jednou,“ řekl muž.

Kling vytáhl ještě jednou odznak.

„Který revír to je?“ zeptal se.

„Dvaatřicátý,“ řekl Kling nepravdivě.

„Kde máte osobní průkaz?“

„Právě nám vydávají nové,“ řekl Kling.

„A kde máte ten starej?“

„Musel jsem ho odevzdat, abych dostal nový,“ řekl Kling. „Proč? V čem je problém? Chcete, abych zavolał svého poručíka, který potvrdí, že jsem bona fide policajt?“

„Máte mít osobní průkaz,“ řekl ten člověk.

„Tenhle odznak se nedá koupit v supermarketu,“ řekl Kling. „Zapomeňte na to. Vráťím se příští týden, až budu mít nový průkaz. Děkuju vám za spolupráci, vážený. Je to opravdu radost v takovéhle noci se vyškrabat po všech těch schodech -“

„Pojďte dovnitř a uklidněte se,“ řekl muž. „Co byste chtěl?“

„Hledám jednu uprchlici,“ řekl Kling.

„Tady v okolí je každou chvíli nějaký vloupání,“ řekl muž a zavřel a zamkl za nimi dveře. „Člověk se naučí opatrnosti.“

„To chápu. Promiňte mi to s tím průkazem. Je to jedna z těch byrokratických pitomostí -“

„Nechte to plavat,“ řekl muž.

„Neviděl jste tady v domě tuhle dívku?“ zeptal se Kling a ukázal mu obrázek. „Promiňte, nevím, jak se jmenujete.“

„Bradford Douglas,“ řekl muž a vzal obrázek do ruky.

Bradford Douglas, B. Douglas podle dolejšího seznamu, byt 51.

„Poznáváte ji?“ zeptal se Kling.

„Ne, tu neznám,“ řekl Douglas a vrátil mu snímek.

„Bydlíte tady nebo tu pracujete?“ pokračoval Kling.

„Bydlím.“

„Co děláte, pane Douglassi?“

„Jak to souvisí s vaší uprchlicí?“

„Snažím se zjistit, jestli jste tu byl včera mezi -“

„Proč to chcete vědět?“

„Protože někdo tady to děvče viděl včera mezi dvanáctou a tři čtvrtě na dvě...“

„Já jsem tu byl jen do dvanácti.“

„V poledne jste odešel?“

„Ano. Čekal jsem na někoho.“

„V kolik přišel ten někdo?“

„Chvilku po dvanácti. Prosím vás, co má tohle společného -“

„Ten někdo ji tady mohl vidět,“ řekl Kling. „Když k vám někdo přišel, on nebo ona... tak to děvče mohl vidět.“

Zaváhal. „Kdo to přišel, můžete mi to prozradit?“

„Ne.“

„Proč ne?“

„Když řeknu, že by to ode mne bylo indiskrétní, bude to oukej?“

„Proč?“

„Když řeknu, že manželství je delikátní záležitost, bude to oukej?“

„Ach tak, vy jste ženatý, pane Douglassi?“

„Ne.“

„Takže ten, kdo přišel -“

„Já jsem domluvil,“ řekl Douglas.
„Byl bych rád, kdybyste mi pomohl, pane Douglassi. Ta dívka je totiž nezvěstná už dva roky, a najde-li se někdo, kdo ji mohl vidět -“
„Já jsem domluvil,“ opakoval Douglas.
„Vy jste odešel z domova ve dvanáct?“
„Chvilku po dvanáctý, ano.“
„A svou návštěvu jste tu nechal samotnou?“
„O svých návštěvách nebudu mluvit,“ řekl Douglas.
„Kam jste šel odsud?“
„Do práce.“
„Co děláte?“
„Jsem model,“ řekl Douglas.
„Fotografický model?“
„Ano.“
„Předvádíte oblečení nebo co?“
„Většinou oblečení, příležitostně jsem za svalovce.“
„Ano,“ řekl Kling.
„Pomůže vám to najít tu vaši uprchlici?“
„Nepomůže, ale...“, řekl Kling.
„To jsem si myslel. A teď prominete, mám společnost.“
„Společnost?“
„Ve vedlejší pokoji.“
„Nemohla snad ona vidět...?“
„Má to být na mě bouda?“
„Co jako?“
„Ten ženský rod. Chcete vyčenichat, jestli je vedle žena?“
„Ne, to ne, ale já -“
„Je to žena, stačí vám to?“
„To je dobře,“ řekl Kling.
„Proč, prosím vás?“
„Nemohla náhodou ona vidět to děvče, které hledám?“
„Nemohla.“
„Jak to víte?“
„Protože tu nebyla včera v dobu, kdy podle vás někdo viděl tu vaši uprchlici.“
„Ano, tak to je v pořádku,“ řekl Kling. Válí to dobře, řekl si. Jestli je to on, tak sis vybrala dobře, Gussie!
Douglas ho doprovodil ke dveřím.
„Doufám, že ji najdete.“
„Ano, moc vám děkuju,“ řekl Kling.
Dveře se za ním zavřely. Počkal, až je Douglas zamkl a zavěsil řetěz, a pak k nim přiložil ucho.
„Je to oukej,“ slyšel, jak Douglas volá. „Už je pryč.“

8

Protidrogový záťah měl začít ten večer ve tři čtvrtě na jedenáct. Na poradě v poručíkově kanceláři krátce před polednem vyjádřil Byrnes názor, že Meyer Meyer není snad fyzicky dostatečně fit, aby tým vedl. Meyera na Štědrý den někdo střelil do nohy, a ačkoli už byl srpen, Meyer dosud pokulhával. „To tím vlhkem,“ říkal ve služebně. Ted’ to řekl Byrnesovi.

„Myslel jsem, že bys nešel první, ale až za ostatními,“ řekl Byrnes. Poručík byl muž s hlavou tvrdou a kulatou jako dělová koule, ocelově šedé vlasy měl nakrátko ostříhané, vlevo pěšinku. Modrýma očima zabloudil nejdřív na Meyerovo stehno a pak těsně pod jeho koleno; provrtával mu nohu očima stejně, jako to o Vánocích udělal náboj osmatřicítky.

Ti ostatní, o kterých mluvil, se povalovali v poručíkově kanceláři v různých stadiích nepozornosti. Hal Willis napůl seděl na okenním parapetu, Cotton Hawes u poručíkovy knihovny se svazky týkajícími se práva a zákonů, do kterých nahlížel už jen málokdy, Arthur Brown se opíral o zavřené dveře s rukama složenýma na prsou. Tento tým o čtyřech lidech, který se na záťah připravoval už šest měsíců, měl vniknout do bytu první; za tím předvojem rychlého nasazení mělo následovat šest strážníků ze sedmaosmdesátky, uzavírat tým měli dva z oddělení narkotik.

„Jak vykopneš dveře?“ ptal se Byrnes.

„Pravou nohou,“ řekl Meyer. „Pravou jako vždycky.“

„Udrží tě levá?“

„Udrží,“ řekl Meyer. „To dělá jen ta vlhkost, poručíku.“

Poručík se tvářil pochybovačně.

„Když se hned napoprvé netrefíš do zámku, prostřílejí ti dveře.“

„Proč bych se měl netrefit?“ zeptal se Meyer. „Nepřišel jsem o oči, Pete, dostal jsem to jen do nohy!“
„Musíš je tím kopnutím otevřít,“ řekl Byrnes. „Když nekopneš dost silně, začnou ti grázlové vevnitř střílet.“
„Máte pro nás příkaz k prohlídce?“ zeptal se Willis.

Willis byl z celé pátračky nejmenší, v ponožkách měřil metr třiasedmdesát a sotva dosáhl policií předepsané výšky v době, kdy byla rozhodující. To bylo tenkrát, když jeden bývalý majitel výčepu vysoký necelých sto sedmdesát podal žalobu na město za to, že se dokonce ani nepodívalo na jeho přihlášku k policii; žalobu odůvodnil diskriminací kvůli velikosti. Když nakonec spor vyhrál, koloval po všech revírech vtíp, že se co nevidět budou k policii přijímat metroví trpaslíci, kteří zavřou nelegálně puštěný hasičský hydrant, aniž se museli sehnout. Willisovi se ten vtíp legrační nezdál.

„Příkaz máme?“ zeptal se Meyer.
„S tím, že nečekáme na dovolení vejít?“
„S tím“

„Bereme si vesty?“ zeptal se Hawes.

Měřil metr devadesát a jeho natažené nohy sahaly do půlky Byrnesovy malé kanceláře. V slunci dopadajícím oknem mu rezavé vlasy jen zářily, bílý pramen nad levým spánkem připomínal popel na řefavém uhlí. Měl ukrutný hlad. Když čekal na poručíkovu odpověď ozval se mu žaludek. Podíval se na Browna, jako by vinil z nepřístojnosti jeho.

„Ty zatracený vesty spíš překáží, než aby pomohly,“ řekl Meyer. „Co myslíte?“
„Jestli se bude střílet...“

„To asi bude.“

„Tak si je vezmem,“ řekl Hawes prostě. V žaludku mu zase zakručelo.

„Žádám o dobrovolníka,“ prohlásil Byrnes rozhodně.

„Pete, je to moje parta,“ řekl Meyer. „Jestli má někdo kopnout do těch dveří, tak...“

„Já půjdu první,“ řekl Brown.

Byl v pátrací skupině jediný černoch, detektiv 2. třídy, vyšší a rozložitější než Hawes; měřil metr devadesát tři a vážil sto kilo. Když Arthur Brown kopl do dveří, tak je doopravdy vyrazil. Když Arthur Brown kopl do dveří v Calm's Pointu, tak přeletěly most a dopadly do řeky v Bethtownu.

„Když tě dáme na špičku, může být z Caroliny vdova,“ řekl Hawes. „Dej tam mě, Pete!“

„Co je to, prosím vás, za řeči?“ ozval se Meyer. „Jsem snad najednou mrzák? Nemám zažádat o invalidní důchod?“

„Já nechci riskovat ty dveře,“ řekl Byrnes.

„Chceš, abych ti to předvedl?“ zeptal se Meyer vztekle. „Zavři si ty své pitomý dveře, Pete, a já ti je vykopnu.“

„To nemá nic společného s -“

„A s čím tedy?“ řekl Meyer. „Pověz mi, s čím -“

„S tím, že jde o všechny ostatní,“ odpověděl Byrnes.

„Tak proč jsem neležel doma v posteli? Co blbnete, krucinál?“ řekl Meyer.

„Náš hrdina,“ řekl Willis.

„Nechte ho, ať je hrdina, když chce,“ přidal se Brown.

„Já už hrdina jsem,“ řekl Meyer. „Dostal jsem to do nohy. Zasloužím si metál.“

„Dejte mu metál,“ řekl Hawes.

„Nechme ho kopnout do dveří,“ řekl Willis.

„Já ho co nevidět kopnu do prdele,“ řekl Byrnes.

„Snad bych se měl dát přeložit do sanitárního oddílu,“ řekl rozzlobený Meyer. „Co myslíš, Pete, uzvednu kontejner s odpadkami?“

„Meyere...“

„Nech si své Meyery! Je to můj tým a já ho povedu!“

„Co kdyby ho vedl jeden z protinarkotického?“

„To určitě,“ řekl Brown.

Byrnes vzdychl. „S vestou,“ řekl.

„S vestou, prosím, jak si přeješ,“ řekl Meyer.

„V kolik začínáme?“

„Ve tři čtvrtě na jedenáct.“

„Proč tak brzo?“

„Scházejí se hned po večeri, v devět, v půl desátý. Když na ně vpadnem před jedenáctou, budou tam všichni a my dostaneme drogy i prachy jak na talíři.“

„Bude tam ten Francouz?“

„Oba, aspoň doufáme.“

„Viděls je v tom baráku?“

„Asi tak před měsícem. Ale Artie odposlouchával...“

„Volali?“

„Před dvěma dny,“ řekl Brown. „Dneska tam budou, Pete, spolehni se.“

„Mluvili o prachách?“

„Ten s tím hlubokým hlasem řekl, že je připravený.“

„Anglicky?“

„Anglicky.“

„Takhle přesně to řekl?“

„Připravený,“ řekl Brown. „Minulej měsíc to řekl stejně. Připravený.“

„To znamená připravenej prodat,“ řekl Meyer.
„Doufáme,“ řekl Byrnes.
„Co jinýho by to mohlo znamenat? Připravenej zatancovat si tango?“
„Ve zlodějích aby se čert vyznal,“ řekl Byrnes filozoficky. „Výbrali jste si strážníky?“
„Kapitán nám dává šest nejlepších lidí.“
„Šest nejlepších z celýho města,“ řekl Hawes suše.
„Koho posílají z narkotik?“
„Millera a Gerardiho,“ řekl Meyer. „Já je neznám.“
„Já taky ne,“ řekl Byrnes a pokrčil rameny. „V kolik tu budou?“
„Řek jsem jim hodinu před začátkem.“
„Dobře,“ řekl Byrnes a pokýval hlavou. „Oukej, ještě něco?“
„Mě nic nenapadá.“
„Já bych pořád ještě chtěl -“
„Já bych chtěl mít milion,“ řekl Meyer.
„Já myslel, že ho už máš,“ řekl Willis.
„Přece sis nakrad,“ řekl Brown a mrkl na něj.
„Třeba bys moh šlohnout trochu toho svinstva dneska,“ řekl Hawes. „Když chceš mermomocí být první, třeba si strčíš kilo do kapsy.“
„Ty si strč svý řeči někam,“ řekl Meyer vesele.
Porada byla u konce.
Ordinace MUDr. Jamese Brolina byla v části města podomácku nazývané Cvokárna. Byl to pozemek, který se táhl od Hallovy třídy u jižního okraje Groverova parku až za Jeffersonovu a končil ulicí Garden, jež byla plná ordinací psychoanalytiků a tvořila neoficiální dělicí čáru mezi noblesnějšími činžovními domy na západě a portorickými brlohy na východě. Na portorické straně čáry viděl Carella puštěné hydranty plýtvající drahocennou vodou, děti v plavkách, jak dovádějí v tryskajícím proudu, dupou v kalužích, smějí se a pokřikují. Zatoužil být jedním z nich.
Smluvil si schůzku na půl druhé, aby využil Brolinovy desetimínutové přestávky mezi pacienty. Přišel o pět minut dřív. V malé čekárně seděl pán s deštníkem. Měl na sobě šedé flanelové kalhoty a těžký vlněný kabát, pod nímž Carella zahlédl sportovní tvidové sako a svetr se špičatým výstřihem. Vypadal naprosto svěže a Carellu napadlo, jestli náhodou nepřišel na nějaký tajný způsob, jak vyzrát na horko. Z Brolinovy ordinace vyšla přesně v jednu bez deseti minut paní. Podívala se na pána v kabátě, pak na Carellu a zašla kamsi vedle. Podle Carelly to byla malá toaleta.
Zástrčka na dveřích zaklapla.
„Čurá,“ řekl pán v kabátě. „Pořád čurá.“
„Pan Carella?“
„Ano,“ řekl Carella a odvrátil se od pána v kabátě. „Pan doktor Brolin?“
„Pojďte dál, prosím.“
„Myslím, že teď jsem na řadě já,“ řekl pán v kabátě.
„Jste, pane Garfielde, tohle nebude trvat dlouho,“ řekl Brolin.
„Nemáte prozrazovat jména,“ řekl pán v kabátě a otočil se k Brolinovi zády. Ten se vlídně usmál, zavedl Carellu do ordinace a zavřel za oběma dveře.
Byl asi stejně veliký jako Carella, plus minus několik centimetrů, dokonce snad rovný metr osmdesát. Byl však statnější, širší v ramenou a se silným krkem. Vlasy měl bílé, bílá byla i bradka a la Van Dyke, která mu krásnila dolní část obličeje. Carella odhadl jeho věk přibližně na padesát let.
„Tak,“ řekl Brolin. „Přišel jste kvůli panu Newmanovi?“
„Ano,“ řekl Carella. Dosud se neposadil. Byla tu kožená pohovka přistrčená k jediné židli u psacího stolu a proti stolu kožené křeslo.
„Do křesla,“ řekl Brolin.
Carella se posadil.
„Co chcete vědět?“ zeptal se Brolin. „Omlouvám se, že to bude krátké, ale mám tolik pacientů...“
„Rozumím,“ řekl Carella. „Pane doktore, já vím, že by bylo proti vaší etice, abyste probíral to, co vám váš pacient sdělí zde v ordinaci...“
„To by bylo,“ řekl Brolin.
„Ale to, nač se vás chci dneska zeptat, se týká Anny Newmanové, jen pokud jde o jejího manžela.“
„Hmm,“ řekl Brolin.
„Kdybyste tedy mohl odpovědět na některé mé otázky...“
„Nejdřív je musím slyšet.“
„Pochopitelně,“ řekl Carella. „Za prvé, můžete mi říct, jestli se paní Newmanová zmínila někdy o tom, že by její manžel mohl spáchat sebevraždu?“
„Ano,“ řekl Brolin.
Jeho okamžitá odpověď Carellu překvapila, očekával spíš dlouhou přednášku o důvěře pacientů. Zaraženě zamžikal a pak řekl: „Zmínila se vám o tom?“
„Ano,“ potvrdil Brolin.
„Kdy to bylo, pane doktore?“
„Při několika příležitostech.“
„Řekla, že se bojí, aby její manžel nespáchal sebevraždu?“

„Řekla, že vyhrožuje sebevraždou.“

„Řekla proč?“

„Víte, ten člověk měl problémy s alkoholem,“ řekl Brolin a opřel se lokty o stůl, roztáhl ruce před obličejem a díval se přes ně. Měl intenzivně modré oči, jak si Carella všiml. „Vyrovnával se s tím stále obtížněji. Jeho zaměstnání mu v tom podle mého soudu moc nepomáhalo. Byl komerční malíř na volné noze, pracoval u sebe doma a byl většinu času sám. Bez normálního kontaktu s lidmi své profese; říká se tomu profesní vztahy a je to druh kamarádství, který se normálně vyvine v ovzduší kanceláře nebo krámu, nebo kde jsou lidé pohromadě. Jeho problémy mu zřejmě připadaly nepřekonatelné. Navrhl jsem paní Newmanové nejdnou, aby vyhledal pomoc, ale jak se zdá -“

„Tou pomocí myslíte -“

„Pomoc u psychiatra.“

„Jak na to reagoval?“

„Odmítl. Řekl jí, že se dokáže vyrovnat se svým životem sám. A teď...“ Brolin vzdychl. „Vyrovnal se s ním tak, že ho ukončil.“

Carella přisvědčil a pak řekl: „Pane doktore, ty hrozby sebevraždou pocházejí z doby, než napsal závět?“

„Jaká je to závět?“

„Pan Newman sepsal před měsícem novou závět.“

„Prosím vás, on vyhrožoval sebevraždou už od té doby, co léčím paní Newmanovou.“

„Tak to nebylo nic nového?“

„Vůbec ne.“

„Pane doktore, mluvila s vámi paní Newmanová někdy o rozvodu?“

„Nevím, jestli bych se nedotkl pacientovy důvěry, kdybych vám to řekl.“

„Jenže vy jste to právě udělal,“ řekl Carella, „vidíte?“

„Asi ano,“ řekl Brolin a usmál se. „Ano, uvažovala o možnosti rozvodu.“

„Co jste jí poradil?“

„Psychiatr neradí, pane Carello. Jsem tady, abych pomohl svým pacientům najít způsob, jak realisticky řešit své problémy.“

„Kdy s vámi poprvé mluvila o možnosti rozvodu?“

„Někdy minulý měsíc.“

„Pane doktore... řekl byste, že paní Newmanová věděla o manželově nové závěti?“

„Já jsem o vůbec nějaké závěti slyšel poprvé před několika minutami od vás.“ Zmínka o čase mu zřejmě připomněla čekajícího pacienta. Podíval se na hodinky.

„Už jen několik otázek,“ řekl Carella a podíval se na své. „Když s vámi paní Newmanová mluvila o rozvodu, naznačila, že by to mohlo nějak souviset se závětí jejího manžela?“

„Právě jsem vám řekl -“

„Mám na mysli to, že pan Newman odkázal všechno své jmění obchodníku s obrazy panu Louisi Kernovi.“

„To jméno tady v ordinaci nikdy nepadlo.“

„Já se snažím zjistit, pane doktore, jestli paní Newmanová nezazlívala -“

„Nezazlívala?“

„Ano, nezazlívala manželovi, že jí zřídil poměrně malou pojistku, zatímco v závěti -“

„Jestli o té závěti věděla, tak mně se o ní nezmínila.“

„Pane doktore, ve své -“

„Pane Carello, je mi velice líto, ale na mě čeká pacient.“

„Poslední otázku.“

„Prosím.“

„Z vašeho odborného hlediska - spolkl by člověk s nepřekonatelnou fobií k jakémukoli léku smrtelnou dávku seconalu?“

„Na to vám nemohu odpovědět, když neznám anamnézu dotyčné osoby.“

„Jistě chápete, že dotyčná osoba -“

„Je pan Newman. Ale já o něm nevím nic víc než to, co mi jeho žena řekla tady v ordinaci. To není dostatečný podklad, na jehož základě bych mohl vyslovit odborný názor.“

„Chápu,“ řekl Carella a povstal. Napřáhl ruku přes stůl. „Děkuji vám, pane doktore, že jste mi věnoval tolik času,“ řekl.

„Rád jsem vám pomohl,“ řekl Brolin.

Pán v kabátě dosud seděl v malé čekárně. Když šel Carella kolem něho, vzlhl a řekl: „Jdete se vyčurat?“

„Až potom,“ řekl Carella.

Všichni členové týmu odešli za týměž účelem na záchod na chodbě.

Hodiny nad stolem v úředně ukazovaly deset minut po desáté, když sešli dolů do malého skladu napravo od schodů pro vybavení. Příruční vysílačky na baterii byly majetkem policie a byly označené. Vestu si koupil každý detektiv, který myslel, že by ji mohl potřebovat, a byla jeho majetkem. V tomto městě se neprůstředlné vesty přidělovaly pouze členům útvaru rychlého nasazení, ostatní, pokud o ni stáli, si ji museli za těžce vydělané peníze koupit sami. Vesty měly na zádech jméno majitele, a když se dělo něco vážného, pak ti, co seděli vzadu ve výčepu, je půjčovali těm, kdo měli do kapsy dál než oni. Ne všichni detektivové ze sedmaosmdesátky měli neprůstředlnou vestu, ale za normálních okolností s nimi vystačili.

Vesty byly objemné a nepohodlné a často omezovaly pohyb do té míry, že mnozí detektivové to raději riskovali bez

nich. Na světě by se nenašel policista, který by si myslel, že je rychlejší než střela, ale přesto je pohyblivost někdy životně důležitá, a když byl člověk ve vestě příliš nemotorný, mohla být výsledkem kulka do hlavy, protože vesta, která by chránila hlavu, neexistuje. Dnes si detektivové navléknou vestu, teprve až se budou blížit k domu na Culverově - udělali by to normálně, i kdyby nebyl takový pařák. Oba policisti z protidrogového oddělení si vesty nepřinesli a teď se dotazovali, jestli si můžou v sedmaosmdesátce nějakou vypůjčit.

Zátah měli provést čtyři detektivové a šest strážníků z 87. revíru. Vest bylo k dispozici jen osm. Willis se své vzdal. Šest strážníků, kteří patřili do rodiny, tahalo sirku, komu případně zbývajících pět vest. Na dva strážníky a oba z protinarkotického oddělení se nedostalo. Gerardi, ten starší, si postěžoval, že sedmaosmdesátka by měla být trochu ochotnější, Miller, ten druhý, zase řekl, že jich se zátah netýká. Kredit shrábne sedmaosmdesátka a oni dva do toho lezou bez vest. Meyer jim navrhl, ať se oba vrátí domů ke svému pletení. A všichni šli před odchodem ze stanice ještě jednou na záchod.

Když přijely neoznačené sedany, parkovala policejní dodávka, předstírající, že rozváží pečivo, na opačné straně Culverovy ulice proti domu číslo 1124. Muži si oblékli vesty asi tři bloky před cílem a seděli mlčky, nepohodlně namačkaní v autech. Jakmile auta zajela k chodníku, oddychli si, vyhnuli se s pistolemi v rukou na chodník a rychle přeběhli k vstupním dveřím do domu. Meyer šel první, za ním v trojúhelníkovém klínu Brown a Hawes, za nimi Willis a k smrti vyplašený strážník jménem Roger Higgins. Vyšli po schodech, vzhledem k svému počtu tak tiše, jak to jen šlo. Nej přednější ze všeho byla rychlost. Vyjít do třetího patra, vykopnout dveře, přistihnout velkdealery s drogami a penězi a zatknout je. V druhém patře jeden z protinarkotického klopýtá a řekl „sakra“, ale strážník ho umlčel. A pak byli najednou všichni v třetím patře a Higgins už nebyl jediný, kdo se bál. Když se Meyer přiblížil ke dveřím podezřelého bytu, pocítil dobře známé bušení v hrudi - očekávaná reakce na strach z neznáma. Myslel si, že ví, kdo bude za dveřmi, které vyrazí, ale neměl tuhu, co tam budou mít za zbraně.

Ve státě, jehož byli ti mužové zaměstnanci, bylo nutné mít ke vstupu do podezřelých budov příkaz k prohlídce bud' od soudece Trestního soudu, nebo soudu nadřízeného, v případě Isoly soudu Nejvyššího. Formu a obsah příkazu stanovil zákon. Jestliže vyšetřující policisti mysleli, že v budově by mohlo být pašované zboží, museli požádat, aby v příkazu byla doložka „bez vyzvání“, která jim dovolovala vstoupit, aniž se předem ohlásili. Meyerův příkaz, podepsaný včera v budově Trestního soudu, obsahoval právě tento dodatek. Ale i když měli oficiální posvěcení, aby někam vnikli bez ohlášení, obavy z neznámého to nerozptýlilo. Možnost náhlé smrti číhající za nepřátelskými dveřmi trvala. Meyer se zpotil, když se opřel o zeď proti dveřím, skrčil pravou nohu a plochým chodidlem vrazil vší silou do dveří.

Dveřní rám se roztrhl, dveře se rozlétly.

„Policie!“ křikl Meyer. „Stát, ani hnout!“

V místnosti byli dva lidé.

Oba seděli u dlouhého stolu.

Žena měla na sobě pouze kombiné, muž byl ve spodkách. Žena byla běloška, muž černocho. Žena byla hubená, muž se zdál poměrně robustní, ale oči měl skleněné jako ona a na stole ležela injekční stříkačka a krabička sirek, polévková lžice černá od sazí a dva roztržené papírové balíčky. Muž i žena zdvihli oči, když se do pokoje nahrnuli policisti, ale nepromluvili. Policisti se rozběhli po bytě, zotvírali dveře do dalších místností, komor, malého záchodu. Byt byl prázdný až na ty dva, co seděli za stolem jako zkamenělí a mlčky je pozorovali.

„Je tu ještě někdo?“ zeptal se Meyer.

Žena zavrtěla hlavou.

„Jak se jmenujete?“ zeptal se.

„Mary.“

„Mary jak?“

„Jak se jmenuju?“ zeptala se černocho.

Černocho pokrčil rameny.

„A co vy?“ zeptal se ho Meyer.

„Jefferson Hill.“

„Odkud máte tohle svinstvo?“ zeptal se jeden policista z protinarkotického oddělení a vzal ze stolu prázdný papírový balíček.

„Mary, odkud to máme?“ zeptal se Hill.

„Dobrý svinstvo,“ řekla Mary a přikyvovala.

„Kde jsou majitelé tohoto podniku?“ řekl Brown.

„Kde jsou ti chlapi, Mary?“ zeptal se Hill.

„Jo,“ řekla Mary a pokrčila rameny.

„Všechno kvůli dvěma posranejm fetákům,“ řekl ten druhý z narkotik.

Někdy to vyjde, někdy ne.

Augusta mu řekla, že budou dneska večer pracovat venku, před Ústřední nemocnicí v centru; nová móda pro lyžaře má být konfrontována s holou, monolitickou architekturou nemocnice a s naškrobenými uniformami ošetřovatelek, které budou tvořit kompars v pozadí. Reklama se objeví v televizi až někdy v prosinci, vysvětlila Augusta, všechno se dělá s ohromným předstihem. Na práci se netěšila. Předvádět v tom úmorném vedru a pod rozzářenými reflektory bundy s kapucí není podle ní ideální způsob, jak trávit letní noc.

Kling jí nevěřil ani slovo.

Z telefonického rozhovoru se starším bezpečákem v nemocnici se dověděl, že dnes v noci není naplánované žádné fotografování v nemocnici nebo kolem ní. „Tohle je špitál,“ řekl bezpečák poněkud nedůtklivě, „jsou tu nemocní lidi a

takový tyjátrý tu nedovolujeme.“

Kling žasl nad nehorázností Augustiny lži. Zdvořile poděkoval a pak seděl za svým stolem ve služebně, díval se z okna a naslouchal ztraceným zvukům léta zvenčí. Za chvíli popřál Carellovi dobrou noc, sešel do úřadovny, oznámil Murchisonovi, že odchází, pak ušel ten kousek cesty na Groverovu a odjel metrem do centra.

Světla v oknech bytu malíře Michala Lucase v prvním patře domu na Hopperově ulici byla zhasnutá. Zrovna tak v druhém patře. Marta a Michelle se pravděpodobně couraly po městě a sám pámbu věděl, kde je Franny, ta údajná šlapka. Ze okna fotografických ateliérů ve třetím a čtvrtém patře budou tmavá, předpokládal - a také byla. Ale byt v pátém patře, ten, který obýval nebo vlastnil muž, který předváděl „většinou módu“ a občas i „svalovce“, člověk, který se jmenoval Bradford Douglas a měl mohutné svaly a vlající blond vlasy, ten byt, zaujímající nejhořejší patro, přímo zářil. Kling byl v pokušení jít nahoru a vykopnout dveře, čert vzal příkaz i s dodatkem, že se nemusí ohlašovat, prostě kopnout do těch zatracených dveří a najít tam Augustu.

Stál na protějším chodníku, snad deset metrů od jediné pouliční lampy na rohu. Obchody a restaurace byly na noc zavřené, bylo po jedenácté a Augusta odešla na své fiktivní natáčení ve tři čtvrtě na devět. Podíval se nahoru na osvětlená okna a v jeho představách se změnila v mnohadílné obrazovky promítající pornografické filmy, polooblečenou Augustu, Douglase s nahou hrudí, Augustu v jeho náručí, Augustu přijímající jeho objetí a polibky, Augustu otvírající se...

První výstřel ho zastihl zcela nepřipraveného.

Vyšteknutí pistole zaslechl někde po své levici, slyšel, jak náboj narazil na cihlovou zeď domu, koutkem oka zahlédl, jak se čtvrt metru od jeho hlavy cihla nárazem střely roztříštila a červené úlomky zčernalé od sazí se rozlétly vzduchem. Než následoval další výstřel, ležel už na břiše na chodníku s pistolí v ruce, srdce mu divoce bušilo, očima probodával tmu za kruhem světla. Následoval třetí výstřel, vypálený ve spěchu, a dupot nohou vzdalujících se ve tmě. Když se postavil na nohy, viděl ve světle lampy prchajícího muže. Tmavá bunda a měkký klobouk, ruka s pistolí mávající ve vzduchu. Když se za tím člověkem pustil, zmizel za rohem, a než Kling doběhl k lampě, byl pryč.

Udýchaně se vrátil na místo, odkud myslel, že chlap vystřelil. Spustil se na všechny čtyři a začal prohledávat dláždění, dotýkal se ho dlaněmi a prsty, hledal použité nábojnice. Zamazal si ruce, ale nic nenašel. Buď nestřílel právě z tohoto místa, nebo měl revolver, a ne automatickou pistoli. Vrátil se tam, kde stál, než střelba začala. Díra ve zdi měla v průměru aspoň dvacet centimetrů, útočník měl silnou zbraň. Kolem byla tma. Rozhlédl se po ulici v naději, že objeví hlídkový vůz a strážník v něm mu posvítí. Ulice byla liduprázdná, po nějakém vozidle ani památky.

Když člověk potřebuje policajta, tak prostě není. Znova se spustil na všechny čtyři a začal ohmatávat chodník, jestli nenajde střely. Našel jen jednu, byla v dobrém stavu, ne příliš deformovaná. Strčil ji do kapsy a uvažoval, jestli nemá oznámit věc na místním revíru, ale rozhodl se, že ne. Místo toho šel o dva bloky dál na osvětlenou třídu, zastavil taxík a řekl taxikáři, ať ho doveze k Všeobecné nemocnici. Nebyli před ní fotografové ani modelky. Řekl taxikáři svou adresu, pak si nervózně vytáhl cigaretu z balíčku, který si ráno koupil, a třesoucíma se rukama si zapálil. Naposledy kouřil o svatební noci, když jeho novomanželku Augustu unesl jeden blázen a držel ji v zajetí tři dny.

Taxikář řekl: „Byl byste tak hodný a nekouřil, prosím? Já jsem na cigarety alergický.“

„Cože?“ řekl Kling.

„Vzadu je to napsáno, vy to nevidíte?“

Kling uhasil cigaretu.

Zpátky ve služebně diskutovali o nezdařeném zátahu.

„Někdo jim to musel prozradit,“ řekl Gerardi, ten starší z protinarkotického oddělení.

„Nemyslím,“ řekl Meyer.

„Tak jak to, že jsme tam našli jen dva feťáky rozpíchaný od hlavy až po zadek?“

„Zřejmě to odvolali,“ řekl Brown. „Nebo se dodávka opozdila.“

„Žádný zpoždění,“ řekl Miller, ten druhý z narkotik. „Někdo je upozornil.“

„Měli byste to tam líp hlídat,“ řekl Gerardi.

„Koho tam máte?“ zeptal se Miller. „Poldu, kterej se dá podmáznout?“

Brown na něj vrhl zlostný pohled a mlčel. Brownovy pohledy byly někdy výmluvnější než tisíc slov.

„Kde je ten debil, co seděl v tý pekařské dodávce?“ zeptal se Gerardi. „Já myslel, že má přijít sem.“

„Jedná s fotografama,“ řekl Willis.

„S kým že jedná?“ zeptal se Gerardi.

„S fotografama, musí se hlásit u svého velitele.“

„Co musí hlásit svému veliteli? Že jde sem, aby nám řekl, co se tam dělo?“

„Za chvíli je tady,“ řekl Willis.

„Kdy? Je už půl dvanáctý.“

„Hned jak bude hotov.“

„Snaží se vyvážnout, to je ono,“ řekl Miller. „Jak to, že nám nedal vědět?“

„Co jako?“ zeptal se Hawes.

„Jak to, že ten debil sedí v tý dodávce a fotí ve dne v noci a neoznámí nám, že jsou tam jen dva zfetovaný nemožníci?“

„Chcete vědět, co si myslím já?“ řekl Gerardi. „Je podplacenej.“

„Div jsem se na těch posranejch schodech nepřerazil,“ řekl Miller.

„Dva feťáci, zhulený pod obraz boží, a jinak pusto a prázdno jako v srdci prodejny děvky,“ řekl Gerardi. „Povídám, že jim to píchnul.“

„Tady je,“ řekl Meyer a pospíšil k laťkovému hrazení. „Pojď dál, Ale, máš to vyřízený?“

„Já nechápu, proč jsem si měl vůbec něco vyřizovat,“ řekl Al. Měl pestře vzorovanou sportovní košili s krátkými rukávy, bleďmodré bavlněné kalhoty a sandály. Než vkročil dole do úřadovny, přicvakl si osobní průkaz v plastickém obalu na kapsičku u košile, jako kdyby šel například na policejní ředitelství.

„To je Al Rodriguez,“ řekl Meyer. „Gerardi a Miller z protinarkotického. Ostatní myslím znáš.“

„Znám. Vás zdravím,“ řekl Al.

„Ty jsi ten, co seděl v té dodávce?“ zeptal se Gerardi.

„Jo,“ odpověděl Rodriguez.

„Tak co se dělo dneska v noci?“

„Jak to, co se dělo?“

„Šli jsme nahoru a byli tam jen dva feťáci. Kde jsou všichni ty chlapi, co jste je fotili?“

„Jak já to mám vědět?“

„Vy jste v té dodávce chrápali nebo co?“

„Já jsem fotil,“ řekl Rodriguez.

„A co jsi teda fotil dneska večer? Dvě zfetovaný mátohy, jak se jdou nahoru dorazit?“

„Jak já mám vědět, kdo šel nahoru, a kdo nešel?“ opáčil Rodriguez. „Zaměřím foťák na vchod do baráku a je to. Když doběhne, vyměním ruličku. Nevím, co je na filmu, dokud mi ho dole ve městě nevyvolají. A někdy nevím, co je na něm, ani po vyvolání.“

„Kdo fotí? Ty?“

„Já.“

„A kdy?“

„Když se někdo přiblíží k tomu vchodu.“

„Kdo se teda k němu přiblížil dneska večer?“

„Moře lidí.“

„Šlo to moře lidí do baráku?“

„To se ví,“ řekl Rodriguez.

„Kam podle tebe zmizeli?“

„Krucí, jak to já můžu vědět? Třeba šli na střechu pouštět holuby! Já nejsem od toho, abych je sledoval. Já jen fotografuju.“

„Poznals některý ty lidi, co vešli do baráku?“

„Některý se mi zdáli povědomý.“

„Vešli ty dva Francouzi?“

„Sakra, jak já můžu vědět, kdo je Francouz a kdo ne?“

„Francouz se pozná,“ řekl Gerardi.

„Měls nás zavolat,“ řekl Miller.

„Proč?“

„Říct nám, co se tam děje.“

„Sakra, jak já můžu vědět, co se tam děje? Vypadá to furt stejně, dneska jako minulej měsíc. Moře lidí, co jdou dovnitř, ty samý jako obyčejně. To jsem vás měl zavolat a říct vám, že je to pořád stejný?“

„Volat jsi měl,“ opakoval Miller.

„Koukněte se, já jsem úplně voddělanej,“ řekl Rodriguez. „Proto mě táhnete až sem? Abych poslouchal kecy o tom, co jsem měl a neměl udělat? Řekněte to mému poručíkovi. Já se jdu domů vychrápat.“

„My se na ty fotky podíváme,“ řekl Gerardi významně.

„Prosím, jak račte.“ Rodriguez byl dopálený. „Dobře se bavte!“

„Nerozčiluj se, Ale,“ řekl Meyer.

„Tyhle protinarkotický milostpáni nemají nic jinýho na práci než otravovat,“ řekl Rodriguez. „Jděte a najděte si pořádnou práci! Těbůh, Meyere, víš, kde mě najdeš.“ Šel k hrazení, vrazil do dveří a šel vztekle dolů, až mu schody duněly pod nohama.

„Tak a co teď?“ zeptal se Miller.

„Zkusíme to znova příští měsíc,“ řekl Meyer.

„Jenže ty chlapi budou do té doby v Číně,“ řekl Gerardi. „Já tvrdím, že jim to někdo prásknul. Vědí, že to myslíme doopravdy, a nejsou tak blbí, aby tu zůstali. Ani nápad! Na tenhle záťah můžeme zapomenout, ten už nevyjde.“

„My vás zavoláme, až zas nebude vycházet,“ řekl Meyer.

„To má bejt vtíp, víš,“ řekl Gerardi kolegovi.

Vrátila se domů chvilku po půlnoci. Seděl před televizorem a díval se na začátek archivního filmu.

„Ahoj,“ řekla ode dveří, vytáhla klíč ze zámku, přišla do obývacího pokoje a políbila ho na temeno.

„Jaký to bylo?“ zeptal se.

„Odvolali to.“

„Vážně?“

„Nějaký potíže s nemocnicí. Nedovolili nám natáčet venku. Že by to rušilo pacienty.“

„A kde jste tedy nakonec natáčeli?“ zeptal se Kling.

„Nikde. Místo toho jsme se radili. Nahore v Chelsea.“

„V Chelsea?“

„Televize Chelsea a.s. Chceš chlebiček nebo něco jiného k jídlu? Já umírám hladu,“ řekla a odešla do kuchyně.

Pozoroval ji, jak na kuchyňské lince vybaluje nakrájený chleba. Vzpomínal, jak se poznali, vzpomínal na to tak živě, jako by se to dělo dnes a tady. Murchisonovo hlášení z úřadovny, vloupání na Richardsonový 657, byt 11 D, žena, jež to hlásila, je tam.

Ta žena měla dlouhé nohy a dlouhé rudé vlasy a zelené oči a byla do hněda opálená.

Měla na sobě tmavozelený svetřík, krátkou hnědou sukni a hnědé vysoké boty. Seděla se zkříženýma nohama a zírala tupě do zdi. Jeho dojem z ní byla dokonalá harmoničnost, mimovolný soulad barvy a oblečení, rezavě hnědá a zelená, vlasy a oči, svetr a sukně, boty splývající s opálenou kůží, dlouhý a hladký půvab zkřížených nohou, tázavě nakloněná hlava, rezavé vlasy spadající rovně dolů.

Měla vysoko položené lícní kosti, šikmo nad nimi oči, ostře zelené v opáleném obličejí, ohnutý nosík jemně odtahující horní ret od pravidelných bílých zubů. Vlněný svetr se nadouval na pevných ňadrech bez podprsenky a v pase ho těsně svíral hnědý, cvočky posetý opasek, boky zapadaly něžným obloukem do hrubého potahu pohovky, a když se otočila, odhalila sukně dosud utajované stehno.

V životě neviděl krásnější stvoření.

„Kdo je to?“ zeptal se.

„Prosím?“ řekla Augusta v kuchyni.

„Chelsea TV.“

„Inzertní firma. Natáčí reklamy.“

„Aha,“ řekl. „O čem jste se radili?“

„Přepisoval se scénář, předělával rozvrh, vybírala se nová lokalita - pořád totéž.“ Olízla nůž, jímž mazala na chleba máslo z burských oříšků, a řekla: „Senza. Vážně nechceš kousek?“

„A k tomu potřebovali taky tebe?“

„K čemu?“

„Ke změně scénáře, k novému rozvrhu a -“

„On mě tam totiž Larry chce mít.“

„Larry?“

„Patterson. Z Chelsea. Ten scénář napsal on a taky ho režíruje.“

„Aha, ano. Chápu.“

„A tak se muselo ověřit, jestli budu k dispozici, a tak.“

Vrátila se do obýváku s krajíčkem chleba v ruce a on na ni civěl tak, jako civěl tenkrát, když měli první rande, prostě nedokázal necivět. Když mu tehdy konečně řekla, aby toho nechal, musel se jí přiznat, že tak krásnou dívku jako ona ještě neviděl. A ona řekla, že se z toho zkrátka bude muset vzpamatovat. Dosud si přesně pamatuje, co řekla.

„Zkrátka, budeš se z toho muset dostat. Protože já si myslím, že ty jsi taky hezký, a představ si, jak by to mezi námi vypadalo, kdybysme jen seděli a zírali jeden na druhého. Abys věděl, já doufám, že se uvidíme často, a chtěla bych vědět, že mi dovolíš, abych se tu a tam zpotila. Protože já se potím, víš?“

Ano, Gussie, potíš se, já už to vím, a říháš a někdy i nevoníš. A viděl jsem tě sedět na záchodové míse a jednou, když ses s těmi všemi svými nanicovatými fotografickými kumpány opila, držel jsem ti hlavu a ty jsi zvracela. Uložil jsem tě pak do postele a utřel podlahu v koupelně, ano, Gussie, já vím, že se potíš, vím, že jsi taky jen člověk, ale proboha, Gussie, musíš... musíš mi dělat tohle, musíš se chovat jako sprostá... čubka, když se hárá?

„... asi se pojede točit do Jižní Ameriky,“ říkala Augusta.

„Cože?“ zeptal se Kling.

„Larry chce točit tam dole, je tam teď sníh. Žádnou symbolickou horu, říká, udělejme to na poctivým sněhu.“

„Jakou symbolickou horu?“

„Všeobecnou nemocnici. Viděls ji někdy? Vypadá jako -“

„Jo, jako hora.“

„Chápeš přece, jak to myslím.“

„To znamená, že pojedeš do Jižní Ameriky?“

„Jen na pár dní. Jestli to dobře dopadne.“

„Kdy?“

„To ještě nevím.“

„Kdy si myslíš, že byste jeli?“

„Asi co nejdřív. Dokud tam ten sníh ještě je. Oni mají teď zimu, víš.“

„Jo,“ řekl Kling. „Kdy asi? Někdy tenhle měsíc?“

„Pravděpodobně.“

„Řeklas jim, že pojedeš?“

„Já pro televizi moc často nedělám, Berte. Klip trvá celou minutu, pro mě to má ohromnej význam.“

„Jistě, to chápu.“

„Bude to jen na pár dní.“

„Kdo všechno pojede?“

„Jen já a Larry a natáčecí technici.“

„Další modelky ne?“

„Kompars si sežene tam.“

„Myslím, že ho neznám,“ řekl Kling. „Setkali jsme se už?“

„S kým?“

„S Larrym Pattersonem.“

„Ne, myslím, že ne,“ řekla Augusta a odvrátila pohled. „Vážně nechceš, abych ti přinesla něco k jídlu?“

„Nechci,“ řekl Kling. „Děkuju.“

9

Manfred Leider byl policejní psycholog, který jednou pomohl Carellovi, když vyšetřoval vraždu několika nevidomých obětí. Bylo mu asi padesát a měl šedivou bradku, která z něj podle jeho názoru dělala psychiatra. V tomto státě musel psychiatr studovat čtyři roky na střední škole a čtyři na lékařské fakultě, musel mít čtyři roky praxe v nemocnici a další dva roky klinické praxe. Pak mohl složit písemné a ústní zkoušky a otevřít si ordinaci. Psychiatři proto účtovali minimálně padesát dolarů za hodinu. Leider byl pouze psycholog, a proto pracoval na policii s ročním příjmem 16 400 dolarů.

Když ho Carella zavolal ve čtvrtek časně ráno, měl tam pacienta, u nějž se vyvinul hysterický symptom, jakmile měl v případě potřeby vytáhnout pistoli a vystřelit z ní. Na to, aby člověk věděl, čeho je pistole symbolem, nemusí být psychiatr, ba ani ne psycholog. Leiderova sekretářka řekla Carellovi, že ho pan doktor (říkali mu pane doktore, ačkoli nebyl lékař) zavolá, až bude volný. Zavolal ve čtvrtek na dvanáct.

„Tady je doktor Leider,“ řekl.

„Haló,“ řekl Carella. „Dobrý den, pane doktore. Nevím, jestli se na mě pamatujete, detektiv Carella z 87. revíru. Nedávno jsme spolu mluvili o -“

„Ano, měl poruchy paměti.“

„A v noci ho tlačily můry a -“

„Pamatuju se. Jak to dopadlo?“

„Chlapa jsme dostali.“

„Výborně,“ řekl Leider. „Jsem rád, že jsem vám pomohl.“

„Tentokrát mám velice prostou otázku,“ řekl Carella.

„Hmm, ano.“ Leider byl na prosté otázky zvyklý; odpovědět na ně vyžadovalo mamutí práci.

„Mám jeden případ zdánlivé sebevraždy. Člověk se předávkoval seconalem a jeho bývalá manželka a jeho bratr mi tvrdí, že měl fobii proti užívání jakýchkoli léků.“

„Byla to opravdu fobie?“

„Jako chlapec málem umřel po penicilínu a od té doby nechtěl vidět dokonce ani aspirin.“

„Ano, tomu by se dalo říct fobie.“

„A teď ta otázka. Pozřel by takový člověk z vlastní vůle dvacet devět kapslí seconalu?“

„Hmm,“ řekl Leider.

Carella čekal.

„Když položíte takovou otázku mně jako psychologovi, je problém v tom, že okolnosti, za nichž by to učinil, si dovedu představit, ano,“ řekl Leider konečně.

„Jaké okolnosti?“

„To máte tak. K fobii se můžete postavit dvěma způsoby,“ řekl Leider. „Ten první je vyhnout se všemu, co ty obavy vyvolává. Jestliže máte fobii, tedy chorobnou bázeň například před volným prostorem, zůstáváte v bytě a odmítáte vyjít ven, protože venku díky fobii prožíváte vrcholnou úzkost.“

„A ten druhý způsob?“

„Postavit se k strachu čelem, vrhnout se proti němu střemhlav. Tak třeba mnoho válečných hrdinů se bálo bitev. Zvítězili nad svým strachem - ne, zvítězili je příliš silné slovo, naučili se s ním zacházet. Nebezpečná povolání přijímali dobrovolně a v jejich případě to bylo účinnější, než kdyby jen seděli a třásl se hrůzou při každém výbuchu granátu. Rozumíte tomu, co říkám?“

„Myslím, že ano.“

„Jak jsem řekl, jsou dva způsoby, jak bojovat s fobií. Buď se jejím příčinám vyhýbáme, nebo zvolíme opačný mechanismus, to jest konfrontaci s ní. Vrhne se na ni. Když jsem měl soukromou ordinaci, byl jedním mým pacientem letec, který se stal letcem právě proto, že měl strach z výšek. To byl jeho způsob, jak překonat fobii.“

„To je uklidňující,“ řekl Carella.

„Jak se to vezme,“ řekl Leider.

„Pro cestující v letadlech, myslím,“ dodal Carella.

„Ano,“ přisvědčil Leider a Carella si uvědomil, že má co dělat s člověkem, který nemá špetku smyslu pro humor. „A tak,“ pokračoval Leider a vrátil se k hlavnímu tématu, „ten váš člověk se mohl pokusit překonat svou fobii vůči lékům tím, že záměrně spolkl víc barbiturátů, než potřeboval na uklidnění. Když uvážíme, co se chystal provést -“

„Co se chystal provést?“

„Chtěl se přece zabít -“

„Ano.“

„- tak tohle mohl být způsob, jak nakonec své fobie podlehl a vrhl se jí tak říkajíc do náručí - jí i smrti současně. Dalo by se říct, že to bylo jeho konečné rozhodnutí.“

„Chápu,“ řekl Carella.

Byl však zklamaný. Doufal, že uslyší definitivní profesionální názor, a ne takový, jaký slyšel od Jamese Brolina už

včera: Nemohu odpovědět, aniž znám anamnézu osoby, o níž jde. Třeba mají psychologové ve zvyku nebát se vkročit tam, kam se psychiatři obávají, ale nemohl Leider říct zrovna tak snadno, že určitě ne, že ten člověk by nebyl spáchal sebevraždu spolknutím nějakých pilulek? Všechno by bylo o tolik snadnější! Carellovi by zbývalo už jen najít vraha. Nezdálo se, že by v současné době čekali vrahové za křovím, jen je objevit!

Věděl, že žádný případ nelze vyšetřovat jen pomocí intuice. Znal příliš mnoho policajtů, kteří s vyplazeným jazykem sledovali špatnou stopu jen proto, že měli z toho případu nějaký pocit - a skončili s prázdnými rukama. On sám snad díky intuici přestal počítat s neduživým majitelem galerie a někdejší izraelskou důstojnicí jako s pachateli vraždy, která třeba ani nebyla spáchaná. Snad na ně měl nasadit policejní tým, který by je sledoval ve dne v noci teď, když už dveře jsou stále otevřené a kůň je volný; možná, že se ukvapil. Ale zatímco při tomhle druhu práce nikdy nepoznáte, kdo lže, vždycky víte, kdo mluví pravdu. Pravda zní jako sekera, když dopadne na dubové dřevo. Instinktivně cítil - ano, cítil, ano, instinktivně, že jak Louis Kern, tak Jessica Herzogová mu řekli čistou pravdu, a pokládal by za mrhání drahocenným časem, kdyby na ně dál hartusil. Přesto a protože se chtěl ujistit, že využil všech možností, zavolaal, jak bylo ostatně jeho povinností, kancelář obvodního státního zástupce a žádal Rolliho Chabrieru.

Chabrier byl zvyklý, že mu detektivové ze sedmaosmdesátky volají, kdykoli je napadne. Dneska zazvonil telefon, když teplota venku tvrdošíjně odmítala sestoupit z osmatřiceti stupňů nad nulou, klimatizace v budově trestního soudu stávkovala a Chabrier seděl za svým stolem bez saka. Jakmile se Carella v telefonu ohlásil, očekával nejhorší. Špatných věcí je vždycky do třetice: vedro, nefungující klimatizace a teď telefonuje jeden z Sherlocků od Groverova parku.

„Co pro tebe můžu udělat, Steve?“ zeptal se opatrně.

„Vyšetřuju podezřelou smrt,“ řekl Carella, „a potřeboval bych nějaké informace.“

„Je to vražda?“ zeptal se Chabrier.

„Vypadá to na sebevraždu.“

„Nepovídej!“

„Ale je do toho zapletená dvoumilionová závěť a já bych potřeboval vědět něco o příslušných zákonech v našem státě.“

„Jako například?“

„Jako když zabiju někoho, protože po něm zdědím dva miliony, dostanu ty peníze i v tom případě?“

„Na tohle nemáme zvláštní zákony,“ řekl Chabrier.

„Co to znamená?“

„To znamená, že záleží jedině na soudním rozhodnutí. V minulosti ten, kdo zabil zůstavitele, nesměl přijmout nic ze závěti, ani v případě intestátní poslušnosti odešlého.“

„Odešlý znamená zemřelý?“

„Ano, mrtvý.“

„Přijmout?“

„Zdědit.“

„A co je intestátní poslušnost?“

„Že zemřelý nezanechal závěť. Takže, abych odpověděl na tvou otázku. Kdyby ses rozhodl, že mě zabiješ, protože ti odkazují balík peněz, a později se prokázalo, že jsi mě opravdu zabil, byl by s tvým děděním amen.“

„Dobrá,“ řekl Carella.

„Potřebuješ odkaz na zákonná ustanovení? Zkus Riggs versus Palmer, citace 115 -“

„Ne, to stačí,“ řekl Carella. „Moc ti děkuju.“

Odložil sluchátko do vidlice. Ještě ho ani nepustil, když telefon zazvonil. Překvapeně ho zvedl.

„Carella,“ řekl.

„Tady je Dorfsman z balistiky,“ řekl hlas. „Je tam Kling?“

„Je někde venku,“ řekl Carella.

„Ušetříš mi telefonování, jestli si to zapíšeš a vyřídíš mu to,“ řekl Dorfsman. „Slíbil jsem mu, že před polednem zavolám.“

„Čeho se to týká?“ zeptal se Carella.

„Přinesl sem dneska ráno střelu.“

„Tos to vzal hopem.“

„Některý věci mají přednost,“ řekl Dorfsman. „Je to pokus o vraždu. Máš písadlo?“

„Spust,“ řekl Carella.

„Tentokrát to bylo snadné. Řekni mu, že je to remington magnum, čtyřiačtyřicítka, poloplašťová střela. Nevypálím na tebe všechny špinavé podrobnosti - to je slovní hříčka, Carella - jako pole v hlavni, stoupání drážek, průměr drážky a tak dále, ale můžeš říct Klingovi, že podle mých odborných znalostí vystřelil ten někdo z pistole značky Ruger ráže 44 Magnum Blackhawk. Jestli to chceš s větší parádou, tak mu řekni, že průměrná rychlost takový střely je sedmáct set stop. A že ta bouchačka stačí skolit jednou ranou grizzlyho.“

„Já mu to řeknu. Poslyš, můžeš mě přepojit na Grossmana?“

„Je pořád ještě u soudu.“

„Tak na Owenbyho.“

„Vteřinku.“

Na lince to cvaklo. Když Carella čekal na přepojení, snažil se připomenout si, na jakém pokusu o vraždu Kling v poslední době pracuje. Pokud věděl...

„Owenby.“

„Ahoj,“ řekl Carella. „Jak to vypadá s tou zprávou pro mě?“

„Odpoledne by měla ležet kapitánovi na stole.“
„Kdy ji bude čist?“
„Je u soudu, nevím, kdy se vrátí. Dneska už asi nepřijde.“
„Uvidí ji dneska?“
„Když se k tomu dostane.“
„Co kdybys mi poslal kopii?“
„Proti pravidlům,“ řekl Owenby.
„Tak mi řekni, co v ní je, buď tak laskav.“
„To nemůžu. Už mockrát se nám to nevyplatilo.“
„Oukej, tak já se k vám na ni přijdu podívat.“
„Ještě není přepsaná. Říkám ti, že odpoledne bude ležet na jeho stole. Zavolej ho ve čtyři nebo v půl pátý.“
„Tak ti teda děkuju,“ řekl Carella a zavěsil.

Úmyslně si vybral Ah Wongovu restauraci v centru na Booneově, a to ze tří důvodů. Za prvé mu Augusta řekla, že dopoledne bude pracovat ve fotografickém ateliéru „Móda jen pro vás“ blízko Ah Wonga; za druhé tam měla být v sobotu večer a on chtěl touhle pastí docílit, aby si třeba podvědomě vzpomněla, že se zapletla do lži a hledá příležitost, jak ho klamat; a konečně restaurace byla blízko soudních budov, kam si měl v úmyslu zajít pro soudní příkaz, jakmile bude mít v ruce slíbenou Dorfsmanovu zprávu.

Sešli se chvíli po poledni.

Zářila krásou tak, že skoro zapomněl na své rozhodnutí.

Stěžovala si, že musela pracovat celé dopoledne pod žhoucími reflektory, a on ji vyprávěl, jaký to byl dnes perný den u soudu, kde svědčil v případě ozbrojeného lupiče, kterého zatkl před dvěma měsíci. Nezmínil se jí, že nejdřív šel do laboratoře a nechal jim tam stělu, kterou na něj někdo vypálil včera večer. Opatrně se přiblížil pastí, kterou jí tak pečlivě nastražil.

„Mám bohužel dneska zase noční,“ řekl.

Na každého člena pátrací skupiny přišla noční jednou měsíčně a hned dvakrát za sebou; první od 16.00 do 1.00 a druhá od 1.00 do 9.00. Pak následovaly dva dny volna. Augusta to věděla. Věděla taky, že měl noční ani ne před dvěma týdny.

„Jak to přijde?“ zeptala se.

„Parker je marod,“ řekl.

Záměrně zvolil Parkera, protože byl jedním z mála kolegů, s kterým se společensky nestýkali; Meyera nebo Browna, ani jiného z těch, které znala, nechtěl riskovat. Telefonní rozhovor od manželky nebo přítelkyně by stačil zhatit celý plán.

„Měl včera devětadvacet, nastyd se,“ řekl Kling. „Možná, že si to jen vymýšlí, u Parkera to nikdy nevíš. Ale Pete mě poprosil, abych za něj dneska zaskočil.“

„A co to znamená?“

„Od jedny v noci do devíti ráno.“

Augusta mlčela. Zdálo se mu, že se jí tyčinky po cestě k ústům zachvěly. Oči měla sklopené, upírala je do talíře.

„Většina ostatních jsou po městě,“ řekl Kling. „Však víš, jak to chodí.“

„Kde tedy budeš?“

„Na ředitelství. V kanceláři, kterou nám přenechávají, je to na třetím patře, kdybys mě potřebovala,“ řekl a hned toho litoval. Nechtěl, aby telefonovala na ředitelství a sháněla ho. „Ale budeme většinu času na ulici,“ řekl.

„Já myslela, že jdeme večer do kina,“ řekla Augusta.

„No jo, co se dá dělat?“

„Vlastně stejně můžeme jít, ne? Když tam musíš být až v jednu?“

„Do té doby budu ve služebně, Gussie. Mám spoustu papírování kolem té sebevraždy, na který děláme.“

„S tím seconalem,“ řekla a přikývla.

„Ano, o tu jde. Ten záskok za Parkera má jedinou výhodu. Na ředitelství je klimatizace.“

„To je určitě výhoda,“ řekla Augusta a zaváhala. „Mohla bych jít do kina sama, vadilo by ti to?“

„Proč by mi to mělo vadit?“

„Potom, co ti ta maškara Monika řekla...“

„Já už jsem na to zapomněl,“ řekl Kling.

„Příště, až ji uvidíš, bude mít paruku,“ řekla Augusta. „Protože jí vyškubou vlasy, potvoře.“

„Nedělej nic, zač bych tě musel zatknout,“ řekl Kling a přinutil se k úsměvu.

„Já jí to nemůžu zapomenout, vážně.“

„Měla v hlavě,“ řekl Kling.

„Stejně...“

„Přestaň na to myslet,“ řekl a položil ruku na její. „Já na to zapomněl.“

„Jistě?“

„Na mou duši.“

„Tak dobře,“ řekla a usmála se.

„V kolik hodin musíš být zpátky?“ zeptal se.

Augusta se podívala na hodinky. „Ještě mám pár minut,“ řekla. „Takže spolu půjdeme na večeři nebo co?“

„Já jsem počítal, že si dám ve služebně chlebičku.“

Augusta se zaškaredila. „To znamená, že tě uvidím až zítra ráno v devět.“
„V půl desátý, než se dostanu domů.“
„To je ovšem báječný. Já zítra v půl desátý začínám.“
„Gussie, já jsem se neprosil Parkera, aby se hodil marod. Jestli mu vážně něco je...“
„Jsi ze všech nejmladší...“
„Ne, nejmladší je Tack Fudziwara.“
„... a proto na tebe vždycky spadne to nejhorší.“
„Tak to není, Gussie.“
Podívala se znova na hodinky. „Musím běžet,“ řekla. „Než začnou vyvádět.“ Odstrčila židli, přistoupila k němu, políbila ho na tvář a řekla: „Dávej si dneska pozor, ano?“
„Ty taky.“
„Já se doma zamknu,“ řekla, „nemusíš mít starost.“
„Myslím po cestě domů z kina.“
„Třeba ani nepůjdu. Kouknu se, co dávají v televizi. Zavolej mi, až přijdeš zítra domů, ano? Budu zase v „Módě jen pro vás“, číslo je v našem seznamu.“
„Zavolám.“
„Budu tam přesně od půl desátý.“
„Oukej.“
„Pa, miláčku,“ řekla a znova ho políbila na tvář. Pak šla rychle ke vchodu, kabelka přes rameno za ní vlála, u dveří se obrátila, poslala mu vzdušnou hubičku a zmizela. Seděl ještě pár minut u stolu, pak zaplatil a šel k telefonní budce vedle dveří do kuchyně. Vytočil rovnou číslo služebny, centrálu v úřadovně vynechal. Při třetím zazvonění se ozval Carella.
„Zrovna jdu na oběd,“ řekl. „Kde jsi?“
„Tady ve městě,“ řekl Kling. „Teď jsem přišel od soudu. Nevolaš mě Dorfsman z balistiky?“
„Volal. Je to značka Remington Magnum ráže 44. Kterej případ...“
„Řekl, jakej druh pistole to je?“
„Ruger Blackhawk.“
„Oukej, díky,“ řekl Kling. „Uvidíme se později,“ dodal a zavěsil dřív, než se ho Carella mohl vyptávat dál.

Poprvé ve své funkci jako policista, který odpřisáhl, že bude chránit zákony města, státu a lidu, Kling při podávání oficiální žádosti zalhal. Mimoto lhal nejen písemně, ale i ústně před soudcem Nejvyššího soudu. Klingovo místopřísežné prohlášení znělo:

1. Jsem detektiv pátrací skupiny 87. policejního revíru.
2. Mám informace založené na mé osobní znalosti a přesvědčení a na faktech sdělených mi na místě činu obětí, že v Hopperově ulici před číslem 641 došlo ve středu 13. srpna ve 23.00 k pokusu o vraždu.
3. Dále mám informace založené na mé vlastní znalosti a přesvědčení a na faktech sdělených mi obětí pokusu o vraždu, že při tomto pokusu bylo vystřeleno několik ran.
4. Mám další informace založené na mé vlastní znalosti a přesvědčení, že zbraň použitá při pokusu o vraždu byla Ruger Blackhawk ráže 44 s náboji ráže 44 Remington Magnum, jak dnes zjistil Michael Dorfsman z oddělení balistiky z náboje, který jsem já osobně zdvihl z chodníku před domem č. 641 v Hopperově ulici.
5. Podle další informace, zakládající se též na mé vlastní znalosti a přesvědčení, je nájemník jménem Bradford Douglas majitelem pistole téže ráže a odpovídající popisu pistole použité při pokusu o vraždu.
6. Na základě předchozí spolehlivé informace jakož i mé osobní znalosti je zde pravděpodobný důvod k domněnce, že pistole, již vlastní Bradford Douglas, by mohla být důkazem při trestném činu pokusu o vraždu. Žádám proto se vši úctou, aby soud vydal na přiloženém formuláři příkaz k domovní a osobní prohlídce Bradforda Douglase v domě č. 641 v Hopperově ulici, byt č. 51. V této věci nebyla dosud vznesena žádná předchozí žádost u jiného soudu, jiného soudce nebo úředníka.

Soudce, jemuž Kling předložil toto podepsané místopřísežné prohlášení, si ho pečlivě přečetl a pak se podíval přes obroučky brýlí.

„Co jsi dělal až tam, chlapče?“
„Vaše Ctihodnosti?“
„Je to daleko od 87. revíru, že ano?“
„Ano, jistě, Vaše Ctihodnosti. Nebyl jsem ve službě. Vracel jsem se z restaurace, když jsem slyšel střelbu.“
„Viděl jsi pachatele?“
„Neviděl, Vaše Ctihodnosti.“
„Takže máš jen slovo obětí, že jde o pokus o vraždu.“
„Slyšel jsem výstřely, Vaše Ctihodnosti, a sebral jsem z chodníku nábojnici, což se mi zdá nepochybný důkaz o tom, že někdo vystřelil z pistole.“
„Ne ale nezbytně, že jde o pokus o vraždu.“
„Pravda, Vaše Ctihodnosti, ne nezbytně. Oběť to však jako takový popsala.“
„Jako pokus o vraždu?“
„Ano, Vaše Ctihodnosti. Bylo vystřeleno rovnou na něj.“
„A ty jsi přesvědčený, že zbraň použitá při tomto pokusu o vraždu může být nalezena v bytě, který chceš prohledat?“
„Ano, Vaše Ctihodnosti, jsem o tom pevně přesvědčený.“

„Odkud máš tuto informaci?“
„Od domovníka v dotyčném domě, jmenuje se Henry Watkins. Viděl tu pistoli, Vaše Ctihodnosti.“
„Kdy máš v úmyslu tu prohlídku provést?“
„Dnes večer, Vaše Ctihodnosti. Jakmile si zjistím, že je pan Douglas doma.“
„Hmmm,“ řekl soudce.
„Vaše Ctihodnosti, prosím také o doložku „bez vyzvání“.“
„Jaký k tomu máš důvod?“
„Informaci a přesvědčení, že v tom bytě je vražedná zbraň, Vaše Ctihodnosti. Magnum ráže 44 a je velice výkonná -“
„Ano, jistě,“ řekl soudce. „Podepíšu příkaz i s doložkou.“
„Děkuju, Vaše Ctihodnosti,“ řekl Kling, vytáhl kapesník a otřel si čelo.

Ta lež, přesvědčoval sám sebe, je lži jen částečně. K pokusu o vraždu došlo a zbraň, kterou popsál, byla skutečně včera večer použita. Ale Henry Watkins ani nikdo jiný mu neřekl, že takovou pistoli vlastní Bradford Douglas; kdyby ji dnes skutečně našel v jeho bytě, byla by to nevídaná trefa. Půjde tam večer hledat Augustu. Doložka „bez vyzvání“ ho opravňuje vyrazit dveře. Žádné schovávání ve skřini nebo v koupelně, dopadne ji při činu.

Když sešel dolů po širokém bílém schodišti soudní budovy, obalilo ho vedro jako rubáš; byl si pochmurně jistý, že dneska večer to skončí. A on tolik toužil, aby to nebyl konec, ale začátek, aby on a Augusta vyšli ze všeho noví a čerství a zářili naději.

Naděje, jak známo, má křídla.

Halloran ho pozoroval, jak schází po schodišti.

Byl by rád věděl, co tam dělal. Ráno šel k soudu, ve dvanáct se sešel s tou zrzkou na oběd, pak se zase vrátil k soudu. Ta zrzka bude jeho manželka, nebo nějaká sprostá holka, která s ním žije. Zejtra ráno bude žít s mrtvolou.

Včera se netrefil, ale podruhé se to nestane.

Dneska večer se trefo.

Dneska večer strčí bouchačku tomu parchantovi do ksichtu a udělá to pořádně, ať žere hlaveň a žvejká náboj, než mu utrhne hlavu.

Dneska večer.

Ve čtyři odpoledne zavolal Carella do Grossmanovy kanceláře. Telefon zvedla žena, která se představila jako paní DiMarco, jedna z laboratorních asistentek.

„Pan kapitán tu není,“ řekla. „Kdo volá?“

„Detektiv Carella, 87. revír. Víte, kdy bude zpátky?“

„Právě odešel. Byl celý týden u soudu, a když tam někdo tráví tolik dní, má právo odejít.“

„Takže bude pryč celý den, chcete říct?“

„Ano, bude pryč celý den.“

„Věděla byste, jestli měl možnost prohlédnout si nějaké papíry, co měl na stole?“

„Prohlížel si nějaké papíry, ano. Dokonce si jich pár vzal s sebou domů.“

„Děkuju,“ řekl Carella. „Zavolám ho domů.“

„On nešel domů.“

„Vy jste právě řekla -“

„To jsem mínila obrazně. Šel se svou ženou na večeři.“

„Dobře. Zavolám ho tedy později večer.“

„Co kdybyste ho zavolal raději zítra ráno? Lidi nejsou rádi, když je někdo vyrušuje doma.“

„Na shledanou, paní DiMarco,“ řekl Carella a zavěsil.

Bude to muset přece jen počkat.

Město se poddalo noci s vděčným povzdechem.

Ne že by teplota tak moc klesla. Vlhka taky neubýlo. Ale noc přinesla zdání úlevy, nepravdivý dojem, že tma se rovná chladu. Alespoň slunce však zmizelo z oblohy, jeho žhoucí dopad byl už jen neoplakávanou vzpomínkou.

Tak tedy nastala noc.

10

Chtěl si být jistý, že jí poskytl dost času, aby tam došla.

Zavolala mu v devět hodin do služebny a řekla, že do toho kina přece jen půjde, jestli mu to nevadí, a chytne představení v půl desáté, kino je hned za rohem, a tak o ni nemusí mít strach, ulice jsou osvětlené. Pak zadrmolila jméno filmu, který uvidí, román, podle kterého byl natočený, hvězdy, které v něm hrají, a dokonce i kritiku, kterou o něm četla. Pečlivě vypracovaný domácí úkol!

Teď bylo něco málo po desáté.

Okna v prvním patře domu v Hooperově ulici svítila. Malíř Michael Lucas byl doma. V druhém patře byla rozsvícená jen okna bytu, kde bydlely Martha a Michelle. V třetím a čtvrtém patře byla tma jako obvykle, Franny od vedle byla

zřejmě někde venku se svým Zooeyem. V pátém patře svítilo jen jedno okno na severním konci Douglasova bytu - ložnice, řekl si Kling.

Čekal.

Světlo po chvíli zhaslo.

Přešel ulici a zazvonil na domovníka. Henry Watkins, s kterým mluvil minulé úterý, otevřel dveře a Kling se mu ohlásil.

„Co zas?“ zeptal se Watkins.

„Pořád ta uprchlice,“ řekl Kling. „Musím se ještě na ledacos zeptat.“

„Poslužte si,“ řekl Watkins. „Až budete hotov, můžete odejít sám, jen za sebou pořádně přibouchněte dveře.“

„Díky,“ řekl Kling.

Počkal, až se Watkins vrátí do svého přízemního bytu, a pak se vydal nahoru. V prvním patře za Lucasovými zavřenými dveřmi vyřvávalo stereo rokenrolovou hudbu. V druhém patře se z bytu těch dvou ženských neozývalo nic, když jej míjel. V třetím patře prošel kolem ateliéru Petera Langa a vydal se do čtvrtého. Světlo na chodbě pořád ještě nesvítilo. Opatrně se potmě došátral do pátého patra.

Srdce mu bušilo jako o závod.

Carella zastihl Grossmana doma až večer ve čtvrt na jedenáct. První, co Grossman řekl, bylo: „Mám pro tebe sólokapra.“

Chystal se povědět mu vtip. Carella po telefonu doslova cítil veselí v jeho hlase. Grossman byl velký a hranatý muž, který by se byl víc hodil na nějakou farmu v Nové Anglii než do sterilního prostředí policejní laboratoře. Za brýlemi vyhlížely bezelstné modré oči. Jeho chování se vyznačovalo směsí jemnosti, klidu a vřelosti a připomínalo staré zlaté časy, i když vědecká fakta vyštěkával se staccatovou autoritou. Ne ovšem, když vyprávěl vtipy.

„Jeden advokát, takto gauner, se má dostavit k soudu dole ve městě,“ začal Grossman. „K trestnímu. Ty víš, jak je těžký tam zaparkovat.“

„Vím,“ řekl Carella a usmíval se předem.

„Tak milej advokát objíždí blok jednou, dvakrát, ví, že soudce, ke kterému jde, je puntičkář. Nakonec zaparkuje na zakázaném místě a nechá v autě lísteček. Na lístečku stojí: 'Jsem advokát a musím být u soudu v trestní kauze. Je pozdě, objíždím to tady už dvacet minut a nakonec jsem musel zaparkovat tady. Promiňte mi ten přestupek.' Vytáhne pětidolarovku, pěkně ji složí a strčí lístek i s ní za stěrač.“

„Odpusť nám naše hříchy,“ řekl Carella; úsměv ho neopouštěl.

„Jo a pět dolarů,“ řekl Grossman. „Za čtyři hodiny se vrátí k vozu a lístek i s prachama jsou pořád ještě za stěračem, ale taky předvolání na policii za nedodržení zákazu parkování a psaníčko od strážníka, který předvolání vystavil. V strážnickově psaníčku stojí: 'Já to tady obcházím už dvacet let. Neuvádějte nás v pokušení.'“

Carella se rozesmál. Policajti ze všeho nejvíc milují vtipy o nepovedených pokusech o úplatek.

„Tak co, máme lepší náladu?“ zeptal se Grossman a kuckal se smíchy.

„Nepředstavitelně,“ řekl Carella. Přistihl se, že kdykoli mluví s Grossmanem, vyjadřuje se slovy, která by ho jindy nenapadla. „Jenže - co máš pro mě v tom Newmanově případu?“

„Nic.“

„To je teda pomoc,“ řekl Carella. „Podle Owenbyho měla zpráva být -“

„Ale jo, zprávu mám, ležela mi na stole, když jsem se odpoledne vrátil od soudu. Mám ji dokonce tady u sebe, nejsem svědomitej?“

„Tak proč říkáš, že nic? Viděl jsem techniky, jak brali otisky, kde se jen dalo.“

„Ale jo, otisků je řůa. Všechny patří mrtvým a jeho ženě.“

„Nějaký cizí?“

„Žádný.“

„Co na termostatu?“

„Zrovna to mám na jazyku, z tebe se stává jasnovidec. Vzhledem k tomu vedru měl být termostat v permanenci, že mám pravdu? Dokonce i při normálním počasí nenechávají lidi termostat na pokoji; když je horko, stáhnou ho, aby se ochladilo, a když se ochladí, zase teplotu zvednou. Normálně bys očekával, že na něm budou jeho i její otisky, ale jsou tam? Nejsou! Termostat někdo důkladně otřel. Bydleli tam sami?“

„Jen oni dva,“ řekl Carella.

„Tak mi pověz, kde jsou jejich otisky? Jeho i její. Našli jsme jich spoustu na záchodě, to je místo, kam vždycky koukáme, protože splachovadlo nikdo neutírá, prostě ne. Zadek si utrou, splachovadlo ne. Máme odtamtud otisk jeho prostředníku pravý ruky, jejího ukazováčku, oukej, to je v pořádku. Ale z termostatu vůbec nic.“

„Říká ti to něco?“ zeptal se Carella.

„Říká to něco tobě?“ opáčil Grossman.

„No, snad...“

„Víc než snad,“ řekl Grossman.

„Jak to?“

„Předpokládejme, že paní domu je příčinlivá hospodyňka, která utírá všechno, na co někdo jen sáhne. Vycházíme z toho. A tak ona nebo její pomocnice - mají někoho?“

„Mají uklízečku. Ale ta je od poloviny července pryč.“

„Dobrá, tím se vysvětluje, proč jsme našli jen otisky obou manželů. Dá se soudit, že od poloviny července se v tom bytě aspoň jednou uklízelo?“

„Řekl bych, že dá.“

„Předpokládejme dále, že paní domu uklízela sama. Běhala by i abnormálně pořádná osoba po bytě a uklízela a otírala všechno, co jí přijde pod ruku? Včetně lahvičky seconalu?“

„Co to povídáš?“

„Ta lahvička byla otřená, Steve.“

„Tvrdíš, že na tý flaštičce nebyly žádný otisky?“

„Tvrdím, že nebyly, přesně tak.“

„To snad ne!“

„Říkám ti, co jsme zjistili. Nebo v tomhle případě nezjistili.“

„Jestli ji měl Newman v rukou, tak tam musely být! Chlap, který spolkně devětadvacet seconalů, nevstane a neutře z lahvičky své otisky.“

„Byla čistá bez poskvrnky, Steve.“

Oba chvíli mlčeli.

„Ty si myslíš, že je mohla otřít ona?“ zeptal se Grossman.

„Byla v Kalifornii, když ho někdo vraždil.“

Grossman se zase odmlčel. Pak řekl: „Má nějakého přítele nebo přítelkyni?“

„Já nevím,“ řekl Carella.

„Co takhle kdyby ses jí na to zeptal?“ řekl Grossman.

Stál přede dveřmi bytu č. 51 a poslouchal.

Ticho jako v hrobě.

Vytáhl pistoli z ramenního pouzdra a přendal ji do pravé ruky, ucouvl ode dveří a kopl do zámku. Dveře povolily, rozlétly se třísky. Vrazil dovnitř, trochu přikrčený, a mával před sebou pistolí, zleva pod dveřmi na konci chodby k němu pronikalo světlo. Blížil se k té světlé škvíře, když se dveře otevřely a na chodbě se objevil Bradford Douglas.

Byl nahý a v pravé ruce držel baseballovou pálku. Zastavil se a jeho tmavá silueta se odrážela od osvětleného obdélníku dveří. Než opatrně vkročil do tmy před sebou, zaváhal.

„Policie,“ řekl Kling, „stůjte a nehýbejte se!“

„Pro...?“

„Nehýbejte se!“ řekl Kling.

„Co se k sakru děje? Kdo...“

Kling postoupil do světla linoucího se z ložnice a Douglas ho rázem poznal. Počáteční strach - myslel, že se k němu vloupal zloděj - se okamžitě změnil v rozhořčení. A pak spatřil v Klingově ruce pistoli a do rozhořčení se přimísil nový strach, ale rozhořčení zvítězilo. „Co si, chlače drzá, myslíte, takhle ke mně vrazit?“ zařval.

„Mám příkaz,“ řekl Kling. „Kdo je s vámi v ložnici?“

„Do toho vám nic není,“ odsekl Douglas. Pořád ještě třímal v pravé ruce pálku. „Jakej příkaz? Co je to za blbost?“

„Tady,“ řekl Kling a sáhl do kapsy. „Odložte tu pálku.“

Aniž se otočil, Douglas hodil pálku do ložnice. Kling vyčkával, až si přečte příkaz. Ložnice měla okna do Hopperovy ulice a na té straně budovy nebyl nouzový východ. Pokud se Augusta nerozhodne vyskočit na ulici, není žádný spěch. Podíval se přes Douglase do ložnice. Z místa, kde stál, nebylo vidět na postel, jen na prádelník, křeslo a stojací lampu.

„Pokus o vraždu?“ četl Douglas z příkazu. „Co to máte s pokusem o vraždu?“ Četl dál. „Já tu bouchačku, co se tu popisuje, nemám. Nemám vůbec žádnou. Kterej debil řek, že...?“

„Nemám čas strávit tu celou noc,“ řekl Kling a napřáhl levou ruku. „Ten příkaz mě opravňuje, abych prohledal vás i váš byt. Podepsal ho -“

„Ne tak hrr, člověče,“ řekl Douglas a četl dál. „Kde jste vzal tu pitomou informaci? Kdo vám namluvil, že mám tu bouchačku?“

„Na tom nezáleží, pane Douglassi. Dočetl jste?“

„Já pořád ještě -“

„Vraťte mi to. A podíváme se dovnitř.“

„Je tam se mnou někdo,“ řekl Douglas.

„Kdo?“

„Ten příkaz vás neopravňuje...“

„O tom se budeme bavit až potom.“

„Ne, budem se o tom bavit už teď,“ řekl Douglas.

„Tak poslouchejte, vy blázne,“ řekl Kling a strčil Douglasovi pistolí pod nos. „Chci prohledat vaši ložnici, chápete?“

„Nerozčilujte se,“ řekl Douglas a ucouvl.

„Rozčiluju se,“ řekl Kling. „A hodně. Ustupte!“

Odstrčil Douglase stranou a vrazil do ložnice. Postel stála u stěny na druhém konci pokoje. Příkrývka byla odhozená. Postel byla prázdná.

„Kde je?“ zeptal se Kling.

„Asi v koupelně.“

„Které dveře?“

„Tady vedle sterea,“ řekl Douglas.

Kling přešel pokoj a vzal za kliku. Dveře byly zamčené.

„Otevřete!“

Za dveřmi bylo slyšet ženský pláč.
„Otevřete, nebo vyrazím dveře!“ řekl.
Pláč neustával. Slyšel, jak naolejovaný zámek klapl. Zatajil dech a čekal. Dveře se otevřely.
Nebyla to Augusta.
Byla to malá tmavovlasá dívka s usazenými hnědými očima; svou nahotu zakrývala osuškou.
„Má příkaz, Felice,“ řekl Douglas za ní.
Dívka nepřestávala vzlykat.
„Je tu ještě někdo?“ zeptal se Kling. Najednou si připadal jako nebetyčný břídl.
„Nikdo,“ řekl Douglas.
„Chci si prohlídnout ostatní místnosti.“
„Poslužte si,“ řekl Douglas.
Prošel celý byt, rozsvěcel před sebou a prohlédl každý kout a každou skříň. V bytě nebyl nikdo další. Když se zase vrátil do ložnice, Douglas a dívka byli oblečení. Dívka seděla na krajíčku postele a dosud plakala. Douglas stál vedle ní a snažil se ji uchlácholit.
„Když jsem tu byl v úterý večer, řekl jste mi, že den předtím jste měl hosta,“ řekl Kling. „Kdo to byl?“
„Kde máte v tom svým příkaze, že...“
„Pane Douglassi,“ řekl Kling, „řečí o mém příkazu už bylo ažaž. Chci jen vědět, kdo byl tady u vás v pondělí mezi dvanáctou a druhou hodinou.“
„Já... nerad bych vám to prozrazoval.“
„Byl byste ještě miň rád, kdybych vám dal poslat soudní předvolání,“ řekl Kling. „Kdo to byl?“
„Jeden můj přítel.“
„Co tady dělal?“
„Dovolil jsem mu, aby použil můj byt.“
„K čemu?“
„On... on chodí s jednou dívkou.“
„S kým?“
„Já nevím, jak se jmenuje.“
„Setkal jste se s ní někdy?“
„Ne.“
„Tak nevíte, jak vypadá?“
„Larry říká, že je to nevidaná krasavice.“
„Larry?“
„Můj přítel.“
„Larry a jak dál?“ vyhrkl Kling.
„Larry Patterson.“
Kling přikývl.
„Je ženatý a ta jeho je vdaná,“ řekl Douglas. „Potřebovali místo, kde by se mohli slízat, tak mu půjčuju tady ten svůj kvartýr. Dělán s ním často, je to jeden z těch uměleckých lidí v -“
„Chelsea TV,“ řekl Kling. „Děkuju, pane Douglassi, omlouvám se, že jsem vás vyrušil.“ Podíval se na plačící dívku.
„Promiňte, slečno,“ zamumlal a rychle vypadl z bytu.

Nezavolal jí předem, že přijde. Při hovoru s Grossmanem byl v posteli, ale rychle se oblékl a odešel, aniž probudil Teddy, která spala vedle něho. Teď, když šel kolem usmívající se sochy generála Richarda Josepha Condon, uvažoval o možnosti rozumného vysvětlení pro lahvičku, z níž byly ořeny otisky prstů, a dospěl k závěru, že žádné neexistuje.
Vrátnému ve vestibulu domu Susan Newmanové se legitimoval a požádal ho, aby ho neohlašoval. Vrátný se bránil, oháněl se domovním řádem a právními předpisy. Carella mu řekl, že by ho nerad obvinil z maření služební povinnosti podle článku 205.55 trestního zákona, a zacitoval mu, že „osoba, která záměrně brání nebo oddaluje odhalení či zatčení, se dopouští spolupráce -“
„Jaký spolupráce?“ ohradil se vrátný. „Jakpak -“
„Nepřibližujte se k telefonu,“ řekl Carella a zamířil k výtahu.
Vystoupil ve třetím poschodí a rychle šel k bytu 3 G. Chvilí poslouchal za dveřmi a pak zazvonil.
„Kdo je?“ zeptal se ženský hlas.
Anna Newmanová.
„Policie,“ řekl. „Detektiv Carella.“
„Ach!“ Jediné slovo a pak ticho. „Moment, prosím,“ řekla.
Když otevřela dveře, měla na sobě dlouhý modrý župánek a pod ním růžovou noční košili, která vykukovala z jeho špičatého výstřihu. Byla bosa.
„Promiňte, že vás obtěžuji tak pozdě, ale...“
„To nevadí,“ řekla. „Pojďte dál.“
Vešel za ní do malé předsíně a čekal, než zase zamkla. Když šli spolu do obývacího pokoje, zeptal se: „Vaše paní tchyně je doma?“
„Už spí,“ řekla Anna. „Je skoro jedenáct, pane Carella, už jsem se taky chystala do postele.“
„Ano, já vím, je mi moc líto, paní Newmanová, ale my se snažíme případ uzavřít, a já bych se vás rád zeptal ještě na několik věcí.“

„Samozřejmě,“ řekla. „Jenže já musím brzo ráno vstávat, víte -“
„Budu se snažit být stručný, paní Newmanová. Víte o tom, že váš manžel zanechal závět?“
„Ano, vím.“
„Kdy jste se o tom dověděla?“
„V pondělí ráno. Volal mě náš advokát a informoval mě.“
„Váš advokát...?“
„Charles Weber. Z kanceláře Webera, Herzoga a Llewellyna.“
„Předtím jste o tom nevěděla?“
„Ne.“
„Víte, kdy byla závět sepsaná?“
„Nevím.“
„Tři týdny předtím, než váš manžel zemřel, paní Newmanová.“
„Opravdu? Jerry se o tom nikdy nezmínil.“
„Víte, co závět obsahuje?“
„Ano, Charlie mi to přečetl.“
„Víte tedy, že váš manžel odkázal přes dva miliony dolarů -“
„Ano, to vím.“
„A že vy nejste v závěti vůbec jmenována?“
„Mně odkázal pojistku.“
„Ve výši sto tisíc dolarů.“
„Ano, tak mi to Charlie řekl.“
„Co tomu říkáte, paní Newmanová?“
„Čemu?“
„Že dostanete sto tisíc a cizí člověk dva miliony.“
„Já vlastně nevím, co tomu říkám.“
„Něco snad přece.“
„Že by zklamání?“ řekla s chabým úsměvem. „Nebo smutek?“
„A nezlobíte se?“
„Jestli se zlobím? Ne, to ne. Jsem jen smutná a zklamaná, pane Carello. Skoro patnáct let jsem byla milující a loajální žena, víte. Když si pomyslím, že... ale ne, na tom nezáleží. Co se stalo, stalo se. Nepotřebuju dva miliony dolarů. Nejsem člověk, který zbůhdarma utrácí. Mám svou práci, vystačila bych s tím, co si vydělám, i bez toho, co budu mít z té pojistky.“
„Znáte pana Kerna?“ zeptal se Carella.
„Ano. Můj tchán vystavoval své obrazy v Kernově galerii. Ostatně, byl to Louis, kdo oceňoval obrazy, které manžel zdědil.“
„Věděla jste, že pan Kern znal obsah závěti už před smrtí vašeho manžela?“
„Ne, to jsem nevěděla. Jak...?“
„Byl informován.“
„Kým?“
„Bývalou ženou vašeho manžela, Jessikou Herzogovou.“
„Jak ta věděla... ale ano, chápu. Její bratr pracuje pro tu firmu, že?“
„Je jeden z partnerů.“
„Ano, ovšem. Ale já jsem vůbec netušila, že Jessica Louise zná.“
„Jsou milenci,“ řekl Carella.
„Louis a Jessica? Děláte si legraci!“ řekla a usmála se. „To je ale k smíchu!“
„Je to fakt,“ řekl Carella.
„Dějou se ještě podivnější věci, vidíte?“ řekla Anna a zavrtěla hlavou. „Louis a Jessica? To bych nikdy neřekla!“
„Mohl někdo z nich vědět, že odjíždíte do Kalifornie?“
„Myslíte Louis? Nebo Jessica?“
„Ano.“
„Určitě nemohl. Louise jsem neviděla už léta letoucí a Jessiku... jistě pochopíte, že jsme se zrovna nemilovaly.“
„A říkáte, že jste před pondělkem dopoledne o té závěti nevěděla?“ zeptal se Carella.
„Nevěděla.“
„Manžel se vám o ní nikdy nezmínil?“
„Nikdy.“
„Není to zvláštní?“
„Jerry byl trochu zvláštní.“
„Chci říct,“ řekl Carella, „že se mi zdá divné, když muž nemluví o své závěti s vlastní ženou.“
„Já myslím, že když muž nejmenuje svou ženu v závěti, asi se mu moc nechce jí to říkat, nezdá se vám?“
„Napadá vás nějaký důvod, proč se váš manžel rozhodl změnit svou závět?“
„Ne, nenapadá.“
„Mohl mít důvod k podezření, že se s ním chcete rozvést?“
„Nemohl.“
„Vy jste ale měla v úmyslu ho žádat o rozvod?“

„Ano, jenže to bylo nedávné rozhodnutí.“

„Ale uvažovala jste o něm už delší dobu, že?“

„Tak dlouho ne.“

„Jak dlouho?“ zeptal se Carella.

„Přesně to říct nedovedu.“

„Déle než měsíc? Když váš muž změnil závět?“

„Já jsem se o té změně dověděla teprve v pondělí. Ach, už chápu,“ řekla Anna. „Vy si myslíte, že jsem v záchvatu dětinské uraženosti, když jsem se dověděla, že už nefiguruju v jeho závěti, začala přemýšlet o rozvodu. Kéž by všechno v životě bylo tak jednoduché! Ne, pane Carello, nevěděla jsem o jeho nové závěti a nemá to nic společného s mým přáním rozvést se. Měla jsem toho všeho už dost. Pořád po něm uklízet a podporovat jeho sebevědomí, napomáhat...“ Znova zavrtěla hlavou. „Víc než dost. Na pobřeží, když jsem tam byla minulý týden, jsem si s konečnou platností uvědomila, že chci pryč, že chci znova volně dýchat. Zavolala jsem tchyni a řekla jí, co hodlám udělat. Dala mi své požehnání. Jak vidíte, tak mi opravdu nezáleží na tom, že nezdědím dva miliony dolarů. Dva miliony dolarů by neškodily, to jistě, ale nezáleží na nich, nezáleží mi ani na těch sto tisíci dolarech, na té stotisícové pojistce. Třeba to těžko pochopíte, ale mně je to doopravdy jedno. A nezlobím se ani v nejmenším. Jsem jen zklamaná a smutná, jak jsem už řekla. Sloužila jsem mu skoro patnáct let. Cítím zklamání a smutek, ale - a k tomu se vám přiznám - taky ohromnou úlevu. Budu zase žít! Ani nevíte, jak dobré to bude!“

„Paní Newmanová, vy jste mi řekla, že máte uklízečku, pamatujete?“ zeptal se Carella.

„Ano, mám paní, chodí jednou týdně.“

„Který den?“

„V pátek.“

„Vy jste odjela do Kalifornie taky v pátek, že?“

„Ano.“

„A vrátila se příští pátek?“

„Ano.“

„Byla tam vaše uklízečka to ráno, když jste odjížděla?“

„Ne, byla už v Georgii, to jsem vám přece říkala.“

„A v pátek, když jste se vrátila, tam taky nebyla?“

„Ne.“

„Takže když tam nebyla, nemohla uklízet.“

„Pane Carello, promiňte, ale co -“

„Paní Newmanová, vy jste ten den uklízela? Oťřela jste například termostat?“

„Prosím?“

„Termostat.“

„Jestli jsem ho otírala, jste se ptal?“

„Ano.“

„Proč bych to dělala?“

„Nemám tušení. Otírala jste ho?“

„Ne, ovšem že ne.“

„Technici z naší laboratoře prohledali kolem desáté hodiny celý byt. To znamená, že poprášili termo -“

„Poprášili?“

„Kvůli otiskům. Termostat a všechno ostatní. Vy jste se vrátila domů v půl deváté, jak jste mi řekla...“

„Ano.“

„Mohl tam být někdo, kdo by mezi půl devátou a desátou oťřel ten termostat?“

„Já... já... opravdu nevím...“

„Anebo lahvičku se seconalem?“

„Cože?“

„Seconal. Tu lahvičku, kterou musel váš manžel vzít do ruky, jestliže spáchal sebevraždu.“

„Já... já... vážně nevím...“

„Neudělala jste to vy? Určitě ne?“

„To se rozumí, že jsem to neudělala! Proč bych... ovšem že ne! Běžela jsem rovnou dolů zavolat policii. Nebyla jsem v bytě déle než... minutu nebo dvě... ne víc než -“

Najednou umlkla.

Carella na ni zíral. Když se mu za zády ozval hlas, překvapeně se otočil a spatřil ve dveřích vedoucích do ložnice Susan Newmanovou v šafránově žlutém prošívaném županu. Na rtech měla slabý úsměv člověka, který prohrál.

„Holčičko,“ řekla, „myslím, že pan Carella to už ví.“

„Ach panebože,“ řekla Anna, zhluboka se nadechla a pevně zavřela oči.

Bylo po všem.

Postaví se jí, až se vrátí domů z „kina“, kam odešla, řekne jí: Víš o tvé pondělní schůzce s Larrym Pattersonem a o tom, že jste si to rychle rozdali ve vypůjčeném bytě, víš všechno o tobě a o tvém ženatém amantovi, prokoukl jsem tvou lež o tom vymyšleném natáčení před Všeobecnou nemocnicí! Postaví ji před nepopiratelný fakt, že muž, s kterým pojede do Jižní Ameriky, je právě ten Larry Patterson, její mileneček, řekne jí, ať to skončí, ať už je toho konec! Konec.

Když se vrátil domů, bylo skoro půl dvanácté.

Vsunul klíč do zámku a otevřel dveře. V bytě byla tma. Sáh po vypínači vedle dveří a rozsvítil. Byl k smrti unavený a měl hlad jako vlk. Právě mířil do kuchyně, když se z ložnice ozval jakýsi zvuk.

Zvuk byl tlumený - jako od lupiče, kterého překvapí někdo, kdo se nečekaně vrátí domů, byl to jen pouhý šelest, šepot za zavřenými dveřmi ložnice. Sáh po ramenním pouzdru a vytáhl pistoli. Byla to pětiranová osmatřicítka Smith & Wesson, jubilejní model, s dvoucoulovou hlavní. Věděl, že v ložnici není lupič, je tam Augusta, věděl také, že není sama, a doufal, že se mylí, a ruka svírající pažbu z ořechového dřeva se mu zpotila.

Málem se otočil a odešel. Málem zasunul pistoli zpět do pouzdra a obrátil se zády k tomu, co se dělo za zavřenými dveřmi ložnice, málem vyšel z bytu a z jejich někdejšího společného života, málem se vyhnul střetnutí - ale pochopil, že se mu nemůže vyhnout, a najednou dostal strach. Prošel pokojem ke dveřím ložnice a pistole se mu trásla v ruce. Vrah se sekerou za dveřmi by v něm vyvolal stejný pocit.

A pak se strach z konfrontace změnil v cosi neznámého a ještě děsivějšího, v slepý a živelný vztek. Cizinec v jeho bytě, který se mu vetřel do ložnice, Larry Patterson, milenec jeho ženy! Past sklápala! Myslela si, že bude mít noční, „funerbráka“, jak říkali, věděla, že je bezpečná až do rána, kdepak kino! Film se odehrává tady v ložnici, v jeho ložnici, obscénní pornografický film tady, za těmi zavřenými dveřmi!

Vzal levou rukou za kliku a otevřel dveře. I v tom posledním okamžiku neztrácel naději, doufal, že v ložnici nenajde Augustu, Augustu a jejího milence, nýbrž nějakou dívenku jménem Felice nebo Agnes nebo Charity, doufal, že došlo k nějaké chybě, že jde jen o komedii plnou omylů, které se budou v příštích letech všichni smát.

Ale Augusta to samozřejmě byla.

A Augusta ležela nahá v jejich posteli, nesmyslně tiskla k ěadrům přikrývku, aby zakryla svou hanbu, chránila svou nahotu před pátravým zrakem vlastního manžela, zelené oči rozšířené, vlasy rozčuchané, kapičky potu na překrásných lícních kostech, které byly jejím jménem. A muž, s nímž tam byla, měl na sobě jen krátké spodky a sahal po kalhotách složených na židli vedle postele; byl malý a šlachovitý a vypadal jako Genero s těmi černými vlasy a hnědými očima vytřeštěnými hrůzou, na pohled celý Genero, absurdní Genero, ale byl to Larry Patterson, Augustin milenec, a když se otočil od židle, na níž ležely jeho kalhoty, vypravil ze sebe: „Nestřilejte!“ Kling na něj namířil.

Nechybělo mnoho a zmáčkł spoušť, dovolil hněvu a ponížení, aby mu vtrhly do mozku, spojily se tam s nějakými těmi nervovými zakončeními a ty by vyslaly signál ukazováčku pravé ruky, aby vystřelil. Aby vystřelil jednou a pak ještě a ještě na toho cizince, který byl v tu chvíli stejně bezmocným terčem jako papíroví panáčky na střelnici v policejní akademii. Udělej to! Skoncu s tím!

Ale pak - a bylo to proti všem zásadám, které do něho vtlučkali celá ta léta strávená u policie: Nikdy se nevzdávej zbraně, drž se své zbraně, tvá zbraň je tvůj život, chraň svou zbraň a nepouštěj ji - mrštil najednou pistolí přes pokoj, jako kdyby ho páčila do ruky, mrštil ji vši silou, které byl schopen, a byl překvapený, když narazila na vázu na prádelníku a rozbila ji. Porcelánové úlomky se rozlétly vzduchem jako střepy jeho mrtvého manželství.

Jeho pohled se setkal s Augustiným.

Ty dva páry očí řekly všechno, co se dalo říct - a nedalo se říct nic. Odvrátil se a slepě vyběhl z ložnice, rozrazil dveře od bytu a vyřítit se na schody, aniž za sebou zavřel; oči ho pálily neprolitými slzami, seběhl po schodech do vestibulu před vchodem, otevřel a do obličeje ho udeřila horká noc jako zaťatá pěst - a najednou ho zezadu někdo popadl a vtáhl zpátky do domu.

Paže kolem jeho krku byla masitá a silná. Zvedl ruce a hledal ji. Jakýsi hlas šeptal někde blízko jeho ucha: „Těbůh, ty hajzle!“ a ucítil u spánku hlaveň pistole. Já jsem svou zahodil, prolétlo mu hlavou. A pak, protože mu léta vštěpovali, že špatná situace se může jen zhoršit a že pokud nepodnikne něco hned, bude pak už pozdě, zvedl instinktivně pravou nohu a dupl podpatkem útočníkovi na nárt. Současně mu plnou silou vrazil loket do břicha, otočil se, jako by ho chtěl obejmout, odstrčil levou rukou pistoli a zaťal mu ohnuté prsty pravé ruky do očí. Pistole vystřelila s ohlušujícím rachotem, ze stropu se začala sypat omítka a muž se rozeřval, když se mu Kling dobýval do očí a vrazil mu koleno do rozkroku, praštil ho nemilosrdně hranou ruky přes kořen nosu a bušil do něj tak, že mu to div nevrazilo úlomky kostí do mozku. Muž s pistolí dosud v ruce se zapotácel, Kling proti němu vyrazil hlavou a střelil se mu do čelisti: „K zemi, ty zvíře!“ Pistole opět vypálila a výstřel se rozlehl v malém těsném vestibulu jako rána z děla; vlhký vzduch se naplnil pachem střelného prachu. Kling se znovu rozmáchl, udeřil chlapa do ohryzku a konečně pocítil, že se přestal bránit, že ochabuje; nakonec se mu svalil k nohám jako obrovský dub. Pistole zazvonila na podlaze vedle nich.

Kling sotva popadal dech, když se na něj podíval.

Neznal ho.

Odepjal od pasu železka a spoutal mu ruce za zády. Pak si sedl na schody pořád ještě téměř bez dechu, sepnul ruce před sebou, jako kdyby se modlil, svěsil hlavu a zadržované slzy se konečně vyhrnuly.

11

Oficiální výslech se konal v poručíkově kanceláři na policejní stanici 87. revíru v sedm minut po půlnoci patnáctého srpna, týden potom, co byla nalezena mrtvola Jeremiaha Newmana v jeho bytě na Silvermineském Oválu. Přítomni byli detektiv poručík Peter Byrnes a detektiv 2. třídy Stephen Carella, z okresního státního zastupitelství Anthony Constanza. Policejní stenograf zapisoval každé pronesené slovo, otázky kladl Anthony Constanza. Odpovídaly nejdřív Anna Newmanová a po ní Susan Newmanová.

Ot.: Paní Newmanová, vy jste řekla policistům, kteří vás zatýkali, že jste vinna smrti...

Odp.: Částečně vinna.

Ot.: ... smrtí svého manžela Jeremiaha Newmana.

Odp.: Ano.

Ot.: Když říkáte částečně vinna, tak máte na mysli...

Odp.: Já jsem to navrhla jako první.

Ot.: Navrhla co, paní Newmanová?

Odp.: Abychom ho zabily.

Ot.: Komu jste to navrhla?

Odp.: Tchyni.

Ot.: Kdy jste jí to navrhla?

Odp.: Čtvrtého července.

Ot.: To je přesné datum?

Odp.: Přesné.

Ot.: Jak to, že si to datum tak dobře pamatujete?

Odp.: Měli jsme společnost a Jerry se zase opil.

Ot.: Vaše tchyně se zúčastnila?

Odp.: Byli jsme všichni u ní v bytě.

Ot.: A říkáte, že váš manžel se opil?

Odp.: Ano, jako obvykle. Musely jsme ho dovést domů hned po večeři.

Ot.: Tím my...

Odp.: Susan a já. Tchyně a já. Posadily jsme ho do taxíku a odvezly domů. A pak, když jsme ho uložily do postele, jsem poprvé začala uvažovat o tom, že ho zabiju.

Ot.: Proč jste ho chtěla zabít?

Odp.: Chtěla jsem se zbavit vztahu, který mě ničil.

Ot.: Proč jste prostě nepožádala o rozvod?

Odp.: Snad si nemyslíte, že jsem to neudělala?

Ot.: Vy jste žádala manžela o rozvod?

Odp.: Při mnoha příležitostech.

Ot.: Jak na to reagoval?

Odp.: Odmítl mi rozvod povolit.

Ot.: A tak jste se rozhodla, že ho zabijete?

Odp.: Ovšem že ne, nebuďte absurdní! Měla jsem tisíc důvodů se ním rozvést, byl beznadějný alkoholik! Stačilo prostě odejít, nebo ho vyhodit!

Ot.: Tak proč jste...

Odp.: Myslíte, že bych se ho tím zbavila? Vážně? I kdyby byl přistoupil na rozvod, o který jsem ho žádala? Opravdu se ho zbavila? Koho myslíte, že by zavolal, když se celý pozvracel? Nejdřív mě, aby mi řekl, jaký je mizerný malíř, a pak Susan, aby zas jí řekl, že se o něj musí postarat. Od toho by nám rozvod nepomohl.

Ot.: Vaše tchyně s vámi v otázce rozvodu sympatizovala.

Odp.: Naprosto. Ale uvědomovala si jako já, že rozvodem se nic nevyřeší. Otravoval by nás celý zbytek života.

Ot.: Jak reagovala na váš návrh zabít ho?

Odp.: Naprosto ho schvalovala. Sama si ho za ta léta užila, to mi můžete věřit. Pokaždé, když mu bylo nanic, zavolal Susan, aby přišla a starala se o něj. Mně by péči o sebe nesvěřil, kdepak, musel mít ošetřovatelku. Řekla, že se ho konečně zbavíme.

Ot.: Rozhodly jste se, že se ho pokusíte zabít, ještě tu noc - čtvrtého července?

Odp.: Řekla bych, že jsme o tom uvažovaly.

Ot.: Ale k rozhodnutí nedošlo?

Odp.: Ne.

Ot.: Kdy jste se tedy vy dvě rozhodly?

Odp.: Před třemi týdny.

Ot.: Že ho zabijete?

Odp.: Ano.

Ot.: Čím se to rozhodnutí urychlilo?

Odp.: Řekl mi, že změni závět. Řekl mi, že mě úplně vyloučí z dědictví.

Ot.: Prozradil vám důvod?

Odp.: Prý ho už nemiluju.

Ot.: Použil přesně tato slova?

Odp.: Ví, že už ho nemiluju, řekl. Protože jsem ho opakovaně žádala o rozvod. Řekl, že k rozvodu nedá nikdy souhlas, protože nechce platit alimony, ale že se taky postará, abych nedostala jeho peníze, až umře. Řekl mi, že jsem v bryndě, že jsem si zavařila pěknou situaci. A pak se rozesmál.

Ot.: A tak jste se rozhodla, že ho zabijete?

Odp.: Ano, ještě než stačí změnit závět.

Ot.: Jenže teď už víte, že tu závět změnil už předtím...

Odp.: Teď už to vím, jenže tenkrát jsem to nevěděla. Myslela jsem, že to má teprve v plánu. Koneckonců, proč by měl spěchat? Že budu v bryndě, jak to vyjádřil, jsem věděla, tak jaký spěch? Nevěděly jsme... já jsem nevěděla, že už se to stalo. Že změnil závět den předtím, než mi to řekl.

Ot.: Sdělila jste to své tchyni?

Odp.: Ano, řekla jsem jí, že Jerry má v úmyslu změnit závět. Řekla jsem, že mi neodkáže ani halíf. Totéž udělal jeho otec jí.

Ot.: Co na to řekla?

Odp.: Řekla, že ho musíme zabít, než to udělá. Podle staré závěti jsem byla jedinou dědičkou já, chápete? Dohodly jsme se, že se se Susan rozdělím, když mi ho pomůže zabít. Bylo to jen spravedlivé. Její manžel měl odkázat ty obrazy především jí. Polovina majetku jejího syna se mi zdála malou náhradou za to, jak celá ta léta sloužila oběma.

Ot.: Byla ochotná vám pomoci?

Odp.: Ano. Způsob, jak to provedeme, byl vlastně její nápad.

Ot.: Paní Newmanová, jste si vědomá toho, že v našem státě nemůže manžel vydědit svou manželku?

Odp.: Jakže?

Ot.: Řekl jsem...

Odp.: Ne, to jsem nevěděla.

Ot.: A jste si dále vědomá, že osoba, která způsobí zůstaviteli smrt, nesmí těžit ze zůstavitelovy závěti?

Odp.: Nerozumím, co to znamená.

Ot.: Znamená to, že kdybyste vraždou zabránila manželovi změnit závět, nezdělala byste podle zákona nic z toho, co by vám podle závěti mělo připadnout.

Odp.: To jsem nevěděla.

Ot.: Ted' bych rád položil několik otázek vaší paní tchyni, když dovolíte.

Odp.: Jistě, prosím.

Ot.: Paní Newmanová, slyšela jste, co nám právě vypověděla vaše snacha?

Odp.: Slyšela jsem každé slovo.

Ot.: Je pravda, že jste si vy dvě domluvily společnou vraždu vašeho syna?

Odp.: Je to pravda.

Ot.: Vaše snacha řekla, že metoda vraždy, způsob, jak jste ho chtěly zabít...

Odp.: Ano, to jsem vymyslela já.

Ot.: Podat mu smrtelnou dávku barbiturátu byl váš nápad?

Odp.: Ano. A provést to, dokud je Anna v Kalifornii, byl taky můj nápad. Rozhodly jsme se, že to bude nejvhodnější doba. Když je ona pryč. Aby na ni nemohlo padnout podezření.

Ot.: Paní Newmanová, tu smrtelnou dávku barbiturátu jste dala synovi vy?

Odp.: Ano, já.

Ot.: Kdy to bylo?

Odp.: Minulý čtvrtek večer.

Ot.: Sedmého srpna?

Odp.: Bylo to ve čtvrtek, snad je to datum, co říkáte, správné.

Ot.: Můžete nám popsát, co se ten večer stalo?

Odp.: Zavolala jsem mu a řekla, že s ním musím mluvit o něčem důležitém.

Ot.: Co byla ta důležitá věc?

Odp.: To jsem si jen vymyslela. Byla to záminka, abych mohla jít za ním do bytu. Řekla jsem mu, že jeho bratr Jonathan je ve městě a chce si ode mne vypůjčit peníze. Nechtěla jsem, aby se opil do němoty. Jsem diplomovaná sestra, vím, že pacient v bezvědomí není s to něco spolknout. A nechtěla jsem mu to cpát do úst násilím, bylo nebezpečí, že by se udusil. Přála jsem si, aby to vypadalo jako sebevražda, chápete?

Ot.: Co jste tedy udělala?

Odp.: Připravila jsem mu dva další drinky. Vypil je pár minut po sobě. Vždycky do sebe tu whisky s vodou vchrstnul, jako kdyby měly dojít zásoby.

Ot.: Připravila jste to pítí v jeho přítomnosti?

Odp.: Ne, šla jsem do koupelny a přidala vodu tam. Ale nezáleželo na tom tak jako tak, byl už pod obraz boží.

Ot.: Paní Newmanová, bylo v těch sklenicích mimo whisky a vody ještě něco?

Odp.: Samozřejmě, byl tam seconal. V první sklenici jsem rozpustila patnáct kapslí a v druhé čtrnáct. Seconal se ve vodě špatně rozpouští, ale v alkoholu je to naopak. Ten ožrala si ničeho nevšiml. Je to bezbarvé, víte, ale chutná to trošinku hořce. Vůbec to nepostřehl.

Ot.: Proč jste nechala jednu kapsli v lahvičce?

Odp.: Aby to vypadalo jako sebevražda. Víím, jaká dávka je smrtelná, jsem přece ošetřovatelka. Věděla jsem, že dostal tolik, aby ho to zabilo. Taký za chvíli potom, co dopil druhou sklenici, upadl do kómatu. A za chvíli zemřel.

Ot.: Paní Newmanová, po tu dobu, co jste byla v bytě, fungovala klimatizace?

Odp.: Ano, napadlo mě to, když jsem odcházela.

Ot.: Co vás napadlo?

Odp.: Vypnout klimatizaci. Aby vaši lidé měli potíže s určením, kdy nastala smrt. Dost jsme se zdržely, víte, měla jsem to vlastně udělat hned na začátku týdne, jenže nějak... pořád jsem se nemohla odhodlat. Ale když jsem se dověděla, že Anna se vrátí v pátek ráno, tak jsem tam ve čtvrtek večer šla. Rozhodnutá...

Ot.: V kolik hodin to bylo, paní Newmanová?

Odp.: Šla jsem tam v půl páté odpoledne. Doba koktajlů, víte. Byl už opilý, když jsem přišla. Namixovala jsem mu ty dva drinky, jeden po druhém, a dvacet minut po šesté už bylo po něm.

Ot.: Jak to, že si tak přesně pamatujete časy?

Odp.: Protože jsem přesně dvacet minut po šesté volala Anně do Kalifornie, že je po všem. Řekla, že mi zatelefonuje později, aby věděla, jestli jsem se dostala v pořádku domů, jestli se mi podařilo proklouznout, aniž si toho vrátný všiml.

Ot.: V kolik hodin jste odešla z bytu?

Odp.: Muselo být asi tři čtvrtě na sedm. Když jsem měla otřené otisky prstů ze všeho, čeho jsem se dotkla. Ze sklenic, samozřejmě z termostatu, telefonu, kliky, ze všeho. A pak, cestou domů, jsem si vzpomněla, že jsem něco zapoměla utřít - kliku od dveří. Zvenčí z chodby. Zabouchla jsem za sebou dveře a zamkla je klíčem, který mi Anna dala - je to bezpečnostní zámek, víte. A v taxíku domů jsem si vzpomněla, že jsem neutřela tu venkovní kliku, zůstaly na ní moje otisky. A tak, když Anna ten večer v osm zavolala, řekla jsem jí, až se ráno vrátí domů, ať tu kliku určitě otře, než na ni sáhne. Její otisky na klice nebudou vadit, když tam bydlí, že? Ale moje? Ne, to by mohla být chyba...

Ot.: Paní Newmanová, otřela jste také své otisky z lahvičky se seconalem?

Odp.: Ano.

Ot.: Proč jste to udělala?

Odp.: Prostě, protože tam byly, sahala jsem přece na tu lahvičku.

Ot.: Ale jistě jste si uvědomovala...

Odp.: Teprve později. Ale to už se s tím nedalo nic dělat, protože zatím přišla do bytu policie. Mohla jsem jen doufat a modlit se... to víte...

Ot.: Doufat a modlit se za co, paní Newmanová?

Odp.: Že mě nebude nikdo podezírat.

Ot.: Jak to myslíte?

Odp.: Prosím vás, jak by mohl někdo podezírat matku, že zabije vlastního syna?

Klinga našel dole ve služební noclehárně brzo potom, co výslech skončil. V místnosti byla tma. Carellovi nestálo za to rozsvěcovat stropní lampu, protože tudy jen procházel k zadnímu vchodu do budovy a k parkovišti, kde nechal svůj vůz. Nejdřív zahlédl člověka ležícího obličejem dolů na jednom lehátku. Pak si uvědomil, že ten člověk pláče. A pak v něm poznal Berta Klinga.

Přistoupil k lehátku.

Sedl si na okraj.

Položil příteli ruku na rameno.

„Tak mi to pověz,“ řekl.